Erich Kästner

İKİZLER NEYİN PEŞİNDE?

ÇAĞDAŞ DÜNYA EDEBİYATI

Roman

Çeviren: Süheyla Kaya

Resimleyen: Walter Trier

2. basım

CAN ÇOCUK

YAŞ
10
11
12
+

Erich Kästner

İKİZLER NEYİN PEŞİNDE?

Büyük Rastlantı

Karakterleri tamamen zıt, dış görünüşleri aynı iki kız çocuğu yaz kampında karşılaşınca ikiz kardeş olduklarını fark ederler. Anne ve babalarına bir oyun oynamak için kılık değiştirip birbirlerinin yerine geçerler.
Macera da böyle başlar.

ÇOCUKLARIN SAĞLIĞI BİZİM İÇİN ÖNEMLİ!

Tüm hammaddeler laboratuvarda testten geçirilmiş ve sağlığa zararlı herhangi bir maddeye rastlanmamıştır.

DBE Davranış Bilimleri Enstitüsü®
psikolojik hizmetler, eğitim, araştırma, kurumsal danışmanlık

Bu kitap DBE-Davranış Bilimleri Enstitüsü'nün Çocuk ve Genç Psikolojik Danışmanlık Merkezi uzmanlarından Klinik Psikolog Cemre Soysal tarafından çocuk ve ruh sağlığı gelişimi açısından uygun bulunmuştur.

KDV İÇİNDEDİR
12.00 TL

ISBN 978-975-(

9 789750 7

Erich Kästner

İKİZLER NEYİN PEŞİNDE?

Çeviren: Süheyla Kaya ● Resimleyen: Walter Trier

CAN ÇOCUK

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Editör: Ebru Akkaş Kuseyri
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

1. Basım: 2012
2. Basım: 1000 adet, Ocak 2014
ISBN 978-975-07-1454-2
Das Doppelte Lottchen, Erich Kästner
© Atrium Verlag, Zürih, 1949
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2012
Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım, Dağıtım, Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Yayıncı Sertifika No: 10758
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Kapak Baskı: Azra Matbaası; Sertifika No: 27857
Adres: Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok Kat: 3
No: 3/2 Topkapı, Zeytinburnu, İstanbul
İç Baskı ve Cilt: Ekosan Matbaası; Sertifika No: 19039
Adres: Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi 2 NF 4/8
Topkapı, İstanbul

Bu kitabın sahibi:

.....

Erich Kästner

23 Şubat 1899'da Dresden'de doğdu. Birinci Dünya Savaşı'na katıldı. Savaştan sonra liseyi bitirdi ve üniversitede Alman dili, tarih, felsefe ve tiyatro tarihi okudu. Gazetelerde redaktör ve tiyatro eleştirmeni olarak çalıştı. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra tiyatro ve film alanlarında çalıştı. 1966 yılında edebiyat çalışmalarına son verdi. 1974 yılında Münih'te öldü. Yaşamı boyunca yapıtları pek çok ödüle layık görüldü. Çocuklar için yazmış olduğu kitaplar bütün dünyada çeşitli dillere çevrildi. Kästner, Alman çocuk edebiyatında yeni bir çığır açmış, çocuk kitaplarını gerçekçi temeller üzerine oturtmuştur.

Yazarın yayınevimizden çıkan diğer kitapları:

35 MAYIS

AÇIKGÖZ BUDALALAR

BEN KÜÇÜK BİR ÇOCUKKEN

DON KİŞOT

GULLIVER'İN GEZİLERİ

HAYVANLAR TOPLANTISI

KÜÇÜK ADAM

KÜÇÜK HAFİYELER
Emil ve Dedektifler

KÜÇÜK HAFİYELER
Emil ve Akrobatlar

KUAFÖRDEKİ DOMUZ VE BAŞKA ÖYKÜLER

NOKTACIK İLE ANTON

PALAVRACI BARON

SOYTARININ TUHAF HİKÂYELERİ

UÇAN SINIF

İKİZLER
NEYİN PEŞİNDE?

İçindekiler

Birinci Bölüm, 7
İkinci Bölüm, 22
Üçüncü Bölüm, 38
Dördüncü Bölüm, 46
Beşinci Bölüm, 54
Altıncı Bölüm, 69
Yedinci Bölüm, 89
Sekizinci Bölüm, 102
Dokuzuncu Bölüm, 127
Onuncu Bölüm, 137
On Birinci Bölüm, 153
On İkinci Bölüm, 160

Birinci Bölüm

Bühlsee'de Bir Tatil Köyü • Tatil Köyleri Arı Kovanlarına Benzer • Otobüsle Gelen Yirmi Yeni Çocuk Lüle Saçlı Kızla Örgülü Saçlı Kız • Bir Çocuk Başka Bir Çocuğun Burnunu Isırabilir mi? • İngiltere Kralı ve Astrolojik İkizi • Gülme Kırışıklıkları Edinmenin Zorlukları Üzerine

Seebühl adını duydunuz mu? Bir dağ köyü olan Seebühl'ü bilir misiniz? Hayır mı? Bilmiyor musunuz? Tuhaf, kimse Seebühl'ü bilmiyor! Burayı bilen birileri mutlaka vardır. Rastlantı sonucu, bu soru sadece Seebühl'ü bilmeyenlere sorulmuş olmalı. Buna hiç şaşırmam. Böyle şeyler oluyor çünkü.

Seebühl'ü bilmediğinize göre buradaki ünlü tatil köyünü de bilmiyorsunuzdur. Çok yazık. Ama olsun...

Zaten çocukların gönderildiği tatil köyleri, iki kiloluk ekmekler ya da yabanmenekşeleri gibi benzer birbirlerine; birini biliyorsanız hepsini biliyorsunuz demektir. Dolaşırken çocukların kaldığı tatil köylerinden birinin önünden geçiyorsanız bunların devasa arı kovanları olduğunu düşünürsünüz. Kahkaha, çığlık, fısıltı, kıkırdama uğultusu sarmıştır etrafı. Tatil köyleri, çocukların mutluluğu, çocukların neşesiyle oluşan kocaman arı kovanlarıdır. Bu tatil köylerinden ne kadar çok olursa o kadar iyi.

Zaman zaman, genellikle akşamları, gri renklere bürünmüş bir cüce olan sıla hasreti, yatakhanedeki yataklara çöreklenir, çantasından gri aritmetik defterini ve gri kurşunkalemini çıkarıp ciddi yüz ifadesiyle çevresindeki çocukların gözyaşlarını sayar, ağlayan ve ağlamayan çocukların gözyaşlarını.

Ama sabah olunca sen görmeden, gri cüce ortadan kaybolmuştur! Artık süt fincanları takırdar, minik ağızlar yarışırcasına gevezelik eder. Artık plaj hasırlarının sürüler halinde serin, koyu yeşil göle doğru koşma, suya girip birbirlerine su sıçratma, çığlık atma, neşe içinde bağırma, gaklama, yüzme ya da en azından yüzermiş gibi yapma zamanıdır.

Sizlere anlatmak istediğim hikâyenin başladığı yer olan bu tatil köyünde de durum aynı. Hikâye biraz karışık. Olup biteni iyice anlayabilmek için bazen çok dikkatli olmanız gerekecek. Fakat başlarda her şey oldukça rahat gidiyor. Karışıklık daha sonraki bölümlerde gelecek gündeme. Hem karışık hem de oldukça heyecan verici.

Şimdilik bütün çocuklar gölde yüzüyorlar, en ele avuca sığmaz davranan da kafası lüleler ve tuhaf fikirlerle dolu Luise. Viyanalı Luise Palfy...

Tam o sırada bir gong sesi duyuldu. Bir daha, sonra bir daha. Hâlâ suda olan çocuklar ve görevliler kıyıya çıktılar aceleyle.

"Gong herkes için çaldı!" diye seslendi Bayan Ulrike. "Hatta Luise için bile!"

"Geliyorum! Sonuçta yaşlı birinin hızlı tren gibi hareket etmesi beklenemez."

En son o çıktı sudan.

Bayan Ulrike, laklak eden sürüsünün tamamını ahıra -ah hayır!- yemekhaneye sürdü. Saat tam on

iki; öğle yemeği zamanı. Yemekten sonrası merakla beklenecek. Neden mi?

Çünkü öğleden sonra yirmi "yeni" çocuk geliyor. Güney Almanya'dan yirmi küçük kız. Acaba içlerinde birkaç züppe var mıdır? Ya da dedikoducu? Belki de on üç, hatta on dört yaşında kocaman genç kızlar vardır aralarında. Yanlarında ilginç oyuncaklar olacak mı dersiniz? Keşke büyük lastik top getiren biri olsa! Trude'nin topunun havası çoktan kaçtı. Brigitte kendi topunu bir türlü çıkarmıyor; hatta tuttu dolaba kilitledi. Sıkı sıkı. Böyle şeyler de oluyor.

Öğleden sonra Luise, Trude, Brigitte ve diğer çocuklar, açık olan demir kapıda dikilmiş yeni gelenleri istasyondan almaya giden otobüsü bekliyorlardı merakla. Eğer tren zamanında gelmişse aslında şu sıralar burada olmala... Tam o sırada korna sesi duyuldu! "Geliyorlar!" Yol boyunca ilerleyen otobüs, dikkatle girişe yönelip durdu. Aşağıya inen şoför, birbiri ardına küçük kızları indirmeye başladı araçtan. Fakat indirdiği sadece küçük kızlar değildi; bavullar, çantalar, bebekler, sepetler, torbalar, bez köpekler, tekerlekli patenler, küçük şemsiyeler, termoslar, yağmurluklar, sırt çantaları, katlanmış yün battaniyeler, resim kitapları, bitki toplama çantaları, kelebek kepçeleri... Rengârenk bir sürü eşya işte.

Son yolcu eşyalarıyla birlikte otobüsün kapısında

belirdi, ciddi görünümlü küçük bir kızdı bu. Şoför kollarını uzattı çocuğu indirmek için.

Küçük kız, hayır anlamında başını salladı, bu arada iki yanından sarkan iki örgüsü de sallanmıştı. Nazik ve kesin bir ifadeyle, "Teşekkür ederim, hayır!" diyerek otobüsün merdiveninden sakin, güvenli indikten sonra biraz utangaç gülümseyerek baktı etrafına. Ansızın gözleri, şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış birinin üzerinde kitlendi. Kıpırdamadan bakıyordu Luise'ye! Luise de şaşkındı; korkuyla yeni gelenin yüzüne dikmişti gözlerini!

Diğer çocuklar da, Bayan Ulrike de tam anlamıyla afallamışlardı. Otobüsün şoförü, şapkasını ensesine doğru itip başını kaşıdı, ağzı da bir karış açıktı. Neden acaba?

Luise ve yeni gelen küçük kız birbirlerine öyle benziyorlardı ki karıştırmamak olanaksızdı! Birinin uzun lüle saçları vardı, diğerinin saçları ise iki yandan sıkı sıkı örülmüştü. Aralarındaki tek fark gerçekten buydu.

Ansızın arkasını dönen Luise, sanki peşinde yırtıcı aslanlar, kaplanlar varmış gibi bahçeye doğru koşmaya başladı.

"Luise!" diye bağırdı Bayan Ulrike. "Luise!" Sonra omuzlarını silkip yeni gelen yirmi küçük kızı kalacakları yere götürdü. Saçları örgülü küçük kız, en arkada yürüyordu; kararsız ve şaşkın olduğu her halinden belliydi.

Tatil köyünün yöneticisi Bayan Muthesius, bürosunda yaşlı ve kararlı aşçıyla ertesi günün yemek listesini konuşuyordu.

O sırada kapı çaldı. Bayan Ulrike gelmişti. Çocukların sağ salim tatil köyüne ulaştıklarını, hepsinin sağlıklı ve neşeli olduğunu bildirdi.

"Sevindim. Teşekkür ederim!"

"Bir şey daha var..."

"Öyle mi?"

Tatil köyünün işi başından aşkın yöneticisi, bir an için kaldırdı başını.

"Luise Palfy ile ilgili." Bayan Ulrike duraksamadan konuşuyordu.

"Dışarıda kapının önünde bekliyor..."

"Gelsin bakalım, küçük yaramaz!" Bayan Muthesius, gülümsemesine engel olamamıştı.

"Yine ne yaptı?"

"Bu kez hiçbir şey," dedi yardımcı. "Sadece..."

Kapıyı yavaşça açıp seslendi.

"Siz ikiniz gelin bakalım! Korkulacak bir şey yok!"

Odaya giren iki küçük kız, birbirlerinden epeyce uzak durmuşlardı.

"Gözlerime inanamıyorum!" diye mırıldandı aşçı kadın. Bayan Muthesius, iki küçük kıza şaşkınlık içinde bakarken Bayan Ulrike, "Yeni gelenin adı Lotte Körner, Münih'ten," dedi.

"Siz akraba mısınız?"

İki kız başlarını hayır anlamında salladılar; belli belirsiz ama emin bir tavırla.

"Bugüne kadar birbirlerini hiç görmemişler!" dedi Bayan Ulrike. "Tuhaf değil mi?"

"Neden tuhaf olsun ki?" diye sordu aşçı. "Biri Münih'te, diğeri Viyana'da yaşadığına göre birbirlerini nasıl görecekler?"

Bayan Muthesius:

"Birbirine bu kadar benzeyen iki kız, kesinlikle iyi

iki arkadaş da olacaktır. Böyle yabancı gibi durmayın, çocuklar, el sıkışın bakalım!" dedi sevecen bir tavırla.

Luise, "Hayır!" diye bağırıp ellerini arkasına götürdü.

Neler oluyor der gibi omuzlarını kaldıran Bayan Muthesius, biraz düşündükten sonra, "Gidebilirsiniz," dedi kızlara.

Luise, hızla kapıya koşup kendini dışarı atarken Lotte, reverans yaparak çıktı odadan.

Yönetici, "Biraz bekle Lotte," deyip büyük bir defterin sayfalarını çevirmeye başladı.

"Adını kaydedeyim. Nerede ve ne zaman doğduğunu da tabii. Annenin ve babanın adını da unutmayalım."

"Benim sadece annem var," diye fısıldadı Lotte.

Bayan Muthesius kalemi mürekkep hokkasına batırdı.

"Önce doğum tarihin!"

Koridorda yürüyüp merdivenlerden çıkan küçük kız, bir odaya girip dolabın önünde durdu. Bavulunu açtı; elbiselerini, gömleklerini, önlüklerini ve çoraplarını kendisi için ayrılan dolaba yerleştirecekti. Uzaktan gelen çocuk sesleri, açık pencereden doluyordu içeriye.

Lotte'nin elinde genç bir kadının fotoğrafı vardı, bir süre sevgiyle baktığı fotoğrafı eşyalarının altına

sakladı dikkatle. Dolabı kapamak istediği sırada kapının içindeki aynaya takıldı gözü. Sanki kendi yüzünü ilk kez görüyormuş gibi ciddiyet ve merakla süzdü aynadaki görüntüsünü. Sonra ani bir kararla iki örgüsünü iyice arkasına atıp saçlarını Luise Palfy'ninkiler gibi iki yana saldı.

Bir yerlerde bir kapı çarpıyordu. Lotte, yakalanmış gibi hızla indirdi ellerini saçlarından.

Luise, arkadaşlarıyla bahçe duvarının üzerine oturmuştu, iki kaşının arasında derin bir çizgi vardı.

"Ben olsaydım buna izin vermezdim," dedi sınıf arkadaşı Trude. "Küstaha bak, senin yüzünle çıkagelmiş!"

"Ben ne yapabilirim ki?"

Luise'nin kızdığı belliydi.

"Yüzünü tırmala!" önerisinde bulundu Monika.

"En iyisi burnunu ısırıp kopar!"

Bu öneri de Christine'den gelmişti.

"Böylece beladan bir vuruşta kurtulmuş olursun!"

Bir yandan da keyifle ayaklarını sallıyordu.

"Tatilimi berbat etti!" diye homurdandı Luise, hayata gerçekten küsmüş gibiydi.

"Onun suçu yok ki!"

Lafa giren tombul yanaklı Steffie'ydi.

"Bana benzeyen biri gelseydi..."

Trude güldü.

"Senin yüzünle ortalıkta dolaşacak kadar aptal birinin olabileceğine inanmıyorsundur sanırım."

Steffie somurturken arkadaşları neşeyle güldüler. Luise bile yüzünü buruşturmuştu.

Gong sesi duyuldu.

Christine, "Yırtıcı hayvanları yemleme zamanı!" diye bağırdı; kızlar, duvardan aşağıya atladılar.

Yemekhanede Bayan Muthesius Bayan Ulrike'ye:

"Birbirine tıpatıp benzeyen küçük kızları yan yana oturtalım," dedi. "Belki de radikal bir önlem ilişki kurmalarına yardımcı olabilir!"

Çocuklar, gürültüyle aktılar salona. Tabureler oradan oraya itiliyor, nöbetçi kızlar buharı tüten çorba kaplarını masalara taşıyor, masa nöbetçileri uzatılan tabakları dolduruyorlardı.

Luise ve Trude'nin arkasına geçen Bayan Ulrike Trude'nin omzuna vurdu hafifçe:

"Sen, Hilde Sturm'un yanına oturuyorsun."

Arkasını dönen Trude, bir şeyler söylemek istedi:

"Ama..."

"İtiraz yok, tamam mı?"

Omuzlarını silken Trude, ayağa kalkıp homurdanarak değiştirdi yerini.

Tabaklara çarpan kaşık sesleriyle çınlıyordu yemek salonu. Luise'nin yeri boştu. Boş bir taburenin bu kadar dikkat çekmesi şaşırtıcıydı.

Sonra sanki emir verilmiş gibi bütün gözler kapıya çevrildi. Salona Lotte girmişti.

"Nihayet gelebildin," dedi Bayan Ulrike. "Benimle gel, sana yerini göstereyim."

Bayan Ulrike, örgülü saçlı sessiz ve ciddi kızı, masalardan birine götürdü. Kafasını kaldırıp gelenlere bakmayan Luise, öfkeyle içiyordu çorbasını. Denileni yapıp Luise'nin yanına oturan Lotte, boğazı düğümlenmiş olsa da çorbasını içmek için kaşığı eline aldı.

Diğer kızlar, bu tuhaf ikiliye bakıyorlardı yan gözle, kendilerinden geçmiş gibi bir halleri vardı. İki, hatta üç başlı bir dana bile daha ilginç olamazdı herhalde. Şişman, tombul yanaklı Steffie, heyecandan ağzını kapamayı unutmuştu.

Luise'nin kendisini daha fazla tutması olanaksızdı. Zaten tutmak da istemiyordu. Masanın altından Lotte'nin baldırkemiğine bir tekme attı, hem de var gücüyle!

Acıdan irkilen Lotte dudaklarını sıktı iyice.

Büyüklerin masasında yardımcı Gerda konuşuyordu başını sallayarak:

"Anlaşılır gibi değil! Tamamen yabancı iki insan ve şu benzerliğe bakın!"

Bayan Ulrike, düşünceliydi.

"Belki de bunlar astrolojik ikizlerdir?"

"Neymiş?" diye sordu Bayan Gerda. "Astrolojik ikiz ne demek?"

"Bazı insanlar uzaktan bile akraba olmamalarına rağmen aynı salisede dünyaya geldikleri için birbirlerinin aynısı olabiliyorlarmış!"

Bayan Gerda, "Aaa!" diye mırıldandı.

Başını sallayarak devam etti Bayan Muthesius sözlerine:

"Bir yerde okumuştum. Londra'da bir erkek terzisi İngiltere Kralı VII. Eduard'a benziyormuş. Adamın sakalı da kralınki gibi sivriymiş, tıpkısının aynısı yani. Kral, adamı Buckingham Sarayı'na çağırtıp uzun süre sohbet etmiş onunla."

"İkisi de aynı salisede mi doğmuşlar gerçekten?"

"Evet. Rastlantı sonucu bu da tam olarak saptanmış."

"Peki, hikâyenin sonu nasıl?" diye sordu Gerda merak içinde.

"Tahmin edilebileceği gibi erkek terzisi, kralın isteği üzerine sivri sakalını kestirmek zorunda kalmış!"

Diğerleri gülerken Bayan Muthesius, iki küçük kızın oturdukları masaya baktı; düşünceli olduğu her halinden belliydi:

"Lotte Körner, Luise Palfy'nin yanındaki yatakta yatacak! Birbirlerine alışmak zorundalar."

Gece olmuş. Bütün çocuklar uyumuştu. İkisi dışında.

İki küçük kız, birbirlerine arkalarını dönmüş, derin uykuya dalmış rolü yapıyordu. Oysa ikisinin de gözleri açıktı, ikisi de gözlerini bir noktaya dikmiş öylece yatıyordu.

Ayın, yatağına çizdiği gümüş daireye öfkeyle bakan Luise, ansızın kulaklarını dikti. Biri ağlıyor olmalıydı; ses çıkarmamaya, sesini bastırmaya çalışarak ağlıyordu biri.

Lotte, elleriyle ağzını sıkı sıkı kapatarak ağlamasını bastırmaya çalışıyordu. Annesi vedalaşırken ne demişti, "Bir sürü neşeli çocukla birkaç hafta geçireceğin için çok mutluyum! Yaşına göre fazla ciddisin, sevgili kızım! Çok fazla ciddisin! Biliyorum, bu senin değil, benim suçum. Mesleğimin suçu, evde çok az zaman geçirebiliyorum. Akşamları da yorgun argın geliyorum. Bütün işler sana kalıyor; diğer çocuklar gibi gün boyunca gülüp eğleneceğine bulaşık yıkıyor, yemek yapıyor, masayı kuruyorsun. Bu tatilde öyle çok gülüp eğlen ki döndüğünde yüzünde bir sürü gülme çizgisi göreyim, hamarat kızım benim!"

Oysa şimdi o, yabancı bir yerde, kendisine benzediği için ondan nefret eden kötü kalpli bir kızın yanında yatıyordu. Yavaşça iç geçirdi. Böyle bir ortamda nasıl gülecekse artık. Hıçkırarak ağlıyordu, Lotte.

Ansızın küçük, yabancı bir elin saçlarını beceriksizce okşadığını fark etti! Lotte korkudan kaskatı kesilmişti. Korkudan mı? Luise'nin eli, çekinerek okşamaya devam ediyordu Lotte'nin saçlarını.

Yatakhanenin büyük penceresinden içeri bakan ay, şaşırmakta çok haklıydı. Göz teması kurmaya bile cesaret edemeyen iki küçük kız, yan yana yatmışlardı. Biraz önce ağlayan Lotte, elini kaldırıp saçlarını okşayan Luise'nin eline dokundu yavaşça.

"İyi," diye düşündü gümüş renkli, yaşlı ay. "Artık huzur içinde batabilirim!"

Ve battı.

İkinci Bölüm

Ateşkes ile Barış Arasındaki Fark • Kuaför İşlevi Gören Çamaşırhane • Çifte Lotte • Trude'nin Yüzüne İnen Tokat • Fotoğrafçı Eipeldauer ve İşletmecinin Karısı • Benim Annem Bizim Annemiz • Bayan Ulrike Bile Bir Şeyler Hissediyor.

İki kişi arasında yapılan ateşkesin herhangi bir değeri var mıdır? Görüşmeler yapılmadan, herhangi bir şey konuşulmadan gerçekleşmiş olsa da böyle bir ateşkes uzun sürer mi? Ben sürebileceğine inanıyorum. Fakat ateşkesten barışa giden yol -çocuklar söz konusu olduğunda bile- oldukça uzundur. Sizce de öyle değil mi?

Ertesi sabah uyandıklarında birbirlerine bakmaya cesaret edemeyen iki küçük kız, beyaz gecelikleriyle

banyoya koşarken, yan yana giyinirken, süt içerken, masada otururken, şarkı söyleyerek gölün kıyısında yürürken, yardımcı Reigen'la birlikte dans edip çiçek taçları örerken bu tavırlarını sürdürdüler. Gözleri sadece bir kez, o da bir an için buluştuğunda da korkuyla çevirdiler başlarını.

Çayırda oturmuş, her sayfasında aşktan söz eden harika bir roman okuyan Bayan Ulrike, zaman zaman elindeki kitabı yere bırakıp teyzesinin kiracısı, yüksek mühendis Bay Rademacher'i düşünüyordu. Adı Rudolf'du. Ah, Rudolf!

Bu sırada arkadaşlarıyla yakan top oynayan Luise'nin aklı başka yerdeydi. Sık sık birisini arıyormuş da bulamıyormuş gibi bakıyordu etrafına.

Bu arada:

"Ne zaman şu yeni gelenin burnunu ısırıp koparacaksın, hıı?" diye sordu Trude.

"Aptallığı bırak!" diye yanıtladı onu Luise.

Christine şaşırmıştı.

"Hayret! Ona kızdığını sanıyordum?"

"Kızdığım herkesin burnunu ısırıp koparamam ki," dedi Luise soğukkanlılıkla. "Ayrıca ona kızgın falan değilim."

Steffie ısrarlıydı:

"Ama dün ona çok kızgındın!"

"Hem de nasıl!" diye ekledi Monika. "Akşam yemeğinde masanın altından baldırkemiğine öyle bir tekme attın ki neredeyse acıdan böğürecekti!"

"Gördün mü?" dedi Trude, hoşnutluk içinde. Luise'nin tepe tüyleri ayağa kalkmıştı.

"Böyle konuşmaya devam ederseniz bir tekme de siz yiyeceksiniz!"

Sonra arkasını dönüp hızla uzaklaştı oradan.

Christine omuzlarını kaldırarak, "Ne istediğini bilmiyor," diye eleştirdi arkadaşını.

Bu arada Lotte, saçında bir çiçek taçı olduğu halde çayıra oturmuş ikinci bir taç örüyordu. Önlüğünün üzerine düşen gölgeyi fark edince başını kaldırıp baktı.

Luise'ydi dikilen. Biraz utangaç, biraz kararsız gülümserken bir ayağından ötekine veriyordu vücut ağırlığını.

Lotte, belli belirsiz gülümseme cesaretini gösterdi ama kimsenin fark edemeyeceği bir gülümsemeydi bu; sadece büyüteçle görülebilirdi.

Rahatlayan Luise de gülümsedi.

Lotte, biraz önce örüp bitirdiği çiçek tacını uzattı çekinerek:

"İster misin?"

Luise, dizlerinin üzerine otururken:

"Evet ama başıma tacı senin takman koşuluyla!" dedi coşku içinde.

Lotte ördüğü çiçek tacını Luise'nin lüle saçlarına yerleştirdikten sonra başını sallayıp ekledi:

"Güzel oldu!"

Birbirinin kopyası olan iki küçük kız, yan yana oturuyorlardı çimenlerin üzerinde; yalnızlardı, susuyor ve gülümsüyorlardı sessizce.

Sonra Luise, derin derin iç geçirip sordu:

"Bana hâlâ kızgın mısın?"

Lotte, hayır anlamında salladı başını.

Gözlerini yerden kaldırmaksızın konuşmaya başladı Luise:

"Ansızın oldu! Otobüs geldi! Sonra sen indin! Büyük şoktu!"

"Gerçekten şoktu!" diye yineledi Lotte. Bir yandan da başını sallıyordu.

Öne doğru eğildi Luise.

"Aslında çok eğlenceli, sence de öyle değil mi?"

Lüle saçlı kızın coşkuyla parıldayan gözlerine bakan Lotte şaşkındı.

"Eğlenceli mi?"

Sonra adeta fısıldayarak sordu, "Kardeşin var mı?"

"Yok!"

"Benim de yok," dedi Lotte.

İki küçük kız, kimseye görünmeden girdikleri çamaşırhanede büyük bir aynanın önündelerdi. Lot-

te'nin elinde tarak ve fırça vardı, Luise'nin lülelerini tarıyordu büyük bir gayretle.

Luise, sık sık, "Ahh! Of!" diye bağırıyordu.

"Biraz sessiz olamaz mısın?"

Lotte'nin ses tonuna yapmacık bir sertlik verdiği belliydi.

"Annen saçını örerken bağırmaman gerekir!"

"Benim annem yok ki!" diye homurdandı Luise. "O nedenle... Ahh! Babama göre benim bu kadar gürültücü bir çocuk olmamın nedeni de buymuş!"

Luise'nin saçlarını örmeye başlayan Lotte, "Babandan popona şaplak yemedin mi hiç?" diye sordu. Çok ciddiydi.

"Daha neler! Beni çok sevdiği için böyle bir şey yapmaz!"

Bilgece bir tavırla, "Sevgiyle ne ilgisi var bunun?" diye karşılık verdi Lotte.

"Ayrıca babamın kafası hep meşguldür."

"Popono bir şaplak indirmesi için tek elinin serbest olması yeter!"

Güldüler.

Luise'nin örgüleri tamamdı. Çocukların aynaya bakan gözleri ışık saçıyor, yüzleri Noel ağaçları gibi parıldıyordu. Tıpatıp aynı iki küçük kız, aynaya bakıyordu! Tıpatıp aynı iki küçük kız, aynadan bakıyordu!

"İki kardeş gibi!" diye fısıldadı Lotte, coşku içinde.

Öğle gongu çalmıştı.

"Çok eğlenceli olacak!" diye bağırdı Luise. "Hadi gel!"

Çamaşırhaneden koşarak çıktılar dışarı. El ele-lerdi.

Diğer çocuklar çoktan yerlerini almışlardı. Sadece Luise ve Lotte'nin tabureleri hâlâ boştu.

Bu sırada kapı açıldı. İçeri giren Lotte, hiç durak-samadan Luise'nin taburesine oturdu.

"Hey!" diye uyardı onu Monika. "Orası Luise'nin yeri! Baldırkemiğini düşün!"

Omuzlarını silkmekle yetinen küçük kız, yemeğini yemeye koyuldu, hiç istifini bozmamıştı. Kapı bir kez daha açıldı ve -şu işe bak!- gelen yine Lotte'nin ta kendisiydi! İfadesiz bir yüzle son boş tabureye oturdu.

Masadaki diğer kızların gözleri fal taşı gibi açıl-mıştı, ağızlarını kapamayı bile akıl edemeden öylece bakıyorlardı. Yan masalardaki çocuklar, önce gözleri-ni o masaya dikmiş, daha sonra da ayağa kalkıp çifte Lotte'nin çevresini sarmışlardı.

Gerilim iki küçük kızın gülmeye başlamasıyla son buldu. Bir dakika bile geçmeden bin bir çeşit çocuk kahkahası doldurmuştu yemekhaneyi.

"Bu gürültü de ne böyle?" diyerek ayağa kalkan Bayan Muthesius, kaşları çatık, cezalandırmaya hazır hükümdarlara özgü bakışlarla yürüdü gürültünün içine. Fakat saçları örgülü iki küçük kızı görünce öf-

kesi, güneş çıkınca eriyen kar öbekleri gibi yok olup gitmişti.

"Hanginiz Luise Palfy, hanginiz Lotte Körner?" diye sordu neşeyle.

"Söylemeyiz!" dedi kızlardan biri göz kırparak. Yemekhane yine çocuk kahkahalarıyla çınladı.

Bayan Muthesius, komik bir umutsuzluk içinde, "Ah, olamaz!" diye bağırdı. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

"Belki de bilmeceyi çözen biri bulunur, kim bilir?" dedi ikinci Lotte keyifle.

Steffie elini salladı havada. Bu haliyle çok önemli bir şiir okumak isteyen küçük kızlara benziyordu.

"Bir şey söyleyeceğim!" diye bağırdı. "Trude, Luise'nin sınıf arkadaşı! Kimin Luise olduğunu anlayabilir!"

Çekinerek öne çıkan Trude, bir Lotte'ye, bir öteki Lotte'ye baktıktan sonra çaresizce başını salladı iki yana. Ama yüzünde hınzır ifadeden aklına bir fikir geldiği belliydi. Kendine daha yakın duran Lotte'nin saç örgüsünü tutup bir güzel çekti ve anında bir tokat indi yüzüne!

Trude eliyle yanağını tutarken coşkuyla bağırdı:

"İşte Luise bu!" (Yemekhane kahkahayla çınlıyordu.)

Luise ve Lotte kasabaya gitmek için tatil köyü yönetiminden izin almışlardı. Ailelerine göndermek için "Çifte Lotte" olarak fotoğraf çektireceklerdi. Kim bilir ne kadar şaşıracaktı aileleri!

İlk şaşkınlığı geçtikten sonra oldukça iyi iş çıkaran fotoğrafçı Bay Eipeldauer, altı ayrı poz çekti. On gün içinde alabileceklerini söylediği fotoğraflar posta kartı boyutunda basılacaktı.

Bay Eipeldauer, kızlar gittikten sonra karısına, "Biliyor musun," dedi, "kendim için mükemmel birkaç baskı daha yapıp bunları dergilerden birine göndereceğim! İlgilenecekleri kesin."

Luise, fotoğrafçıdan çıkar çıkmaz hemen çözdü "aptal" örgülerini, bu hanım kız modeli keyfini kaçırıyordu çünkü. Omuzlarından aşağı dökülen lülelerini sallamaya başlayınca neşesi de yerine gelmişti. Limonata içmeye davet ettiği Lotte'nin karşı çıkışına kulak bile asmıyordu.

"Dediğimi yapacaksın! Babam önceki gün yeni harçlık yolladı. Hadi gidelim!" dedi, sesinin tonu sertti.

Orman işletmesine yürüyüp bahçedeki masalardan birine oturdular. Limonatalarını içerken çene çalmaya devam ediyorlardı. Yeni arkadaş olmuş kü-

çük kızların anlatacakları, soracakları ve yanıtlayacakları öyle çok şey vardır ki!

Tavuklar toprağı gagalayarak ve gıdaklayarak dolaşıyordu masaların arasında. İki küçük konuğu koklayan yaşlı av köpeği, belli ki burada olmalarında bir sakınca görmemişti.

"Baban öleli çok oldu mu?" diye sordu Luise.

"Bilmiyorum," dedi Lotte. "Annem babamdan hiç söz etmez. Ben de o nedenle sormak istemiyorum."

Luise başını salladı:

"Ben annemi hatırlamıyorum. Eskiden, babamın piyanosunun üstünde büyük bir fotoğrafı dururdu. Bir gün babam beni o fotoğrafa bakarken gördü. Ertesi gün fotoğraf yerinde yoktu. Olasılıkla yazı masasının çekmecesine kilitlemiştir."

Tavuklar gıdaklıyor, av köpeği uyukluyor, babası olmayan küçük kızla, annesi olmayan küçük kız, limonata içiyorlardı.

"Sen de dokuz yaşındasın, değil mi?" diye sordu Luise.

Lotte başını salladı.

"Evet, 14 Ekim'de on yaşına basacağım."

Luise, oturduğu yerde dikleşti.

"14 Ekim mi?"

"14 Ekim."

Öne doğru eğilip, "*Ben de!*" diye fısıldadı Luise.

Lotte, oyuncak bebekler gibi kaskatı kesilmişti.

Evin arkasında bir horoz ötüyordu. Av köpeği, etrafında vızıldayarak dolaşan arıyı yakalamak için birkaç hamle yaptı. Açık mutfak penceresinden şarkı söyleyen bir kadın sesi duyuluyordu; işletmecinin karısı olmalıydı bu.

İki çocuk hipnotize olmuş gibi bakıyorlardı birbirlerine, gözlerinin içine değiyordu bakışları. Lotte zor yutkunuyordu, heyecandan sesi kısılmıştı:

"Peki, sen nerede doğdun?"

Luise, alçak sesle ve sanki korkuyormuş gibi çekinerek yanıtladı:

"Linz'de!"

Dilini kurumuş dudaklarında gezdiren Lotte, "*Ben de!*" dedi.

Bahçede hiç ses yoktu. Sadece ağaçların tepele-

rindeki dallar hareketliydi. Biraz önce bahçenin üzerinde süzülerek dolaşan yazgı dokunmuş olmalıydı dallara.

"Ben de annemin... bir fotoğrafı var, dolapta," dedi Lotte fısıltıyla.

Luise, anında sıçradı ayağa.

"Hadi, göster bana!"

Lotte'yi çekerek sandalyeden indirmişti, arkasından sürükleyerek çıkardı bahçeden.

O sırada birinin, "Bak hele!" diye bağırdığı duyuldu.

"Bu da nesi? Limonata içip parayı ödemeden kaçacaksınız, öyle mi?"

İşletmecinin karısının öfkeli sesiydi bu.

Luise'nin ödü patlamıştı. Küçük cüzdanını titreyen parmaklarıyla karıştırıp defalarca katlanmış bir kâğıt para uzattıktan sonra, Lotte'nin yanına koştu.

"Hey, paranın üstünü almadınız!" diye bağıran kadın, küçük kızlara sesini duyuramadı. Hayatları söz konusuymuş gibi koşuyorlardı çocuklar, yaşlı av köpeği de arkalarından seğirtti bir süre. "İki küçük ahmak ne kusur işlediler acaba?" diye homurdanan işlemecinin karısı içeri girdi. Köpek bu kez de kadının peşindeydi.

Küçük kızlar tatil köyüne döndüler. Dolabını aceleyle karıştıran Lotte, çamaşır yığınının arasından bir fotoğraf çıkarıp tir tir titreyen Luise'ye gösterdi.

Tner

Çekinerek ve korkuyla baktı resme Luise. Sonra bakışları değişti, gözleri fotoğraftaki kadını emiyordu sanki.

Meraktan kıvranıyordu Lotte. Mutluluktan bitkin düşmüş halde elini indirip sevinçle başını sallayan Luise, fotoğrafı olanca gücüyle göğsüne bastırıp fısıldadı:

"Annem!"

Lotte'nin kolu Luise'nin boynundaydı:

"Bizim annemiz!"

İki küçük kız birbirlerine iyice sokuldular. Biraz önce çözülen bilmecenin arkasında yeni bilmeceler, yeni sırlar bekliyordu onları.

Gong sesi binanın içinde gürledi. Çocuklar güle-rek ve gürültüyle iniyorlardı merdivenlerden. Luise fotoğrafı dolaba geri koymak isterken Lotte:

"Sende kalsın," dedi. "Sana hediye ediyorum!"

Bayan Ulrike, büroda, öğretmenin masasının önünde dikiliyordu; heyecandan yanaklarında kırmı-zı, yuvarlak lekeler belirmişti.

"Anlatmadan duramayacağım!" diye iç geçirdi. "Sizinle paylaşmak zorundayım! Ne yapabileceğimizi bilebilseydik keşke!"

"Eee, hadi ama," diye üsteledi Bayan Muthesius, "Yüreğinizi bu kadar sıkıştıran nedir, sevgili Ulrike?"

"Onlar astrolojik ikiz değil!"

"Kimler?" diye sordu Bayan Muthesius gülümseyerek. "İngiltere Kralı ile terzi mi?"

"Hayır! Luise Palfy ve Lotte Körner! Kayıt defterine baktım! Aynı gün Linz'de doğmuş ikisi de! Bu rastlantı olamaz!"

"Olasılıkla rastlantı değil, sevgili Ulrike. Ben de bu konu üzerinde kafa patlattım."

"Demek biliyorsunuz, öyle mi?"

Bayan Ulrike derin bir nefes aldı.

"Elbette! Küçük Lotte'nin kimlik bilgilerini kaydettikten sonra Luise'nin doğum tarihi ve doğum yeriyle karşılaştırdım. Aynı tarihte, aynı yerde doğmuşlar!"

"Evet, evet. Peki, şimdi ne olacak?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

"Evet, hiçbir şey. Eğer dilinizi tutmazsanız kulaklarınızı koparırım, sevgili Ulrike."

"Ama..."

"Aması maması yok! Çocukların hiçbir şeyden haberi yok. Biraz önce, ailelerine göndermek üzere fotoğraf çektirdiler. Eğer düğüm bu yolla çözülürse ne âlâ! Ama siz ve ben yazgı rolü oynamaya kalkışmayacağız. Anlayışınız için teşekkür ederim, sevgili Ulrike. Şimdi lütfen bana aşçıyı yollayın."

Bayan Ulrike bürodan çıkarken yüzünde olup biteni anladığını gösteren bir ifade yoktu. Zaten kadı-

nın yüzünde zekice bir ifade görseydik bu olağanüstü bir yenilik olurdu.

Üçüncü Bölüm

Yeni Kıtalar Bulunuyor ▪ Bilmece Üzerine Bilmece ▪ İkiye Bölünmüş Ad ▪ Ciddi Bir Fotoğraf ve Eğlenceli Bir Mektup ▪ Steffi'nin Annesi ile Babası Boşanıyor ▪ Çocukları İkiye Bölmek Olanaklı mı?

Zaman geçiyordu. Bayan Ulrike henüz hiçbir şey öğrenememişti.

İki küçük kız, köydeki fotoğrafçı Bay Eipeldauer'den fotoğrafları aldılar mı? Çoktan! Merakına yenilip kızlara fotoğrafları ailelerine gönderip göndermediklerini sormadı mı? Çoktan! Luise ve Lotte başlarını sallayıp evet demediler mi? Çoktan!

Ama söz konusu fotoğraflar, küçük parçalar halinde yırtılmış olarak koyu yeşil gölün dibinde yatıyordu. Çoktan! Kızlar Bayan Ulrike'ye yalan söy-

lemişlerdi. Aralarındaki bu sırrı kimseyle paylaşmak istemiyorlardı. Bu sırrı sadece ikisi saklayacak veya sadece ikisi açığa çıkaracaktı! Sırlarına yaklaşmaya kalkan herkesi hiç acımadan kandıracaklardı. Başka türlüsü olanaksızdı. Lotte'nin bile vicdanı bu durumdan rahatsız değildi. Kendi başına bu bile çok şey anlatıyordu.

İki küçük kız, son zamanlarda birbirlerine yapışmış gibi sürekli birliktelerdi. Trude, Steffie, Monika, Christine ve diğerleri, bazen Luise'ye kızıyor, Lotte'yi kıskanıyorlardı. Ne yararı var? Hiç! Şu an neredelerdi acaba?

Dolapların bulunduğu bölümdelerdi. Lotte, dolabındaki eşyaların arasından aynı renk ve model iki önlük çıkardı. Birini kendisi bağlarken diğerini kardeşine uzattı:

"Annem bunları yeni açılan büyük mağazadan aldı."

"Haa!" diye yanıtladı onu Luise, "Şu Neuhauser Caddesi'ndeki mağaza değil mi? Hani şu ünlü kapının oradaki... Neydi kapının adı?"

"Karlstor."

"Evet, Karlstor!"

Artık birbirlerinin yaşam alışkanlıkları, okul arkadaşları, komşuları, öğretmenleri ve oturdukları evler hakkında çok şey öğrenmişlerdi. Luise için annesiyle ilgili her şey çok önemliydi! Lotte ise babası

hakkında, kardeşinin bildiği her şeyi öğrenmek için kendini yiyip bitiriyordu! Her gün konuştukları tek konu buydu. Akşamları yattıktan sonra da saatlerce sürüyordu fısıltıları. Birbirlerinde yepyeni, bambaşka bir kıta keşfediyorlardı. Şimdiye kadar başlarının üzerinde uzanan çocuk gökyüzünün çevrelediği o dünyanın, gerçek dünyalarının sadece yarısı olduğu ortaya çıkmıştı!

Bütünü iyice görebilmek için var güçleriyle iki yarım dünyayı birbirine bağlamakla uğraşmadıkları anlarda, başka bir konuya kafa patlatıyor, onları çok üzen başka bir sırrı çözmeye çalışıyorlardı: Anne ve babaları neden artık birlikte değildi?

"Elbette önce evlendiler," diye açıkladı Luise, yüzüncü kez. "Sonra iki küçük kızları oldu. Annemizin adı Luiselotte olduğu için benim adımı Luise, seninkini de Lotte koydular. Çok hoş! O zamanlar birbirlerinden hoşlanıyor olmalılar, değil mi?"

"Kesinlikle!" dedi Lotte. "Ama sonra belli ki kavga edip ayrıldılar. Ve annemizin adını ikiye böldükleri gibi bizi de ikiye böldüler!"

"Aslında bizi ikiye bölüp bölemeyeceklerini önce bize sormaları gerekirdi!"

"Ama o zaman biz konuşamıyorduk ki!"

Çaresizlikle gülümseyen iki kız kardeş, kol kola girip bahçeye çıktılar.

Posta gelmişti. Her yerde; çimenlerde, duvarın üzerinde, bahçedeki banklarda küçük kızlar oturmuş gelen mektupları okuyorlardı büyük bir dikkatle.

Lotte'nin elinde otuz beş yaşlarında bir erkek fotoğrafı vardı; küçük kız sevecen bakışlarla inceledi babasının fotoğrafını. Demek babası bu! İnsanın gerçek, canlı bir babasının olması böyle bir şey demek!

Luise, babasının yazdığı mektubu okuyordu Lotte'ye, "*Sevgili, biricik yavrum!*" diye başlıyordu mektup. "Seni yalancı!" dedi Luise, gözlerini mektuptan kaldırarak. "Biricikmiş! İkiz çocuk sahibi olduğunu bile bile, şu dediğine bak!"

Küçük kız devam etti okumaya; "*Babanın yüzünü unuttun mu yoksa? .Tatilin son günlerinde, eve dönmene kısa bir süre kalmışken benden fotoğraf*

istemenin nedeni ne? Önce sana bir bebeklik fotoğrafımı gönderecektim; kutup ayısı kürkünün üzerinde çırılçıplak çekilmiş bir resim! Ama sen, yeni bir fotoğraf istiyorsun! N'apalım, hiç zamanım olmamasına rağmen hemen fotoğrafçıya koştum ve ona neden bir an önce fotoğraf çektirmem gerektiğini anlattım. Eğer bu fotoğrafı göndermezsem istasyonda karşılamaya gittiğimde Luise'm beni tanıyamaz, dedim. Neyse ki adamcağız ikna oldu. Böylece zamanında eline ulaşabilecek fotoğraf. Umarım tatil köyündeki görevlileri, sana binlerce selam gönderen ve seni çok özleyen babana yaptığın gibi canlarından bezdirmiyorsundur!"

"Güzel!" dedi Lotte. "Ve komik! Oysa fotoğrafta çok ciddi duruyor."

"Belki de fotoğrafçıdan utandığı için gülmemiştir," diye tahminde bulundu Luise. "Başkaları varken hep ciddi bir ifade takınır. Ama yalnız olduğumuz zamanlar çok komiktir."

Lotte fotoğrafı sıkı sıkı tuttu elinde.

"Bu gerçekten bende kalabilir mi?"

"Elbette," dedi Luise. "Bu fotoğrafı sana vermek için istedim babamdan!"

Tombul yanaklı Steffie bir banka oturmuştu; elinde bir mektup vardı, sessizce ağlıyor, gözyaşları durmaksızın yuvarlak, hareketsiz çocuk yüzünden aşağıya süzülüyordu. Trude, Steffie'nin oturduğu bankın orada durup merakla yüzüne baktı. O sırada Christine de gelip Steffie'nin öteki yanına oturmuştu. Oraya doğru yürüyen Luise ve Lotte, kızların yanına gelince durdular. "Neyin var?" diye sordu Luise. Steffie sessizce ağlamaya devam ediyordu. Ansızın gözlerini yere indirip donuk bir sesle, "Annemle babam boşanıyor!" dedi.

"Ama bu alçaklık!" diye bağırdı Trude. "Seni tatile gönderip boşanıyorlar! Senin arkandan!"

"Babam," diye hıçkırdı Steffie, "sanırım başka bir kadını seviyor."

Luise ve Lotte hızla yollarına devam ettiler. Biraz önce duydukları duygularını iyice harekete geçirmişti.

"Bizim babamızın hayatında başka bir kadın yok, değil mi?" diye sordu Lotte.

Luise, "Hayır," yanıtını verdi. "Olsaydı ben bilirdim."

"Evli değildir ama belki hayatında bir kadın vardır, olamaz mı?" diye sordu Lotte çekinerek.

Luise, lülelerini salladı iki yana.

"Eşi dostu var elbette. Aralarında kadınlar da var. Fakat hiçbirisine *sen* diye hitap etmiyor! Peki, annemiz ne durumda? Annemizin bir... bir erkek arkadaşı var mı?"

"Hayır," dedi Lotte kesin bir dille. "Annemin hayatında sadece ben varım, bir de işi. Hayattan beklediği başka bir şey yok."

Luise, kardeşine baktı, şaşkındı.

"İyi de öyleyse neden boşandılar?"

Lotte düşündü.

"Belki de Steffie'nin anne babasının yaptığı gibi dava bile açmamışlardır, değil mi?"

"Neden babamız Viyana'da, annemiz Münih'te yaşıyor?" diye sordu Luise. "Bizi neden ayırdılar?"

Lotte sürdürdü soruları:

"Bize ikiz olduğumuzu neden söylemediler? Neden babamız annemizin yaşadığını sakladı senden?"

"Annemiz de babamızın yaşadığını senden sakladı! Neden?"

Luise, kollarını iki yana kaldırdı.

"Anne babamızın şu yaptıklarına bak, değil mi? Bekle, onlara güzel bir ders verelim de görsünler! Şaşkınlıktan dillerini yutacaklar!"

"Bunu yapmamalıyız," dedi Lotte çekinerek. "Biz sadece çocuğuz!"

"*Sadece mi*?" diye sordu Luise ve başını arkaya attı.

Dördüncü Bölüm

Korkunç İçli Krepler ▪ Sır Dolu Defterler ▪ Okul Yolları ve İyi Geceler Öpücüğü ▪ Komplo Hazırlanıyor ▪ Genel Prova Olarak Garden Parti ▪ Tatil Köyüne Veda

Tatil bitmişti. Dolaplarda temiz çamaşır yığınları tükenmiş, tatil köyünden kısa süre sonra ayrılacak olmanın hüznü ve eve dönecek olmanın sevinci aynı ölçüde artmıştı.

Bayan Muthesius küçük bir veda eğlencesi planlıyordu. Kızlardan birinin babasının büyük bir mağazası vardı; bir kutu dolusu kâğıt fener, süs ve daha bir sürü şey göndermişti. Çocuklarla yardımcı personel, büyük bir gayretle verandayı ve bahçeyi süslüyorlardı. Mutfak merdivenleri bir ağaçtan ötekine sürükleniyor, yaprakların arasına rengârenk kâğıt fenerler

asılıyor, dallardan dallara süs hevenkleri dolanıyordu. Geniş bir masanın üzerinde de çekiliş hazırlığı vardı. Bazıları da küçük kâğıtlara çekiliş numaraları yazıyordu. Büyük ödül olarak bir çift paten verilecekti. Hem de rulman tekerlekli!

"Lüleli ile Örgülü neredeler?" diye sordu Bayan Ulrike. (Herkes Luise ile Lotte'yi böyle çağırmaya başlamıştı.)

"Ah, onlar mı?" dedi Monika küçümseyen bir tavırla. "Çimenlerin üzerinde rüzgâr ayırmasın diye el ele tutuşmuş oturuyorlardır!"

İkizler çimenlerin üzerinde değil, orman işletmesinde masada oturuyorlardı. El ele tutuşmuş da değillerdi; böyle şeyler için hiç zaman yoktu çünkü. Önlerinde kalın birer defter duruyordu. Şu an Luise, elindeki kalemle Lotte'nin söylediklerini büyük bir gayretle not ediyordu deftere; "Annem en çok dana etli makarna çorbası sever. Dana etini Kasap Huber'den alacaksın; kaburganın yağlı kısmından, iki yüz elli gram."

Başını kaldıran Luise, "Kasap Huber, Max-Emanuel Caddesi, Prinz-Eugen Caddesi'nin hemen köşesinde," diye mırıldandı yavaşça.

Lotte başını salladı, hoşnut olduğu apaçık görülüyordu.

"Yemek kitabı mutfak dolabında en alt gözde,

solda duruyor. Benim yapabildiğim bütün yemeklerin tarifi var bu kitapta."

Luise not almayı sürdürdü; "Yemek kitabı... Mutfak dolabı... En alttaki göz... en solda..." Sonra kollarını masaya dayayıp, "Yemek pişirmekten çok korkuyorum! İlk günler yolunda gitmeyen şeyler olursa tatilde yemek pişirmeyi unuttuğumu söyleyebilirim belki, olmaz mı?" dedi.

Lotte, yine başını salladı ama bu kez biraz kararsızdı.

"Ayrıca yolunda gitmeyen şeyler olursa bana hemen yazabilirsin. Her gün postaneye gidip mektup gelip gelmediğini soracağım!"

"Ben de," dedi Luise. "Bana sıkça yazmalısın! Imperial Otel'de tıka basa ye! İştahla yemek yemem babamın çok hoşuna gider!"

"En sevdiğin yemeğin içli krep olması çok aptalca!" diye homurdandı Lotte. "Ama yapacak bir şey yok! Dana kotlet ve gulaşı tercih ederdim doğrusu!"

"İlk gün üç krep ya da dört veya beş krep yersen daha sonra çok fazla yediğin için hayatının geri kalan kısmına da yeteceğini söylersin," diye öneride bulundu Luise.

"Olabilir!" dedi kardeşi, oysa beş krepi düşündüğünde bile midesi altüst olmuştu. Yapacak bir şey yok, krep sevmiyordu işte!

Sonra iki küçük kız, yeniden defterlerine eğilip

sınıf arkadaşlarının adını, sınıflarındaki oturma düzenini, öğretmenlerinin alışkanlıklarını ve okula nasıl gideceklerini birbirlerine not ettirdiler.

"Okula giderken sen benden daha az zorlanacaksın," dedi Luise. "İlk gün Trude'ye seni evden almasını söylersin! Zaman zaman bana gelir, birlikte gideriz okula. Onunla gider ve bu arada geçtiğin ve karışık bulduğun yerleri aklında tutarsın!"

Lotte başını salladı. Ansızın irkilmişti.

"Sana söylemeyi unuttum. Annem seni yatmaya götürdüğünde ona iyi geceler öpücüğü vermeyi sakın unutma!"

Luise önüne baktı.

"Bunu not etmeme gerek yok. Öpücük vermeyi kesinlikle unutmam!"

Kızların ne yapmak istediklerini anladınız, değil mi? İkizler, öğrendikleri sırrı henüz anne ve babalarıyla paylaşmak niyetinde değillerdi. Onların karar vermek zorunda bırakmak istemiyorlar, hisleri buna hakları olmadığını söylüyordu. Ayrıca anne ve babalarının verecekleri kararın, yeni buldukları kardeş mutluluğunu hemen ve sonsuza kadar yok edebileceğinden korkuyorlardı. Fakat sanki hiçbir şey olmamış gibi geldikleri yere dönmeye, kendilerine dayatılan yarım bir dünyada yaşamaya da yürekleri el vermiyordu. Hayır! Sözün kısası kafa kafaya verip komplo

kurdular! Özlem ve macera arzusuyla yapılan fantastik plan şuydu: İki küçük kız giysilerini, saçlarını, bavullarını, önlüklerini ve hayatlarını değiştokuş edecekler! Luise, hanım hanımcık örülmüş saçlarıyla (ve tabii her anlamda uslu olmaya çalışarak) Lotte kimliğiyle, hiç tanımadığı -sadece fotoğrafını gördüğünü hatırlayın- annesinin yanına, "evine dönecek!" Lotte ise saçlarını açıp olabildiğince neşeli ve hareketli bir karaktere bürünüp babasına, Viyana'ya gidecek!

Bu maceraya son derece iyi hazırlanmışlardı. Defterleri notlarla ağzına kadar doluydu. Acil durumlarda veya beklenmedik bir olay geliştiğinde postaneden alınmak üzere birbirlerine mektup yazmayı kararlaştırmışlardı.

Belki de sonunda anne ve babalarının neden ayrı yaşadıklarını bile öğrenebileceklerdi. Ve belki de günlerden güzel bir gün, harika bir gün, iki kardeş, anne ve babalarıyla birlikte... Henüz bu kadarını, bırakın konuşmaya, düşünmeye bile cesaret edemiyorlardı.

Tatil köyünden ayrılmadan bir akşam önce bahçede yapacakları veda eğlencesini genel prova olarak düşünmüşlerdi. Lotte, saçlarını açıp lülelerini omuzlarına dökerek bir dakika yerinde duramayan Luise olarak geldi veda partisine. Luise ise örgülü saçlarıyla Lotte olmuştu. İkisi de rollerini mükemmel oynuyorlardı. Hiç kimse hiçbir şey fark etme-

di; Luise'nin Viyana'dan okul arkadaşı Trude bile! Birbirlerine ödünç verdikleri isimleriyle seslenmek çok hoşlarına gidiyordu. Lotte coşkuyla parendeler atıyordu. Luise öyle yumuşak ve sessizdi ki karıncayı bile incitemezmiş gibi duruyordu. Kâğıt fenerler bol yapraklı ağaçların arasında parıldıyor, akşam rüzgârı kâğıttan süsleri sallıyordu. Eğlence ve tatil sona ermek üzereydi. Sıra çekilişe gelmişti. Büyük ödül yani tekerlekli paten, zavallı küçük Steffie'ye çıktı. (Küçük bir teselli hiç yoktan iyidir!)

İki kız kardeş rolleri gereği birbirlerinin yatağında uyuyor ve heyecandan çılgın rüyalar görüyorlardı. Örneğin Lotte'yi Viyana'da, istasyonda babasının olağanüstü büyük bir fotoğrafı karşılıyor, yanında da otelin, beyaz şapkalı aşçısı, dumanı çıkan kreplerle dolu el arabasıyla duruyordu. Iığğğ!

Ertesi sabah, tatil köyünün yakınlarındaki Egern istasyonunda farklı yönlerden gelen iki tren durdu. Onlarca küçük kız, trenlere bağıra çağıra tırmanıp kompartımanlara doluştu. Lotte, camdan epeyce sarkmıştı. Diğer trenin penceresinde de Luise vardı. Birbirlerine gülümseyerek cesaret veriyorlardı. Kalpleri çarpıyordu. Sahne heyecanı artmıştı. Eğer lokomotifler gıcırdayarak ve puflayarak harekete geçmeseydi belki de küçük kızlar son anda...

Fakat hayır, trenlerin saati vardır. İstasyon şefi

işaretini verdi. Trenler aynı anda harekete geçti. Çocuklar el sallayarak veda ettiler.

Lotte, Luise olarak Viyana'ya gidiyordu.

Luise ise Lotte olarak Münih'e.

Beşinci Bölüm

Bavulun Üzerinde Bir Çocuk ▪ Imperial Otel'de Yalnız Amcalar ▪ Peperl ve Hayvanların Şaşmaz İçgüdüsü Hakkında ▪ "Luise," Opera'da El Sallayabilir mi? ▪ Aile Bütçesinde Hesap Hatası ▪ Shirley Temple Oynadığı Filmleri İzleyemezdi ▪ Orkestra Şefi Palfy'nin Karmaşık İç Dünyası

Münih. Merkez İstasyon. 16. Peron. Zor soluk alıyor gibi yavaşlayan lokomotif nihayet durdu. İnen küçük yolcularla onları karşılamaya gelenlerin buluştukları noktalar, sel içinde küçük adacıklar oluşturmuştu. Küçük kızlar, neşeyle anne babaların boyunlarına sarılıyorlardı. Mutluluğun harekete geçirdiği yaygara o kadar yoğundu ki insanlar, henüz evlerinde değil, istasyonda olduklarını unutmuşlardı!

Peron yavaş yavaş boşalmaya başlamıştı.

Saçları iki yandan örülmüş ve uçlarına kurdele bağlanmış küçük bir kız çocuğu kalmıştı peronda. Daha düne kadar lüle saçları açık dolaşıyordu. Daha düne kadar adı Luise Palfy'ydi.

Küçük kız bavulunun üzerine oturup dişlerini iyice sıktı. Hiç bilmediği bir kentte, sadece fotoğrafından tanıdığı ve onu karşılamaya gelmeyen anneyi beklemek... Gerçekten de kolay değildi!

Altı buçuk yıldır yani boşandığından beri kızlık soyadını kullanan Bayan Luiselotte Körner, bir dergide fotoğraf editörü olarak çalışıyordu. Aktüel sayfalarda kullanılacak yeni malzeme geldiği için gecikmişti.

Sonunda zar zor bulduğu bir taksiye atmış, alelacele peron bileti almış, sürekli koşarak sonunda 16. Perona ulaşmıştı.

Ama peron boştu.

Hayır! En arkada küçük bir kız bavulunun üzerine oturmuş bekliyordu! Kadın, itfaiye hızıyla koştu!

Bavulun üzerinde oturan küçük kızın dizleri titriyordu. Tam o sırada çocuk kalbini beklenmedik bir duygu sardı. Şu mutluluk saçan, şu gerçek, şu uçar gibi koşan, genç ve dinamik kadın annesiydi işte!

"Anne!"

Annesine doğru koşan Luise, kollarını kaldırıp kadının boynuna atladı.

"Hamarat kızım benim," diye fısıldadı kadın gözlerinden yaş akarken. "Nihayet, sana kavuştum!"

Çocuğun dudakları, kadının yumuşak yüzünü öpüyordu, sevecen gözlerini, dudaklarını, saçını, şık şapkasını... Evet, şapkayı da öpmüştü.

Viyana'daki Imperial Otel'in gerek restoranında, gerekse de mutfağında hoş bir telaş vardı. Devamlı müşterilerin ve otel çalışanlarının sevgilisi olan küçük kız, opera orkestrasının şefi Bay Palfy'nin kızı tatilden dönmüştü!

Lotte, pardon Luise, herkesin alıştığı üzere sandalyede iki minderin üstünde oturmuş içli krep yiyordu; ölüme meydan okurmuş gibi bir hali vardı.

Birbiri ardına masaya gelip küçük kızın lüle saçlarını okşayan, şefkatle omzuna dokunan, tatil köyünün hoşuna gidip gitmediğini soran devamlı müşteriler, yine de en güzel şeyin Viyana'da babasının yanına dönmesi olduğunu söylüyorlardı. Masaya çeşitli hediyeler de bırakılmıştı: Şekerler, çikolatalar, pralinler, boya kalemleri, hatta çantasından modası geçmiş küçük bir dikiş takımı çıkaran biri, biraz mahcup bunun büyükannesinden kaldığını söyledi. Hediyeleri masaya bıraktıktan sonra orkestra şefini başlarıyla selamlayarak masalarına döndüler. Bu

yalnız amcalar, yiyecekleri yemekten nihayet keyif alacaklardı bugün.

Bugün yemeğin tadını en çok orkestra şefi çıkarıyordu. Her zaman "gerçek sanatçılar"ın yalnız olmaları gerektiğini düşünen, eski evliliğini, burjuva hayat tarzına attığı yanlış bir adım olarak tanımlayan orkestra şefinin yüreği bugün, "sanat dışı" sıcaklık ve aile özlemiyle doluydu. Kızı, sanki babasının her an kaçıp gitmesinden korkuyormuş gibi gülümseyerek ve biraz da çekinerek elini tutunca, köfte değil sığır budu yemesine rağmen boğazına bir yumruk oturduğunu hissetti!

Ah, işte garson Franz, elinde kreplerle yine geliyordu.

Lotte, buklelerini salladı. "Daha fazla yiyemem Bay Franz!"

"Ama Luisecik!" dedi garson, "Daha sadece beş tane yedin!"

Sesinde sitem vardı.

Bay Franz hafif kaygılı beşinci kreple mutfağa süzüldükten sonra Lotte, cesaretini toplayıp:

"Biliyor musun baba," dedi, "yarından itibaren, sen ne yiyorsan ben de onu yiyeceğim!"

"Bak sen!" diye bağırdı orkestra şefi. "Ya ben pastırma yersem? Pastırmadan hiç hoşlanmazsın sen! Miden bulanır!"

"Pastırma yediğin zaman," dedi pişmanlıkla, "ben yine krep yerim."

(Eee, insanın kendi kız kardeşi olmak o kadar da kolay değil tabii!) Peki, sonra neler oldu dersiniz?

Şehir meclisi üyesi Doktor Strobl geldi, yanında Peperl vardı. Peperl, Bay Strobl'ın köpeğiydi.

"Bak Peperl," dedi gülümseyerek, "bak kim gelmiş? Hadi git ve Luisecik'e merhaba de!"

Peperl, arkadaşı küçük Luise'ye merhaba demek için kuyruğunu sallayarak koştu kızın oturduğu masaya.

Evet, bisküvi, hayır, köpek bisküvisi geçiyordu aklından! Küçük kızı koklayan Peperl, merhaba bile demeden çark edip Bay Strobl'ın yanına döndü.

"Amma da aptal hayvan!" diye kızdı Bay Strobl sevimsiz yüz ifadesiyle. "Sadece birkaç hafta tatile gittiği için en iyi arkadaşını tanımadı! Bir de hay-

vanların yanılmaz içgüdüleri olduğu hakkında büyük laflar ederler!"

"İyi ki Bay Strobl, köpekler kadar akıllı değil!" diye düşündü Lotte.

Orkestra şefi ve kızı, otel müşterilerinin verdikleri hediyeler, bavul, bebek ve plaj çantasını yüklenip evlerine vardıklarında, Bay Palfy'nin ev işlerine bakan kadın, küçük kızı yeniden gördüğü için öyle sevindi ki bir türlü bitmek bilmedi sevinci.

Ama Luise Lotte'ye, Resi'nin pek güvenilir olmadığını ve yapmacık davrandığını söylemişti. Babası

farkında değildi. Zaten erkekler hiçbir şeyin farkında olmazlar!

Orkestra şefi cebinden bir bilet çıkarıp kızına verdi.

"Bu akşam Humperdinck'in 'Hansel ve Gretel'ini yöneteceğim! Resi seni tiyatroya getirir, bitince de alır."

"Ohh!" Lotte'nin yüzü parladı. "Oturduğum yerden seni görebilecek miyim?"

"Elbette."

"Arada sırada bana bakar mısın?"

"Elbette bakarım!"

"Peki, sen bakınca el sallayabilir miyim?"

"Hatta ben de sana el sallarım Luisecik!"

O sırada telefon çaldı. Telefonun öteki ucunda bir kadın sesi vardı.

Tek heceli yanıtlar veren babası, telefonu kapattıktan sonra acelesi var gibi davranmaya başlamıştı. Birkaç saat yalnız kalacakmış, evet, beste yapması gerekiyormuş. Çünkü o sadece orkestra şefi değil, aynı zamanda da besteciymiş. Ama bestelerini evde yapması olanaksızmış. Hayır, bunun için kiraladığı atölyeye gitmek zorundaymış. Sonuç olarak...

"Yarın öğlen Imperial Otel'de görüşmek üzere!"

"Operada sana el sallayabileceğim, değil mi baba?"

"Elbette yavrum. Neden olmasın?"

Orkestra şefi küçük kızın ağırbaşlı alnına bir öpücük kondurduktan sonra, köşeli kafasına şapkasını oturtup kapıdan çıktı.

Yavaşça pencereye giden küçük kız, hayat hakkında kaygılı düşüncelere dalmıştı. Annemizin evde çalışmasına *izin yok*. Babamız evde *çalışamıyor*.

Nedir biz çocukların şu anne babalardan çektiği? Ama annesinden aldığı eğitimin de katkısıyla kararlı ve pratik bir kişiliğe sahip olduğu için kara kara düşünmeyi bir yana bırakıp babası hakkında bilgileri not ettiği defteri eline aldı. Luise'nin verdiği bilgilere dayanarak, eski Viyana evlerinden olan bu güzel evi, oda oda, sistemli biçimde keşfetmeye girişti.

Keşif gezisini bitirdikten sonra, eski alışkanlığından ötürü mutfak masasına oturup ortadaki ev gelir ve giderlerinin kaydedildiği bütçe defterini inceledi tek tek.

Bu sırada iki şey dikkatini çekti. Birincisi, yardımcı kadın Resı, neredeyse her sayfada yanlış hesap yapmıştı. İkincisi, bu yanlışlıkların tümünden çıkar sağladığı görülüyordu.

"Hey, bu da ne demek oluyor?"

Resi mutfak kapısındaydı.

"Defterdeki hesapları kontrol ettim," dedi Lotte, yavaş ama kendinden emin bir sesle.

"Bu yeni moda da nereden çıktı?" diye sordu Resi, kızmış olduğu belliydi. "Hesabı olması gereken yerde, yani okulda yap!"

"Bundan sonra hesapları ben kontrol edeceğim," diye açıkladı küçük kız yumuşak ses tonuyla. Sandalyeden atlarken, "Biz *okulda* öğreniyoruz ama *okul için* öğrenmiyoruz, dedi öğretmenimiz," diye bitirdi sözlerini. Mutfak kapısından gururla çıktı.

Resi arkasından şaşkın bakakalmıştı.

Sevgili küçük ve büyük okurlar! İnanıyorum ki artık Luise ve Lotte'nin anne babasından, özellikle de boşanmalarından, hiç olmazsa biraz söz etmenin zamanı geldi. Eğer kitabın bu bölümünde, omzunuzun üzerinden bu sayfaları okuyan bir yetişkin, "Bu adam

ne yapıyor? Tanrı aşkına, bu adam bu tür konulardan çocuklara nasıl söz eder?" diye bağırırsa lütfen ona şu satırları okuyun:

Shirley Temple adlı küçük kız çocuğunu hepiniz tanırsınız; 7 yaşında Amerikalı bir oyuncuydu. Sekiz yaşına geldiğinde ünlü bir film yıldızı olmuştu, film şirketleri onun sırtından milyonlarca dolar kazanıyordu. Fakat Shirley Temple, annesiyle birlikte kendi çevirdiği filmlerden birini izlemek için sinemaya gittiğinde, yaşı küçük olduğu için onu içeri almıyorlardı. Oysa küçük kızın film çevirmesine kimsenin itirazı yoktu. Yaşı, film çevirmek için uygun, çevirdiği filmi izlemek için küçüktü!

Eğer omzunuzun üzerinden bakan yetişkin, Shirley Temple örneğini, bu örneğin Luiese ve Lotte'nin anne babasıyla bağıntısını anlamamışsa benden bir

güzel selam söyleyin ve şu sözlerimi iletin: Dünyada boşanmış bir sürü anne baba ve bunun acısını çeken bir sürü çocuk var! Anne babalarının boşanmamış olmasının acısını çeken başka bir sürü çocuk olduğunu da biliyoruz! Eğer yetişkinler, çocuklara böyle koşullar dayatmakta bir sakınca görmüyorsa o zaman, bu konular üzerine uygun ve anlaşılır konuşmak ne acımasızlıktır ne de yanlıştır!

Evet, orkestra şefi Ludwig Palfy, sanatçıydı. Bildiğiniz gibi sanatçılar tuhaf insanlardır. Tamam, Bay Palfy'nin geniş kenarlı, tepesi sivri tuhaf şapkası ve uçuşan kravatı yoktu, hatta giyim tarzı efendi, temiz ve şık olarak nitelendirilebilirdi...

Fakat iç dünyası! İç dünyası karmaşıktı! Ooo! İç dünyası, öyle tuhaftı ki! Aklına müzikle ilgili bir şey geldiğinde not almak ve beste çalışmaları yapabilmek için derhal yalnız kalması gerekiyordu. Zaman zaman topluluk içinde de aklına notalar düştüğü olur, böyle zamanlarda Bay Palfy hemen ortadan kaybolurdu! Bir süre sonra ev sahibi, "Palfy nereye gitti?" diye sorar, topluluğun içinden biri, "Aklına yine bir şey gelmiştir!" diye yanıtlardı soruyu. Ev sahibi tatlı-sert gülümser fakat "kaba adam!" diye geçirirdi içinden. İnsan, aklına estiği anda kaybolup gidemez ki! Fakat orkestra şefi Palfy gidiyordu işte.

Evlendikten sonra da bu tavrını sürdürdü; ilham perisi ne zaman uğrasa kapıyı çekip çıkıyordu. O

zamanlar gencecik, âşık, hırslı, mutlu ve çılgın bir delikanlıydı Bay Palfy.

Bir süre sonra ikizler doğdu, evde bebekler gece gündüz viyaklıyordu. Bay Palfy, o günlerde Viyana Filarmoni Orkestrası'yla ilk piyano konserinin çalışmaları içindeydi. Sanatçılar yeterince verimli olamadıklarını düşünüp sık sık umutsuzluğa kapılırlar. O da umutsuzluk içinde bir atölye kiralamış ve piyanosunu oraya taşımıştı!

O günlerde ilham perisi sık sık kapısını çaldığı için eve, genç karısının ve avaz avaz bağıran ikizlerin yanına pek seyrek geliyordu.

Henüz yirmi yaşında olan Luiselotte Palfy -kızlık soyadı Körner- bu durumu hiç hoş karşılamadı. Kocasının, kiraladığı atölyede sadece besteleriyle uğraşmadığı, aynı zamanda, onu çok hoş bulan kadın operacılarla prova yaptığı kulağına gelince kızıp boşanma davası açtı!

Çok geçmeden yaratıcı yalnızlığına çok düşkün olan orkestra şefi kurtulmuştu. Artık istediği kadar yalnız olabilirdi. Boşanma sonrasında onda kalan ikizlerden biriyle becerikli bir bakıcı ilgileniyordu. Atölyesinde, o her zaman özlemini çektiği yalnızlık içinde yaşayan Bay Palfy ile ilgilenen hiç kimse yoktu.

Elbette bu durum da hoşuna gitmedi. Ah, şu sanatçılar! Gerçekten ne istediklerini bilmiyorlar! Yalnızlık içinde var gücüyle beste yapıyor, orkestra yö-

netiyor ve yıldan yıla ününe ün katıyordu. Ayrıca içini hüzün bastığı zaman evine gidip küçük kızı Luise ile vakit geçirme olanağı da vardı.

Ludwig Palfy, ne zaman eserlerini Münih'te sergilese bir bilet alıp, en ucuz, en arka sıralardan birine, başını eğerek oturan Luiselotte Körner, eski kocasının eserlerinden aslında hiç de mutlu olmadığını anlıyordu. Elde ettiği başarılara rağmen yalnız olmasına rağmen, mutlu değildi eski kocası.

Ther

Altıncı Bölüm

Bayan Wagenthaler'in Dükkânı Nerede? ▪ Yemek Yapmak Unutulmaz! ▪ Lotte Opera'da El Sallıyor ▪ Gökten Şekerleme Yağıyor ▪ Münih'te İlk Gece ve Viyana'da İlk Gece ▪ Bayan Gerlach'ın Cadı Olarak Göründüğü Tuhaf Rüya ▪ Anne-Babalar Her Şeyi Yapabilirler ▪ Unutmabeni Münih 18!

Bayan Luiselotte Körner, kızını, Max-Emanuel Caddesi'ndeki küçük evine getirdikten hemen sonra, istemeye istemeye ve hemen yayınevine gitmek zorunda kaldı. İş onu bekliyordu. Ve elbette iş bekletilmemeliydi.

Luise, ah hayır, Lotte, girdisini çıktısını öğrenmek amacıyla evin içine biraz göz gezdirdi. Sonra anahtarı, cüzdanı ve fileyi alıp çıktı; alışverişe gidiyordu. Kö-

şede Prinz-Eugen-Caddesi'ndeki Kasap Huber'den, iki yüz elli gram dana eti alacaktı; kaburganın yağlı kısmından. Ayrıca biraz böbrek ve birkaç kemik de koyduracaktı yanına. Sonra çorbaya katmak için sebze, makarna ve tuz alacaktı. Bayan Wagenthaler'in dükkânını aramaya başladı.

Okul arkadaşı Anni Habersetzer, Lotte Körner'i caddenin ortasında durmuş bir defterin sayfalarını çevirirken görünce çok şaşırdı.

"Ev ödevini sokakta mı yapıyorsun?" diye sordu merakla. "Bugün tatil aslında!"

Luise kızın yüzüne dik dik baktı. Hayatında bir kez bile görmeden tanımak zorunda olduğu biriyle konuşması çok aptalcaydı! Sonunda kendini toparlayıp neşeyle:

"Merhaba!" dedi. "Geliyor musun? Bayan Wagenthaler'e çorbalık sebze almaya gidiyorum."

Sonra kızın koluna girdi. Şu çilli şeyin adını bir hatırlayabilseydi! Koluna girdiği kız onu Wagenthaler'in dükkânına götürüyordu işte.

Bayan Wagenthaler, Lotte Körner'in tatilden dönmesine ve yanaklarının al al olmasına sevinmişti! Alışveriş bitince ikisine birer şeker verdi, bir de annelerine selam söyleme görevi.

Luise rahatlamıştı. Nihayet kızın adı ve soyadını öğrenmişti işte: Anni Habersetzer! (Not aldığı defterde Anni Habersetzer hakkında şu bilgi yer alıyordu:

Onunla üç kez aramız bozuldu. Kendisinden küçük çocukları dövüyor, özellikle de sınıfın en küçüğü olan Ilse Merck'i.) Bu bilgiler başlangıç için hiç de fena değildi!

Kapının önünde ayrılırken, "Unutmadan, Anni, sana Ilse Merck'e ve diğer küçüklere yaptıklarından dolayı üç kez fena halde kızmıştım, biliyorsun. Bir kez daha aynı şey olursa sadece kızmakla kalmaz, bu kez..."

Bu sözleri söylerken ne anlama geldiği belli bir hareket yapıp hızla uzaklaştı oradan.

"Göreceğiz bakalım," diye düşündü Anni öfkeyle. "Hemen yarın görüşeceğiz! Tatilde kafayı mı yedi ne?"

Luise yemek pişiriyordu. Önüne bir önlük bağlamış, üzerinde tencerelerin bulunduğu ocakla yemek kitabının açık bulunduğu masa arasında topaç gibi dönüp duruyordu. Sürekli tencerelerin kapaklarını açıyor, kaynar su cızırdayarak taşınca yerinden sıçrı-

yordu. Ne kadar tuz atacaktı? *Yarım yemek kaşığı mı?* Peki, ne kadar kereviz tuzu? *Bir tutam!* Tanrı aşkına bir tutam ne kadardı? Sonra *muskat rendelenecek!* Muskat neredeydi acaba? Ya rende?

Çekmeceleri eşeleyen, sandalyeye çıkıp bütün kapların içine bakan küçük kızın gözü duvardaki saate kilitlenince ansızın sandalyeden yere atladı. Eline bir çatal alıp tencerelerden birinin kapağını kaldırdı ama bu arada parmağını yakmıştı, bağırdı. Çatalı dana etine batırıp çıkardı; hayır, et henüz yumuşamamıştı!

Elinde çatal ile olduğu yerde kalakalmıştı. Biraz önce ne arıyordu? Ah tamam! Muskat ve rende! Hey, yemek kitabının hemen yanında duranlar neydi öyle? Çorbaya katılacak yeşil sebzeler! Tanrım, daha bunlar temizlenip et suyuna katılacak! Öyleyse çatalı bırakıp bıçağı almalıydı eline! Et yumuşamış mıydı acaba? Peki, *ruskat* ve *mende* neredeydi? Saçma, tabii ki muskat ve rende demek istemişti. Sebzeleri önce çeşmenin altında yıkamak gerekiyordu. Havuçlar da soyulacaktı. Ah, tabii bunları yaparken parmağını kesmemeye dikkat etmeliydi. Et yumuşayınca tencereden alınacaktı. Daha sonra kemikleri sıyırmak için bir elek gerekecekti! Annesinin gelmesine yarım saat vardı. O gelmeden yirmi dakika önce makarnanın kaynamış suya atılması gerekiyordu. Şu mutfağın haline bak! Ve muskat! Ve elek! Ve rende! Ve.. Ve... Ve...

Luise mutfak sandalyesinin üzerine yığıldı. Ah, Lotte! Senin kardeşin olmak hiç kolay değil! Viyana'daki hayatı gözünün önüne geldi: Imperial Otel... Meclis üyesi Strobl... Peperl... Bay Franz... Ve baba... Baba... Baba...

Saat ilerlemeye devam ediyordu.

Yirmi dokuz dakika sonra gelecekti annesi! Yirmi sekiz buçuk dakika kaldı! Yirmi sekiz dakika kaldı! Kararlılıkla yumruklarını sıkan Luise, yeniden işe koyulmak için kalktı sandalyeden. Bu arada da, "Başaramıyor olmak çok saçma!" diye söyleniyordu kendi kendine.

Ama yemek pişirmek ayrı bir iştir. Kararlılık, yüksek bir kuleden atlamak için yeterli olabilir. Fakat dana etli makarna çorbası yapmak için iradeden daha fazlası gerekir.

Bayan Körner günün ıvır zıvırını arkasında bırakıp yorgun argın eve geldiğinde, onu gülümseyen küçük bir ev kadını değil, tamamen tükenmiş mutsuz bir yığın, hafif yaralanmış, şaşkın, buruş kırış olmuş bir şey karşılamıştı. Dokunsan ağlayacakmış gibi büzülmüş dudaklardan, "Bana kızma anneciğim! Sanırım ben artık yemek pişiremiyorum!" sözleri döküldü.

"Ama Lotte, insan yemek pişirmeyi unutmaz ki!" diye bağırdı annesi, şaşırmıştı. Fakat şaşkınlık için hiç zaman yoktu. Önce küçük kızın gözyaşları silinecek, et suyunun tadına bakılacak, iyice pişmiş et içine

atılacak, dolaptan tabak, çatal, kaşık çıkarılacaktı. Ve daha birçok iş vardı yapılacak.

Nihayet salonda, lambanın altındaki masada oturup etli makarna çorbasını kaşıklarken annesi küçük kızının gönlünü almak istedi:

"Aslında tadı hiç de fena olmamış, öyle değil mi?"

"Öyle mi?"

Utangaç bir gülümseme belirmişti çocuğun yüzünde.

"Gerçekten mi?"

Bayan Körner başını sallarken kızının gülümsemesine gülümseyerek karşılık verdi.

Luise derin bir nefes aldı; makarna çorbasının tadı hiç olmadığı kadar güzel gelmeye başlamıştı ona da! Hem de Imperial Otel'de yediği nefis kreplerin tadı hâlâ damağında olmasına rağmen.

"Önümüzdeki günlerde yemeği ben yaparım," dedi annesi. "Sen de gözünü açıp beni izler, yemek pişirmeyi yeniden öğrenirsin."

Küçük kız var gücüyle salladı başını.

"Belki eskisinden daha iyi olurum!" dedi biraz ukalalık ederek.

Yemekten sonra bulaşıkları yıkarken Luise, tatil köyünde ne kadar güzel zaman geçirdiğini anlattı. (Kendisine tıpatıp benzeyen küçük kızın lafını bile etmeden elbette!)

Luise'nin en güzel elbisesini giymiş olan Lotte, Viyana Devlet Operası'nın balkon localarından birinde yerini almıştı. Locanın kadife kaplı kenarlığına yapışmış aşağıdaki orkestraya bakıyordu. Orkestra, şef Palfy'nin yönettiği *Hansel ve Gretel* uvertürünü çalıyordu.

Giydiği frak babasına çok yakışmıştı! Aralarında babasından yaşça daha büyük müzisyenlerin de bulunduğu orkestra, gözünü babacığına dikmiş, ne derse onu yapıyordu! Elindeki batonu, var gücüyle, tehdit eder gibi sallayınca orkestra hızlanıyordu. Yavaş çalmalarını istediği zaman batonun hareketleri akşam rüzgârı gibi hafif oluyordu. "Babamdan çok çekiniyor olmalılar," diye düşündü! Oysa biraz önce locaya el sallarken ne kadar keyifliydi babası.

Locanın kapısı açıldı.

Aceleyle içeri giren genç ve çok şık bir kadın, gözlerini kaldırıp kendisine bakan çocuğa gülümsedi.

Lotte genç kadınla hiç ilgilenmemişti; başını çevirip babasını izlemeye devam etti.

Kadın, çantasından bir opera dürbünü çıkardı. Sonra bir şekerleme kutusu. Sonra bir program... Sonra bir pudra kutusu... Çantasından öyle çok şey çıkarıp koydu ki locanın kadife kaplı kenarlığı vitrini andırıyordu.

Uvertür sona ermiş, bir alkış tufanı kopmuştu. Orkestra şefi Bay Palfy, birkaç kez eğilerek selamladı seyircileri. Sonra elindeki batonu kaldırıp orkestraya hazır ol işareti verirken kızının oturduğu locaya doğru baktı.

Lotte elini salladı çekinerek. Bu kez, bir öncekinden daha sevgi dolu gülümsemişti babası. Ama Lotte, tam o anda, babasına sadece kendisinin değil, yanındaki kadının da el salladığını fark etti.

Kadın, babasına mı el sallıyordu? Babasının sevgiyle gülümsemesinin nedeni bu genç kadın mıydı yoksa? Yani küçük kızına değil, bu kadına gülümsemiş olabilir miydi? Peki, Luise bu yabancı kadından neden söz etmemişti? Acaba babasıyla yeni mi tanışmışlardı? Ama eğer böyleyse neden bu kadar samimi el sallıyordu? Çocuk, beynine not etti hemen, "Hemen bugün Luise mektup yazılacak. Bilgisi var

mı yok mu sorulacak. Okula gitmeden önce mektup postaya verilecek. Posta kutusu adresi: Unutmabeni Münih 18."

Sonra perde açıldı; Hansel ve Gretel'in kaderi, hak ettiği ilgiyi görüyordu seyirciden. Lotte'nin soluğu kesilmişti. Sahnede, iki masal kahramanının anne ve babası, onlardan kurtulmak için ormana gönderiyorlardı çocuklarını. Aslında çocuklarını sevmedikleri

söylenemezdi. Peki, nasıl bu kadar kötü olabiliyorlardı? Yoksa Hansel ve Gretel'in anne babası kötü değil miydi? Sadece yaptıkları şey mi kötüydü? Onlar da çok üzülüyorlardı. Öyleyse neden yapıyorlardı?

İkiye bölünen ve ikizinin yerini alan Lotte, giderek artan bir heyecan içindeydi. Farkına varmadan yaşadığı duygu çatışması, sahnedeki iki çocuk ve onların anne babasından çok, giderek kendisi, ikizi ve kendi anne babasıyla ilgiliydi. Kendi anne babasının bunu yapmaya, iki kardeşi ayırmaya hakları var mıydı? Annesinin kötü bir kadın olmadığını biliyordu. Babasının da kötü biri olmadığından emindi Ama *yaptıkları şey kötüydü!* Oduncu ve karısı, çocuklarının karnını doyuracak paraları olmadığı için göndermişlerdi onları ormana. Peki, babası? Yoksul muydu?

Daha sonra Hansel ve Gretel zencefilli çörekten yapılmış çıtır çıtır evin önüne gelip evi kemirmeye başlayınca sahnede cadının sesi yankılandı. İki çocuk korkudan irkildiler. Bu sırada Bayan Irene Gerlach -şık bayanın adı buydu- çocuğa doğru eğilip önüne şekerleme kutusunu sürerken fısıldadı:

"Biraz şekerleme ister misin?"

Yerinden sıçrayan Lotte, gözlerini kaldırıp baktı, kadının yüzünü tam karşısında görünce istemediğini anlatan bir hareket yaptı öfkeyle. Ama o sırada şekerleme kutusunu loca kenarlığından aşağıya düşürmüştü. Bir an yukarıdan şekerleme yağdı desek

yeridir. Bir sürü kafa yukarıya çevrildi. İnsanlar şekerlemeleri tutmaya çalışıyor, müzik sesine gülme sesleri karışıyordu. Bayan Gerlach, yarı utangaç, yarı kızgın gülümsüyordu.

Çocuğun korkudan kaskatı kesildiği görülüyordu. Sanatın tehlikeli büyüsünden ansızın dışarı çekilmişti. Ansızın tehlikeli gerçekiik alanında bulmuştu kendisini.

"Çok özür dilerim," dedi Lotte fısıldayarak.

Genç kadın bağışlayıcı gülümsedi:

"Ah, hiç önemi yok, Luisecik!"

Bu kadın da cadı olabilir miydi? Sahnedekinden daha güzel bir cadı mıydı acaba bu kadın?

Luise, Münih'te ilk geceyi geçirmek üzere Lotte'nin yatağına yatmıştı. Yatağın kenarına ilişen annesi:

"Hadi benim küçük Lotte'm, sana iyi uykular," dedi. "Güzel rüyalar gör!"

"O kadar yorgunum ki," diye mırıldandı çocuk. "Sen de biraz sonra geleceksin değil mi?"

Karşı duvarda daha büyük bir yatak vardı. Köşesi kıvrılmış yorganın üzerinde annesinin geceliği, içine girivermeye hazır, duruyordu.

"Hemen geleceğim," dedi annesi. "Sen uyur uyumaz."

Çocuk, kollarını kadının boynuna dolayıp bir

öpücük kondurdu yanağına. Sonra bir öpücük daha. Bir öpücük daha.

"İyi geceler!"

Kadın, küçük varlığı bastırmıştı göğsüne.

"Eve döndüğün için çok mutluyum," diye fısıldadı. "Benim senden başka kimsem yok!"

Uykusu gelen çocuk başını yastığa koydu. Luiselotte Palfy –kızlık soyadı Körner- küçük kızının üzerini örttükten sonra bir süre soluk alıp verişini dinledi. Sonra yatağı sallamamaya özen göstererek oturduğu yerden kalkıp parmak uçlarında yürüyerek salona geçti.

Evrak çantası ayaklı lambanın hemen altında duruyordu. Yapacak öyle çok iş vardı ki.

İlk gece Lotte yatmaya odasına giderken ona huysuz Resi, eşlik etmişti. Ama kadın gittikten sonra gizlice kalkıp yarın sabah postaya vermek istediği mektubu yazan Lotte, işi bitince sessizce Luise'nin yatağına süzüldü. Lambayı kapatmadan önce odayı bir kez daha gözden geçirmeye koyuldu.

Duvarları masal kahramanlarıyla süslü geniş, güzel bir odaydı. İçinde oyuncak dolabı, kitaplar için raf, büyükçe bir oyuncak bakkal dükkânı, eski moda hoş bir tuvalet masası, bir bebek arabası, bir bebek yatağı göze çarpıyordu... Kısaca söylendiğinde Luise'nin en önemli şey dışında hiçbir eksiği yoktu!

Annesi üzülmesin diye hiçbir zaman dile getirmese de bazen böyle güzel bir odası olsun istememiş miydi? Şimdi hayalini kurduğu çocuk odasındaydı ama özlem ve kıskançlığın iyice bilediği sipsivri bir acı deliyordu yüreğini. Şu an kardeşinin yattığı küçük, basit oda, annesinin iyi geceler öpücüğü, çalışmaya devam ettiği salondan göz kırpan ışık huzmesi burnunda tütüyordu. Annesinin yatağının başında durmasını, sonra parmak uçlarında kendi yatağına doğru yürümesini, geceliğini giymesini, yatağına girip yorganı üzerine örtmesini özlüyordu.

Hiç olmazsa babasının yatağı *yan odada* olsaydı! Belki de horlardı. Daha iyi ya! O zaman onun çok yakında olduğunu hissederdi! Ama şu an babası yakında değil, atölye olarak kullandığı başka bir evde uyuyordu. Belki de uyumuyor, büyük, parıltılı bir salonda şekerleme kadınla birlikte oturmuş şarap içiyor, gülüyor, onunla dans ediyor, biraz önce operada yaptığı gibi sevgiyle el sallıyordu ona. Evet, mutluluktan uçarak kendisine gizlice el sallayan kızına değil, ona.

Lotte uykuya daldı. Rüya görüyordu. Yedirecek ekmek bulamadıkları için Hansel ve Gretel'i ormana gönderen yoksul anne babanın masalı, küçük kızın kendi korkularına ve sıkıntılarına karışıyordu.

Rüyada, bir yatakta oturan Lotte ve Luise, korkulu gözlerle kapıya bakıyorlardı. Kapıdan bir sürü beyaz şapkalı fırıncı giriyor, durmadan içeriye taşıdıkla-

rı ekmekleri duvarlara yaslayıp diziyorlardı. Giderek daha fazla fırıncı odaya girip çıkıyor, ekmek dağları giderek yükseliyor, oda küçülüyordu.

Sonra babası çıkageldi; frak giymişti. Fırıncıların geçit törenini canlı hareketlerle yönetmeye başladı. Bu arada annesi odaya dalıp kaygı içinde, "Hey, şimdi ne olacak?" diye sordu.

Babası, "Çocukların evden gitmeleri gerekir!" diye bağırdı, oldukça kızgındı. "Yerimiz kalmadı! Evde çok fazla ekmek var!"

Annesi dehşet içindeydi. Çocuklar acınacak haldeydi, hıçkırıklara boğulmuşlardı.

"Dışarı!" diye bağırdı baba, elindeki batonu tehdit edermiş gibi sallıyordu. O anda yatak babasının emrine uyup pencereye yöneldi. Pencerenin kanatları açıldı. Yatak pencereden dışarı süzüldü.

Büyük bir kentin, bir nehrin, bir tepenin, sonra tarlaların, dağların ve ormanların üzerinden uçtular. Bir süre sonra alçalıp son derece büyük, balta girmemiş ormanı andıran, tuhaf kuş seslerinin ve vahşi hayvan kükremelerinin yankılandığı bir ağaç yığınının içine indiler. İki küçük kız korkudan felç olmuş gibi kıpırdamadan oturuyorlardı yatakta.

Sık ağaçlarla kaplı ormanın içinden sesler geliyordu! Çocuklar, arkalarına yaslanıp yorganı kafalarından çektiler. Bu kez ağaçların içinden bir cadı çıkmıştı. Fakat bu opera sahnesindeki cadı değildi;

daha çok locadaki şekerleme kadını andırıyordu. Cadı, opera dürbünüyle yatağa bakıp başını salladı. Aynı zamanda büyük bir gururla gülümsemişti. Üç kez elini çırptı.

Karanlık orman, komut verilmiş gibi güneşli bir çayıra dönüşüvermişti. Çayırın üzerinde şekerleme kutusundan yapılmış bir ev vardı, çitleri de çikolatadandı. Çimenlerde kuşlar ötüyor, bademlerin arasında tavşanlar sıçrıyor, içinde paskalya yumurtaları olan altından yuvalar parıldıyordu her yerde. Küçük bir kuş, yatağa konup şarkısını öyle güzel süslemeler yaparak söyledi ki Lotte ve Luise, başlarını yorgandan çıkardılar; önce sadece burunlarını elbette. Çayırın üzerinde paskalya tavşanlarını, çikolatadan yumurtaları ve şekerlemeden yapılmış evi görünce iki küçük kız hemen yataklarından inip çite koştu. Çitin önünde duruyor, uzun gecelikleriyle hayretler içinde bakıyorlardı çevrelerine. "Özel karışım!" diye okudu Luise yüksek sesle. "Badem ve fındıklı karamela! İçinde kozhelvası var!"

"Ve özel bitter çikolata!" diye seslendi Lotte neşeyle Luise'ye. (Çünkü Lotte rüyasında bile tatlıya düşkün değildi.)

Luise çitten büyük bir parça çikolata koparmıştı. "Fındıklı!" diyerek iştahla ağzına götürdü.

Tam o sırada evden cadının kahkahası duyuldu. Çocukların ödü kopmuştu. Luise çikolatayı fırlatıp attı.

Bu kez, çayırın üzerinde annelerini gördüler; içi ekmek dolu bir el arabasını iterek nefes nefese geliyordu. "Durun çocuklar!" diye bağırdı korku içinde. "Hepsi zehirli, sakın yemeyin!"

"Karnımız acıkmıştı, anne."

"İşte size ekmek! Yayınevinden daha erken çıkamadım!"

Çocuklarına sarıldı, onları alıp gitmek istiyordu buradan. Fakat o sırada şekerlemeden yapılmış evin kapısı açıldı. Elinde oduncuların kullandığı cinsten büyük bir elektrikli testereyle kapıda beliren babaları, "Çocukları rahat bırakın, Bayan Körner!" diye bağırdı.

"Onlar *benim* çocuklarım Bay Palfy!"

"Benim *de,*" diye bağırdı adam. Çocuklara yaklaşırken son derece kuru ses tonuyla, "Onları elektrikli testereyle ikiye böleceğim! Ben, Lotte'nin yarısını alacağım, Luise'nin de yarısı benim olacak. Siz de her birinden yarımşar alacaksınız, Bayan Körner!" diyordu.

İkizler tir tir titreyerek yatağa atladılar.

Anneleri iki kolunu açarak onları korumak için yatağın önüne durmuştu.

"Asla, Bay Palfy!"

Fakat babaları annelerini kenara itip baş tarafından başlayarak yatağı iki parçaya ayırmaya başladı. Elektrikli testerenin çıkardığı ses insanın kanını donduruyordu. Testere yatağı santim santim bölüyordu boydan boya.

"Ellerinizi bırakın!" diye emretti Bay Palfy.

Testere iki kız kardeşin birbirine kenetlenmiş ellerine yaklaşıyor, yaklaşıyordu! Çok geçmeden deriye dayanacaktı! Bayan Körner, büyük bir keder içinde ağlıyordu.

Cadının kıkırdadığını duyuldu. Nihayet çocukların elleri birbirinden ayrılmıştı. Elektrikli testere çocukların yatağını ikiye bölmüştü. Her biri dörder ayaklı iki yatak duruyordu ortada şimdi.

"İkizlerden hangisini almak istiyorsunuz, Bayan Körner?"

"İkisini de, ikisini de!"

"Maalesef," dedi adam. "Adalet olmalı. Madem siz karar veremiyorsunuz, öyleyse ben şunu alayım! Benim için fark etmez. Nasılsa ikisini birbirinden ayırt edemiyorum." Yataklardan birini tuttu. "Sen hangisisin?"

"Ben Luise'yim!" diye bağırdı küçük kız. "Ama bunu yapmamalısın!"

Lotte de bağırıyordu, "Hayır! Bizi ikiye bölmeyin!"

"Kapa çeneni," diye çıkıştı adam. "Anne babalar her şeyi yapabilirler!"

Bunları söyledikten sonra çocuk yataklarından birine ip bağlayıp arkasından çekerek şekerlemeden yapılmış eve girdi. Çikolata çit kendiliğinden açılmıştı.

Luise ve Lotte çaresizlik içinde el sallıyorlardı birbirlerine.

"Birbirimize yazalım!" diye haykırdı Luise.

"Postaneden alınmak üzere!" diye bağırdı Lotte. Posta kutusu: Unutmabeni Münih 18!"

Baba ve Luise eve girip gözden kayboldular. Çok geçmeden ev de yok oldu, sanki birileri silgiyi eline alıp silmişti evi.

Lotte'ye sarılan Bayan Körner çok üzgündü, "Artık ikimiz yapayalnızız," dedi. Sonra çocuğun yüzüne kuşkuyla bakmaya başladı. "Sen çocuklarımdan hangisisin? Lotte'ye benziyorsun!"

"Ben Lotte'yim zaten!"

"Hayır, Luise'ye benziyorsun..."

"Ben Luise'yim zaten!"

Anne dehşet içinde çocuğun yüzüne bakarken, "Birinin saçları lüle! Biri iki örgülü! Birbirinin kopyası sanki! Yüzleri, gözleri, elleri!" dedi. Ama çok tuhaf! Bay Palfy'nin sesiyle konuşuyordu.

Lotte'nin saçlarının sol tarafında saç örgüsü, sağ tarafında Luiseninki gibi lüleler vardı. Gözlerinden oluk oluk yaş akan küçük kız, acı içinde mırıldandı:

"Artık ben de kim olduğumu bilmiyorum! Ah zavallı yarı!"

Yedinci Bölüm

Haftalar Geçiyor ■ Peperl Duruma Alışıyor ■ Krepin Kemiği Yok ■ Her Şey Değişti, Özellikle Resi ■ Orkestra Şefi Palfy Piyano Dersi Veriyor ■ Bayan Körner Kendisini Suçluyor ■ Anni Habersetzer'in Yüzüne İnen Tokat ■ Dünyadaki Her Şeyden Daha Güzel Bir Hafta Sonu!

Yabancı bir dünyada, yabancı insanlar arasında geçirilen ilk gün ve gecenin ardından haftalar geçti. Her an, her rastlantının, her karşılaşmanın tehlike yaratabileceği, oynanan oyunun açığa çıkabileceği haftalardı bunlar. Yürekleri sık sık çarpmış, yeni bilgiler istemek için birbirlerine mektuplar yazmışlardı; tabii postaneden alınmak üzere.

Her şey yolunda gitti. Bir parça da şans yardım

etmişti. Luise yemek pişirmeyi "yeniden" öğrenmiş. Münih'teki öğretmenler küçük Körner'in tatilden biraz daha az çalışkan, biraz daha az düzenli, biraz daha az dikkatli fakat daha canlı ve "hazırcevap" dönmesine alışmışlardı.

Viyana'daki öğretmenlerse orkestra şefi Palfy'nin kızının, tatil sonrasında daha dikkatli olmasından, çarpma işlemini daha iyi yapmasından memnunlardı. Daha dün öğretmenler odasında Bayan Gstettner, Bayan Bruckbaur'a, böbürlenerek şunları söylemişti, "Luise'nin bu gelişimini gözlemek, sevgili meslektaşım, her pedagojik göz için son derece öğretici bir deneyimdir. Taşkın bir karakterin böylesine sakin bir etkiye, böylesine kontrollü bir güce evrilmesi, haşarılık, neşe ve açgözlü öğrenme isteğinin, sürekli ve detaylara inen öğrenme iradesine dönüşmesi, sevgili meslektaşım, benzersiz bir şey. Unutmayın ki bu değişim yani karakterin daha yüksek terbiye edilmiş biçime dönüşmesi, tamamen kendiliğinden, dışarıdan herhangi bir eğitici baskı olmadan gerçekleşti!"

Var gücüyle başını sallayan Bayan Bruckbaur, "Karakterin bu kendiliğinden gelişimi, kişiliğin yeniden kurulması yönünde sergilenen bu inatçılık, Luise'nin değişen yazısında da gösteriyor kendisini. Ben her zaman, yazı ve karakterin..."

Ama biz, Bayan Bruckbauer'in yağmur gibi yağan sözlerini sonuna kadar dinlemek zorunda değiliz!

Biz en iyisi, meclis üyesi Strobl'ın köpeği Peperl'in, bir süredir, eskiden olduğu gibi orkestra şefinin masasına gidip küçük kıza merhaba dediğine tanıklık edip hayvana takdirlerimizi sunalım. Köpek, aklı almasa da, küçük Luise'nin artık küçük Luise gibi kokmamasına alışmıştı. İnsanların tuhaflıkları say say bitmez; bu da olabilir, diye düşünüyordu. Ayrıca bu günlerde sevgili ufaklık, eskisi kadar sık krep yemiyor, genellikle et tüketmeyi tercih ediyordu. Krep gibi yiyeceklerde kemik bulunmadığı, buna karşılık pirzoladan bir sürü kemik çıktığı düşünülürse hayvanın, küçük kızla ilgili çekingenliğini üstünden atması çok daha iyi anlaşılır.

Luise'nin şaşırtıcı biçimde değiştiğini söyleyen öğretmenleri, yardımcı kadın Resi'yi tanısalardı kim bilir neler derlerdi? Çünkü Resi -hiç kuşku yok- gerçekten tamamen başka bir insan olmuştu. Belki de kadıncağız, sahtekâr, düzensiz ve tembel biri değildi. Belki de öyle davranmasının tek nedeni, yaptıklarını kontrol eden ve gören keskin bir gözün olmayışıydı.

Lotte eve geldikten sonra her şey değişti. Küçük Lotte, yumuşaklıkla her şeyi kontrol ediyor, her şeyi açığa çıkarıyor, mutfak ve kiler hakkında bilinebilecek her şeyi biliyordu. O zamandan bu yana Resi, "esas" güce dönüşmüştü.

Hatta küçük kız, babasını ikna edip evin ihtiyaçları için gerekli parayı, Resi'ye değil de kendisine vermesini sağladı. Kocaman kadının kapıyı çalıp çocuk odasına girmesi, yazı masasında oturmuş ciddi bir ifadeyle ödevlerini yapan dokuz yaşındaki çocuktan alışveriş için para alması, biraz komikti tabii. Resi, satın almak zorunda olduğu şeyleri, akşama yapacağı yemekleri ve evin diğer ihtiyaçlarını uslu uslu söylüyordu küçük kıza.

Çabucak bir hesap yapıp çekmeceden çıkardığı parayı Resi'ye veren Lotte, bunu hemen deftere not ediyor, kesin hesabı akşamları mutfakta yapıyordu.

Babası bile evin masraflarının azaldığının farkına varmıştı. Artık daha az para veriyor olmasına rağmen hem evde hem atölyesinde her zaman taze çiçekler

oluyordu. Ev, gerçek bir eve benziyordu artık. (Bay Palfy, kısa süre önce, "Sanki her şeye kadın eli değmiş gibi," diye düşünmüş, bu düşünce onu epeyce korkutmuştu!)

Bay Palfy'nin eve daha sık gidiyor olması şekerleme kadının yani Irene Gerlach'ın da dikkatini çekmiş, hatta orkestra şefinden bir anlamda hesap bile sormuştu. Elbette çok dikkatli yapmıştı bunu çünkü sanatçılar oldukça duyarlıdır!

"Evet, biliyor musun," demişti Bay Palfy, "bugünlerde küçük Luise'nin piyanonun başına oturup sessiz bir mutlulukla tuşları tıngırdattığına tanık oluyorum. Bazen şarkı da söylüyor, gerçekten çok sevimli! Oysa eskiden dayak zoruyla bile oturmazdı piyanonun başına!"

"Eee?" diye sordu Bayan Gerlach, bu arada kaşlarını saç çizgisine kadar kaldırmıştı.

"Eee mi?" Bay Palfy biraz utangaç güldü. "O zamandan beri ona piyano dersi veriyorum! Çok hoşuna gidiyor. Benim de tabii."

Bayan Gerlach küçümseyerek baktı. Çünkü o önemli biriydi. Sonra da hafif alayla:

"Ben senin, küçük kızlara ders veren piyano öğretmeni değil, besteci olduğunu sanıyordum," sözleri döküldü ağzından.

Eskiden sanatçı Ludwig Palfy'nin yüzüne karşı hiç kimse böyle bir şey söyleyemezdi! Bugün ise küçük bir oğlan çocuğu gibi gülerek bağırdı:

"Ama ben hayatımda şu anki kadar çok beste yapmadım! Hiç bu kadar iyi beste yapmadım!"

"Ne besteledin ki?"

"Bir çocuk operası," yanıtını verdi.

Öğretmenlere göre Luise çok değişmişti. Çocuğa göre Resi ve Peperl değişmişti. Babasına göre ev değişmişti. Amma da çok değişiklik!

Elbette Münih'te de değişen çok şey vardı. Bayan Körner, Lotte'nin, artık eskisi kadar evle ilgilenmediğini, okulda da eskisi kadar iyi performans göstermediğini, buna karşılık eskisinden daha ele avuca sığmaz, daha neşeli olduğunu fark edince düşünmüş ve kendi kendine şunları söylemişti:

"Luiselotte, sen uysal, küçük bir çocuğu ev idare eden bir ev kadını haline getirerek çocuk olmaktan çıkardın! Tatilde kendi yaşıtlarıyla birkaç hafta geçirince aslında olması gerektiği gibi neşeli, senin kaygılarından hiç olmazsa biraz uzak, küçük bir kıza dönüştü! Çok bencil davrandın, kendinden utanmalısın! Lotte'nin daha neşeli, daha mutlu olması seni mutlu etmeli! Bırak, bulaşık yıkarken bir tabak kırsın! Hatta bırak, öğretmenden şikâyet mektubu getirsin. Mektupta öğretmenin, 'Son zamanlarda Lotte'nin dikkati, düzenliliği ve çalışkanlığı, ne yazık ki arzu edilenin epeyce altında seyretmeye başladı. Dün, sınıf arkadaşı Anni Habersetzer, yine dört okkalı tokat

yedi kızınızdan,' diye yazması çok önemli değil. Bir annenin asıl görevi -derdi ne kadar başından aşkın olursa olsun- çocuğunun, çocukluk cennetinden çok erken sürülmesini engellemek olmalı!"

Bayan Körner, kendi kendisine böyle söylemiş, hatta bir gün Lotte'nin sınıf öğretmeni Bayan Linnekogel'a:

"Benim kızım büyümüş de küçülmüş biri değil, çocuk olmalı," demişti. "Kızımın, ne pahasına olursa olsun sizin en iyi öğrenciniz olacağına neşeli, coşkulu bir afacan olmasını yeğlerim!"

"Ama daha önceleri Lotte, ikisi birden olmayı pekâlâ başarabiliyordu," diye karşı çıkmıştı Bayan Linnekogel, hafif şaşırarak.

"Şu an bunu neden başaramadığını bilmiyorum. Çalışan bir kadın olarak kızım hakkında çok fazla şey bilmediğim ortada. Olasılıkla yaz tatiliyle ilgili olmalı. Ama bildiğim ve gördüğüm tek bir şey var: Artık yapamıyor! Önemli olan da bu!"

Bayan Linnekogel gözlüğünü sertçe itti burnunun üzerine:

"Bir eğitimci ve kızınızın öğretmeni olarak, ne yazık ki benim hedeflerim farklı. Ben çocuğunuzun iç uyumunu yeniden kurmaya çalışmak zorundayım!"

"Matematik dersinde biraz dikkatsiz davranması ve yazı defterinde birkaç mürekkep lekesi gerçekten de..."

"İyi bir örnek Bayan Körner! Yazı defteri! Yazı defteri kızınızın ruhsal dengesini nasıl yitirdiğini gösteriyor. Ama Lotte'nin yazısını bir yana bırakalım! Kızınızın son zamanlarda sınıf arkadaşlarını dövmesini normal mi buluyorsunuz?"

"Sınıf arkadaşlarını mı?"

Bayan Körner çoğul ekine bilerek vurgu yapmıştı.

"Benim bildiğimi göre sadece Anni Habersetzer'i tokatladı."

"Ne demek *sadece*?"

"Bence Anni Habersetzer tokadı hak etmiş! Sonunda birinden o tokadı yemesi gerekiyordu!"

"Ama Bayan Körner!"

"Siz öğretmen olarak, kötülük etme duygusunu, sınıfın en küçüğüne zorbaca davranarak tatmin eden iriyarı, obur Anni'yi korumamalıydınız."

"Nasıl? Gerçekten mi? Bundan hiç haberim yok!"

"Öyleyse zavallı küçük Ilse Merck'e sorun! Belki de size anlatacakları olur!" .

"Peki, Anni'yi dövdüğü için Lotte'yi cezalandırdığımda neden bana söylemedi bunu?"

Bayan Körner, göğsünü gururla gerip yanıtladı:

"Sanırım kızımda, sizin sözlerinizle konuşacak olursam, ruhsal denge sorunu var!"

Sözlerini bitirdikten sonra hızla yayınevine gitti. Zamanında yetişebilmek için taksiye binmek zorunda kalmıştı. Gereksiz harcama! Ah, sevgili para!

Cumartesi günüydü. Öğle vakti ansızın kalkıp sırt çantasını hazırlayan Bayan Körner, "Sağlam ayakkabılarını giy! Garmisch'e gidiyoruz, dönmemiz yarın akşamı bulur!" dedi kızına

Luise, biraz ürkek sordu:

"Anne, bizim için pahalı olmayacak mı?"

Bayan Körner parmağıyla hafifçe dürttü kızını. Sonra gülerek, "Eğer paramız yetmezse yolda seni satarım!" dedi.

Çocuk mutluluktan dans ediyordu.

"Harika! Beni satıp parayı cebine koyunca ben, beni satın alanların yanından kaçarım! Bu yolla beni üç veya dört kez satarsan elimizde epeyce para olur, sen de bir ay boyunca çalışmak zorunda kalmazsın!"

"O kadar pahalısın yani, öyle mi?"

"Üç bin Mark ederim! Ağız mızıkasını da alıyorum yanıma!"

Geçirdikleri hafta sonu çilekli krem şanti gibiydi! Garmisch'ten çıkıp önce Grainau üzerinden Badersee'ye, oradan da Eibsee'ye geçtiler. Ağız mızıkası çalarak ve şarkılar söyleyerek yürüyorlardı. Sonra tepelerdeki ormanlardan bayır aşağı indiler. Dağları, taşları aştılar. Yabani çilekler buldular. Hem

güzel hem gizemli çiçekler gördüler: Kırmızı zambaklar, mor kantaronlar, başlarında sivri başlıkları olan yosunlar ve olağanüstü tatlı kokan minicik siklamenler.

Akşam olunca Gries diye bir köye düştü yolları. Bu köyde tek yataklı bir oda kiraladılar. Yemek salonunda, sırt çantasından çıkardıkları yiyeceklerle bir güzel karınlarını doyurduktan sonra yatakta birlikte uyudular! Çayırlarda cırcırböcekleri, kemanla gece müziği çalıyordu.

Pazar sabahı yollarına devam ettiler. Sırada Ehrwald vardı. Ve Lermoos. Almanya'nın en yüksek dağı Zugspitze'nin gümüş zirvesi parlıyordu. Kiliseden yerel kıyafetleriyle çıkan köylülerle karşılaştılar. Köy yolunda rastladıkları inekler, kahve eşliğinde dedikodu yapıyorlardı sanki.

Sonra Törl üzerinden devam ettiler yolculuğa. Amma tırmanıştı, vay, vay! Milyonlarca çayır çiçeğinin tam ortasında, bir at merasında, kaynamış yumurta ve peynirli sandviç yediler. Yemeğin üstüne de çimenlerin üzerinde uyku çektiler; tatlı niyetine!

Bir süre sonra, çilek fundalıkları ve salınan kelebeklerin arasından Eibsee'ye indiler, ineklerin boyunlarına takılı çanlar artık öğleden sonrasına işaret ediyordu. Zugspitze'ye çıkan yolu gördüler, kıvrılarak gökyüzüne yükseliyordu. Göl, vadi çanağının içinde minicikti.

"Sanki gökten tükürülüvermiş gibi," dedi Luise düşünceli.

Eibsee'de yüzmeden olmazdı; doyasıya yüzdüler. Otelin terasına çıkıp kahve ve pasta eşliğinde keyif çattılar. Artık Garmisch'e dönme zamanı gelmişti.

Keyifli ve güneşten kararmış olarak oturuyorlardı trende. Karşılarındaki kibar bey, genç kızın gibi duran Bayan Körner'in, Luise'nin annesi ve çalışan bir kadın olduğuna kesinlikle inanmak istemedi!

Eve geldiklerinde ikisi de çuval gibi yığıldılar yataklarına. Çocuğun son sözleri, "Anneciğim, dünyada hiçbir şey bugün kadar güzel olamazdı!" oldu.

Anne bir süre daha uyanık kaldı. Bu kadar kolay yaşanabilecek bir mutluluğu, bugüne kadar küçük kızına çok görmüştü! Ama henüz çok geç değildi. Kaçırılan her şey, yaşanarak yerine konabilirdi!

Sonra Bayan Körner de uyudu. Rüyasında gülüyordu sanki. Bu gülümseme, Eibsee üzerinde esen rüzgâr gibi yanaklarını yalayıp geçti.

Çocuk değişmişti. Genç kadın da değişmeye başlamıştı.

Sekizinci Bölüm

Bay Gabele'nin Küçük Pencereleri ▪ Lotte Babasının Atölyesinde ▪ Diplomatik Konuşmalar ▪ Babalar Daha Sert Olabilmeli ▪ Do Minör Bir Şarkı ▪ Evlilik Planları ▪ Kobenzlallee 43 ▪ Bayan Gerlach Kulak Kesiliyor ▪ Meclis Üyesi Doktor Strobl Çok Kaygılı ▪ Orkestra Şefi Oyuncak Bebeği Okşuyor!

Lotte'nin piyano derslerine ara verilmişti. Ama bu onun suçu değildi. Babasının bugünlerde ders vermek için hiç zamanı yoktu. Belki de yazdığı çocuk operasıyla ilgiliydi, kim bilir? Olabilir? Yoksa? Aslında küçük kızlar bir şeylerin yolunda gitmediğini hissederler. Eğer babalar durmadan çocuk operasından söz eder, söz Bayan Gerlach'a geldi mi ağızlarını bıçak açmazsa... Küçük kızlar, küçük hayvanlar gibi tehlikenin nereden geleceğinin kokusunu alır.

Lotte, evden çıkıp Gabele isimli bir ressamın oturduğu karşı dairenin kapısını çaldı. Uygun bir zamanda Lotte'nin resmini çizmek isteyen kibar, hoş biriydi Bay Gabele.

"Ooo, Luise gelmiş!" diyerek açtı kapıyı.

"Bugün zamanım var," dedi küçük kız.

"Bir dakika," diye bağıran ressam, hızla çalışma odasına gidip kanepenin örtüsüyle şövaledeki tablonun üzerini kapattı. Antik dönemle ilgili klasik bir sahne üzerinde çalışıyordu. Bu tür şeyler bazen çocuklar için uygun olmayabilir.

Sonra çocuğu içeriye davet eden ressam, onu bir koltuğa oturttuktan sonra eline aldığı deftere bir şeyler çizmeye başladı.

"Artık çok sık piyano çalmıyorsun," dedi küçük kıza.

"Rahatsız mı oldunuz?"

"Olur mu öyle şey? Aksine! Yokluğunu hissediyorum!"

"Babam fazla zaman ayıramıyor," dedi küçük kız ciddiyetle. "Şu sıra opera besteliyor da. Bir çocuk operası."

Bunu duymak Bay Gabele'yi sevindirmişti. Sonra ansızın öfkelendi.

"Şu pencereye bak!" diye söylendi. "Hiçbir şey göremiyor insan. Aslında atölyede çalışmalıyım!"

"Neden bir tane kiralamıyorsunuz Bay Gabele?"

"Çünkü kiralık atölye yok. O kadar azaldılar ki!"

Kısa bir suskunluktan sonra çocuk:

"Benim babamın bir atölyesi var. Pencereleri büyük. Yukarıdan da ışık alıyor," diye açıkladı.

Bay Gabele homurdanıyordu hâlâ.

Atölyenin yerini söyleyen Lotte, bir süre sustuktan sonra devam etti:

"Resim yaparken ışığa çok ihtiyaç olur ama beste yapmak için fazla ışık gerekmez, öyle değil mi?"

"Hayır," yanıtını verdi Bay Gabele.

Lotte, yoklayarak bir adım daha attı. Düşünceli yüz ifadesiyle:

"Aslında babamla yer değiştirebilirsiniz," dedi. "Bu durumda resim yapmak için ihtiyacınız olan büyük pencerelere ve yeterli ışığa kavuşmuş olursunuz. Babamın beste yapabilmek için ihtiyaç duyduğu atölye de evimizin hemen yanında olmuş olur."

Bu düşünce küçük kızı çok sevindirmişe benziyordu.

"Çok pratik değil mi?"

Bay Gabele, Lotte'nin düşüncelerine karşı çıkabilirdi fakat onu ilgilendirmediği için gülerek, "Gerçekten de çok pratik olurdu," dedi. "Ama önemli olan babanın ne düşündüğü."

Lotte başını salladı.

"Ona soracağım. Biraz sonra hemen!"

Bay Palfy, atölyesinde konuğuyla oturuyordu. Konuğu Bayan Irene Gerlach'ın, "rastlantıya" bakın, çok yakınlarda bir şeyler alması gerekiyormuş, o da kendi kendine, "Buraya kadar gelmişken Ludwig'e bir uğrayayım," demiş. "Değil mi ama?"

Ludwig, üzerine çiziktirdiği partisyonları kenara itip Irene ile sohbete koyuldu. İlk başta biraz kızmıştı çünkü birilerinin önceden haber vermeden gelip çalışmasını bölmesinden hiç hoşlanmıyordu. Ama bir süre sonra güzel bir kadınla bir arada olmanın, yanlışlıkla da olsa zaman zaman kadının elini tutmanın keyfi üstün geldi.

Ne istediğini bilen Irene Gerlach'ın amacı, Bay Palfy ile evlenmekti. Ünlü biri olan bu orkestra şefinden hoşlanıyordu. Bay Palfy'nin de kendisinden hoşlandığından emindi. Yani önünde aşılması zor engeller yoktu. Gerçi Bay Palfy, kendisi için çizilen bu mutluluk yolundan henüz habersizdi ama Bayan Gerlach zamanla ve dikkatle bu fikri ona kabul ettirecek, sonunda Bay Palfy, evlenme fikrinin kendinden geldiğini sanacaktı.

Ama küçük de olsa bir sorun vardı: Şu çılgın küçük kız! Ama Irene, Bay Palfy'e birkaç bebek armağan ettikten sonra her şeyi istediği gibi düzene koyacaktı. Bu ciddi görünümlü çekingen bacaksızla başa çıkmak ne kadar zor olabilirdi ki?

Zil çaldı. Ludwig açtı kapıyı. Kapıda kim vardı

dersiniz? Ciddi görünümlü çekingen bacaksız! Elinde bir demet çiçek olduğu halde reverans yapıp, "Merhaba, baba!" dedi. "Sana taze çiçekler getirdim!"

Sonra içeriye girdi. Konuğu da reverans yaparak selamladıktan sonra vazoyu alıp mutfağa yöneldi.

Irene'nin yüzünde sinsi bir gülümseme belirmişti:

"Seni ve kızını gören evde onun sözünün geçtiği izlenimini ediniyor."

Orkestra şefi utangaç gülümsedi:

"Son zamanlarda davranışlarında öyle bir kesinlik var ki... Ayrıca yaptıkları da son derece doğru. İnsan bir şey diyemiyor!"

Bayan Gerlach güzel omuzlarını silkerken mutfaktan çıkan Lotte, önce taze çiçekleri yerleştirdiği vazoyu bıraktı masaya. Sonra fincanları getirdi. Babasına:

"Hemen bir kahve yapayım. Konuğuna bir şey ikram etmemiz gerekir," dedi.

Babası ve konuğu, çocuğun arkasından baktılar; şaşırmışlardı. Ben de bu çocuğun çekingen olduğunu düşünmüştüm, diye geçirdi aklından Bayan Gerlach. Tanrım, amma salakmışım!

Çok geçmeden, elinde kahve, şeker ve sütle Lotte göründü; kırk yıllık ev kadını edasıyla doldurdu fincanları, şeker isteyip istemediklerini sordu, sütü konuğun önüne doğru ittikten sonra babasının yanı-

na otururken sevimli bir tavırla gülümseyerek, "Size eşlik etmek için birkaç yudum da ben içeyim," dedi.

Babası küçük kızın fincanını şövalye tavrıyla doldurup sordu:

"Ne kadar süt alırsınız, hanımefendi?"

Çocuk kıkırdayarak:

"Yarı yarıya beyefendi," dedi.

"Buyurun hanımefendi!"

"Çok teşekkür ederim, beyefendi!"

Kahveler yudumlanıyor ama kimse konuşmuyordu. Sonunda sohbeti Lotte başlattı.

"Biraz önce Bay Gabele'ye gittim."

"Resmini yapacaktı, yaptı mı?" diye sordu babası.

"Sadece biraz," dedi küçük kız. Kahvesinden bir yudum aldı. Sonra en masum haliyle ekledi:

"Resim yaptığı yer çok az ışık alıyor. Özellikle yukarıdan ışık alan bir yere ihtiyacı var. Burası gibi bir yere..."

"Öyleyse yukarıdan ışık alan bir atölye kiralasın," dedi orkestra şefi haklı olarak. Ama sohbetin aslında tam da Lotte'nin istediği yere doğru gittiğinin farkında değildi.

"Ben de söyledim bunu," diye sürdürdü konuşmasını küçük kız, çok sakindi. "Ama buna benzer atölyelerin hepsi tutulmuş, yokmuş artık böyle yerler."

"Şu küçük canavara bak!" diye düşündü Bayan Gerlach.

Kendisi de Havva'nın kızı olduğu için bu küçük kızın amacının ne olduğunu hemen anlamıştı. Anladığı doğruydu...

"Beste yapmak için yukarıdan gelen ışığa ihtiyaç yok, baba, öyle değil mi?"

"Hayır, aslında yok."

Derin bir nefes alan çocuk sıkıntıyla önüne bakıyordu. Sanki o an aklına gelmiş gibi sordu:

"Sen Bay Gabele ile yer değiştirsen olmaz mı, baba?"

Nihayet söyleyebilmişti işte! Başını yana eğerek baktı babasına; gözleri korkuyla yalvarıyordu.

Bay Palfy, yarı kızgın, yarı eğlenerek, önce kızına, sonra yüzüne hemen yumuşak, ironik bir gülümseme kondurmayı başarmış, şık bayana baktı.

"Bu durumda Bay Gabele istediği atölyeye kavuşur," dedi çocuk, sesi biraz titriyordu. "Hem de istediği gibi ışık alan bir atölye. Sen de bize, Resi ve bana yakın olursun."

Babasının bakışlarıyla karşılaşan Lotte, deyim yerindeyse, gözlerini dizlerine kadar indirmişti.

"Orada da, aynı buradaki gibi tek başına kalabilir ama yalnız olmak istemediğin zaman, koridoru geçip yanımıza gelebilirsin. Şapka takmana bile gerek yok. Öğle yemeklerini de evde yiyebiliriz. Yemek hazır olunca kapının zilini üç kez çalarız. Hep istediğin yemekleri yaparız, füme et örneğin. Piyano çaldığın zaman sesi bize kadar gelir, biz de dinleriz..."

Giderek kararsızlaşan çocuk sesini alçatmıştı.

Bayan Gerlach ansızın ayağa kalktı. Hemen eve gitmek zorundaymış. Zaman nasıl da geçmiş! Ama sohbet son derece ilginçmiş! Konuğunu kapıya kadar götüren orkestra şefi, kadının eline değdirdi dudaklarını, ne güzel kokuyordu.

"Akşama görüşürüz," dedi.

"Belki zamanın olmaz değil mi?"

"Neden sevgilim?"

Gülümsedi, "Belki de taşınırsın!"

Bay Palfy güldü.

"Erken gülme istersen! Benim bildiğim senin küçük kızın eşyaları taşıyacak hamalları bile ayarlamıştır!"

Genç kadın öfkeyle indi merdivenlerden.

Orkestra şefi atölyeye geri döndüğünde Lotte kahve fincanlarını yıkıyordu. Piyanonun tuşlarında gezdirdi parmaklarını. Büyük adımlarla gidip geldi odanın içinde. Çiziktirilmiş partisyonlara dikmişti gözlerini.

Lotte, fincan ve tabakların ses çıkarmaması için büyük çaba harcıyordu. Yıkayıp kuruladığı bulaşıkları dolaba yerleştirdikten sonra, küçük şapkasını takıp sessizce atölyeye geçti.

"Hoşça kal, baba..."

"Hoşça kal."

"Akşam yemeğine gelecek misin?"

"Yok, bugün gelmeyeceğim."

Çocuk yavaşça başını sallarken veda için çekinerek elini uzatmıştı.

"Dinle Luise," diye başladı söze babası. "Benim için başkalarının kafa yorması hiç hoşuma gitmiyor. Bunu yapan kızım olsa da hiç hoşlanmıyorum bundan! Benim için neyin iyi olduğunu, ben bilirim."

"Elbette baba," dedi. Sesi sakin ve yavaştı. Veda için uzattığı eli hâlâ havadaydı.

Bay Palfy, küçük eli sıkarken çocuğun kirpikle-

rinde gözyaşlarının asılı olduğunu görmüştü. Fakat babalar sert olmayı becerebilmeli. Bay Palfy de çocuğun gözyaşlarını fark etmemiş gibi davrandı, başını sallayıp piyanonun başına oturdu.

Hızla kapıya yönelen Lotte, ses çıkarmamak için yavaşça açtığı kapıdan çıkıp gözden kaybolmuştu.

Orkestra şefi parmaklarını saçlarından geçirdi. Tek eksiği kızının gözyaşlarıydı zaten! Oysa şu an bestelediği çocuk operası üzerinde çalışması gerekiyordu. Kahretsin! Böyle minik bir kızın gözlerinde yaş görmek dayanılır gibi değildi! Yaşlar, uzun kirpiklerin ucunda incecik otların üzerindeki çiğ tanecikleri gibi duruyordu...

Parmakları piyanonun tuşlarında gezindi. Sesleri iyice dinlemek için başını eğmişti. Bir daha gam çaldı. Melodinin motifini gamın değişik derecelerinde tekrar etti. Yazdığı operadan, neşeli bir çocuk şarkısının biraz değişmiş haliydi bu. Ritmi değiştirmişti. Orkestra şefi çalışıyordu.

Çocuk gözyaşları nasıl da işe yaramıştı! Evet, sanatçılar böyle durumlardan yararlanmayı bilirler! Vakit kaybetmeden notaları kâğıda dökecek. Ve sonunda, do minör tonda bu kadar hüzünlü bir şarkı yazabildiği için kendinden son derece memnun arkasına yaslanıp ellerini ovuşturacak. (Zaman zaman Bay Palfy'nin poposuna iki şaplak atacak iriyarı biri yok mu ortada?)

Yine haftalar geçti. Bayan Irene Gerlach atölyede yaşanan o sahneyi unutmamıştı. Çocuğun, babasının atölyesini Bay Gabeleninkiyle değiştirme önerisini aslında doğru anlamıştı: Savaş ilanıydı bu! Gerçek bir kadın -Irene Gerlach, Lotte ondan hoşlanmasa da gerçek bir kadındı- bu meydan okumaya uzun süre sessiz kalamazdı. Silahlarının farkındaydı; hem nasıl kullanacağının hem de etkilerinin bilincindeydi. Fazla beklemeden bütün oklarını atıp duran hedef tahtasına, yani orkestra şefinin sanatçı kalbine gönderdi. Oklar hedefi bulmuş, kancalı uçlarıyla erkeğin, sevilen düşmanın kalbine saplanmışlardı. Artık ne yapacağını bilemez durumdaydı adamcağız.

Sonunda, "Karım olmanı istiyorum," dedi. Öfkeli bir emir gibi duyulmuştu bu sözler.

Kadın, adamın saçlarını okşarken gülümsüyordu. Sonra alaycı sözler döküldü dudaklarından:

"Öyleyse yarın en güzel elbisemi giyip seni kızından isteyeceğim, sevgilim."

Yine kalbine bir ok isabet etmişti adamın. Ve bu kez ok zehirliydi...

Bay Gabele, Lotte'nin resmini yapıyordu. Ansızın elindeki defteri ve kalemi indirip:

"Bugün neyin var Luisecik?" diye sordu. "Altı gün boyunca durmaksızın yağmur yağmış gibi sıkıntılı bakıyorsun!"

Çocuk, sanki göğsünün üzerinde bir araba taş varmış gibi zor nefes alıyordu.

"Ah, önemli bir şey yok."

"Okulla mı ilgili?"

Hayır anlamında başını salladı Luise.

"Keşke öyle olsaydı."

Bay Gabele elindeki defteri bıraktı.

"Şöyle yapalım, küçük matem ağacı? Bugünlük son verelim!" Ayağa kalktı, "Biraz gez dolaş. Başka şeyler düşünmeni sağlar!"

"Belki de biraz piyano çalarım?"

"Daha iyi!" dedi Bay Gabele. "Buradan ben de dinlerim. Ben de yararlanmış olurum."

Elini uzatan küçük kız, reverans yapıp ayrıldı oradan.

Küçük kızın arkasından düşüncelere dalarak bakan ressam, dertlerin, çocukların yüreğini nasıl sıktığını biliyordu; o da bir zamanlar çocuktu çünkü. Çoğu yetişkinin aksine Bay Gabele, bir zamanlar çocuk olduğunu hiç unutmamıştı.

Yandaki daireden piyano sesi gelmeye başlayınca, bu iyi işte, der gibi başını sallayıp melodiye ıslıkla eşlik etmeye koyuldu.

Sonra ani bir hareketle şövalenin üzerindeki örtüyü kaldırdı. Eline paletini ve fırçasını aldı çalışmasını, gözlerini kısarak bir süre izledikten sonra, işe koyuldu.

Küçük kızıyla Resi'nin yaşadıkları eve girip şu an ona her zamankinden daha yüksek gelen merdivenlerden üst kata çıkan Bay Palfy, paltosunu ve şapkasını yerine astı. Küçük Luise piyano mu çalıyordu yoksa? Şimdi biraz ara vermek ve babasının söyleyeceklerini dinlemek zorunda kalacaktı. Sanki amirinin odasına girecekmiş gibi üstünü başını düzeltip kapıyı açtı.

Başını tuşlardan kaldırıp gülümseyen çocuk, "Baba? Ne güzel!" diye piyano taburesinden fırladı:

"Sana bir kahve yapayım mı?"

Hızla mutfağa seğirten kızını tutan Bay Palfy:

"Teşekkür ederim, hayır!" dedi. "Seninle konuşmam gerekiyor. Otur, lütfen!"

Berjer koltuğa oturan kız, öyle küçüktü ki oyuncak bebek gibi görünüyordu koltuğun üzerinde. Kareli eteğini düzettikten sonra kafasını kaldırıp merakla babasına baktı.

Bay Palfy boğazını temizledi, sinirli olduğu belliydi. Birkaç adım gidip geldikten sonra berjer koltuğun önünde durdu.

"Bak Luisecik," diye başladı söze, "seninle önemli ve ciddi bir mesele konuşmak istiyorum. Annen gittiğinden... Gittiğinden bu yana yalnızım. Yedi yıldan beri. Elbette tamamen yalnız sayılmam; sen varsın, benimlesin!"

Çocuk gözlerini kocaman açmış bakıyordu baba-

sına. "Amma aptalca sözler ediyorum," diye düşündü adam bir an. Kendisine duyduğu öfke giderek artıyordu.

"Kısacası," dedi. "Artık daha fazla yalnız kalmak istemiyorum. İkimizin de hayatında bazı değişiklikler olacak."

Odada çıt yoktu.

Bir sinek vızıldayarak kapalı pencereden dışarı çıkmaya çalışıyordu. (Yapmak istediği şeyi yapması yani kapalı pencereden dışarı çıkması olanaksız! Çabasının sonucunda ancak sinek beynini patlatacağı çok açık! Ne yapalım ki sinekler aptal oluyor! Ama insanların kafası çalışır, öyle değil mi?)

"Ben yeniden evlenmeye karar verdim!"

"Hayır!" dedi çocuk yüksek sesle. Neredeyse haykırmıştı. Sonra bir kez daha tekrar etti, bu kez bağırmadan:

"Lütfen hayır, baba, lütfen hayır, lütfen, lütfen, hayır!"

"Bayan Gerlach'ı tanıyorsun. Seni seviyor. Sana iyi bir anne olacak. Zaten uzun vadede kadınsız bir evde büyümen hem zor hem de yanlış."

(Ne kadar dokunaklı, değil mi? Kendisi için değil, kızının bir annesi olsun diye evlenecekmiş!)

Lotte sürekli başını sallıyor, dudaklarını kıpırdatıyordu, otomatiğe bağlanmış gibiydi. Korkutucu bir görüntüydü bu.

O nedenle babası hızla başını çevirip konuşmasına devam etti:

"Bu yeni, alışılmadık duruma sandığından çok daha çabuk alışacaksın. Kötü kalpli üvey anneler sadece masallarda vardır. Yani Luisecik, sana güvenebileceğimi biliyorum. Sen dünyanın en akıllı çocuğusun!"

Saatine baktı.

"Evet, artık gitmem gerekiyor. Luser ile Rigoletto'yu çalışmamız gerekir."

Bunları söyledikten sonra odadan çıkıp gitti.

Çocuk uyuşmuş gibi oturuyordu yerinde.

Bay Palfy, şapkasını sanatçı kafasına tam oturtuyordu ki odadan kızının, can havliyle "Baba!" diye bağırdığını duydu; biri boğuluyor gibiydi.

"Evin salonunda kimse boğulmaz," diye düşünen Bay Palfy hemen sıvıştı evden. Çok acelesi vardı; opera sanatçısı Luser ile çalışacaklardı!

En umutsuz durumda bile devreye giren pratik zekâsı işe yaramış Lotte, uyuşma halinden kurtarmıştı kendisini. Ne yapmalıydı? Mutlaka bir şeyler yapması gerekiyordu. Mutlaka! Babası kesinlikle başka biriyle evlenmemeliydi. Kesinlikle! Zaten onun bir karısı vardı! Yanında olmasa da vardı. Asla yeni bir anneyi kabul etmeyecekti. Asla! Onun bir annesi vardı; hem de her şeyden çok seviyordu annesini.

Belki de annesi yardım edebilirdi. Ama annesine bu sırrı açıklamaması gerekiyordu. İki çocuğun büyük sırrını annesi bilmemeliydi. Babasının Bayan Gerlach'la evlenmek istediğini öğrenirse...

Böylece geriye sadece tek bir yol kalıyordu. Bu yoldan sadece Lotte yürüyebilirdi.

Telefon rehberini aldı eline. Titreyen parmaklarıyla çeviriyordu sayfaları. "Gerlach" Soyadı Gerlach olan fazla insan yoktu. "Gerlach, Stefan, Viyana Restoranlar Ltd. Şti. Genel Müdürü, Koblenzlalle 43." Babası, geçenlerde Irene'nin babasının restoran ve otelleri olduğunu söylemişti, öğlenleri yemek yedikleri Imperial Otel de ona aitmiş. "Koblenzalle 43."

Resi'den Koblenzlalle'ye nasıl gideceğini öğrendikten sonra, şapkasını takıp mantosunu giydi. "Ben gidiyorum," deyip evden çıktı.

"Koblenzlalle'de ne yapacaksın?" diye sordu Resi merakla.

"Biriyle konuşmam gerekiyor."

"Fazla gecikme!"

Çocuk tamam anlamında başını sallayıp yola koyuldu.

Hizmetçi kız, Irene Gerlach'ın şık odasına girip gülümsedi.

"Bir çocuk sizinle konuşmak istiyor, hanımefendi. Küçük bir kız."

Hanımefendi tırnaklarına yeni oje sürmüş, kuruması için ellerini sallıyordu havada.

"Küçük bir kız mı?

"Luise Palfy."

"Ha!" dedi hanımefendi gerinerek. "Yukarı getir!"

Hizmetçi kız, odadan çıkınca genç kadın ayağa kalkıp aynaya göz attı. Yüzündeki gergin ifadeyi görünce gülümsedi. Friedrich von Schiller'in *Hile ve Aşk* adlı dramını anımsamıştı. Burjuva kesimden Luise Miller'in soylu Lady Milford'u ziyaret ettiği sahne geldi gözünün önüne keyiflenmişti. Gördüğünüz gibi Bayan Gerlach oldukça kültürlü biriydi.

Çocuk odaya girerken Bayan Gerlach hizmetçiye, "Bize çikolata ve kremalı gofret getir!" emrini verdi. Sonra sevecen bir tavırla konuğuna döndü:

"Beni ziyarete gelmen çok hoş! Ne kadar dalgın olduğum bir kez daha görülüyor işte. Şimdiye kadar çoktan davet etmeliydim seni. Mantonu çıkarmayacak mısın?"

"Teşekkür ederim," dedi çocuk. "Fazla kalmayacağım."

"Öyle mi?"

Irene Gerlach, yüzündeki sevecen ve korumacı ifadeyi koruyordu. "Ama oturmak için zamanın vardır umarım."

Çocuk bir sandalyenin kenarına ilişti, gözlerini kırpmadan bakıyordu kadına.

Bu saçma durumdan rahatsız olmaya başlayan Bayan Gerlach'ın sabrı her an taşabilirdi. Fakat kendini topladı. Hâlâ tehlikede olan bazı şeyler vardı. Kazanmak istediği ve kazanacağı oyun hâlâ sonuçlanmış değildi.

"Buradan tesadüfen mi geçiyordun?"

"Hayır, size bir şey söylemem gerekiyor!"

Irene Gerlach gülümsedi; bu haliyle büyüleyici görünüyordu.

"Seni dinliyorum. Nedir konu?"

Sandalyeden kayarak inen çocuk, odanın tam ortasına gelip durmuş ve konuşmaya başlamıştı.

"Babam sizin kendisiyle evlenmek istediğinizi söyledi."

"Gerçekten böyle mi söyledi?" Bayan Gerlach bir kahkaha patlattı. "Kendisinin benimle evlenmek istediğini söylemedi demek! Ama bunun hiç önemi yok. Sonuç olarak, Luisecik, evet, baban ve ben evlenmek istiyoruz. Seninle de çok iyi anlaşacağımızdan eminim. Sence de öyle değil mi? Bak göreceksin, bir süre birlikte yaşayıp birbirimize alıştıktan sonra çok iyi iki arkadaş olacağız! Bunun için ikimiz de çaba sarf edelim. Ben söz veriyorum!"

Çocuk geri çekildi. Yüzünde kararlı bir ifade vardı.

"Babamla evlenmemelisiniz!" dedi.

Küçük kız fazla ileri gitmişti.

"Nedenmiş o?" diye sordu Bayan Gerlach.

"Evlenmemelisiniz de ondan!"

"Yanıt hiç açıklayıcı değil."

Bayan Gerlach'ın ses tonu sertti. İyilik işe yaramıyor, diye düşündü.

"Babanın karısı olmamı yasaklamak istiyorsun, öyle mi?"

"Evet!"

"Bu kadarı gerçekten fazla!"

Genç kadın çok öfkelenmişti.

"Senden evine dönmeni rica etmek zorundayım. Bu tuhaf ziyaretten babana söz edip etmeyeceğim konusunda henüz karar vermedim; düşünmem gerekiyor. Sadece gelecekte kuracağımız dostluğun yara almasını istemediğim için anlatmaktan vazgeçebilirim. Çünkü ben hâlâ zamanla dost olabileceğimizi düşünüyorum. Şimdi güle güle!"

Küçük kız kapıdan çıkarken bir kez daha dönüp:

"Bizi kendi halimize bırakın! Lütfen, lütfen..." diye yalvardı.

Bayan Gerlach odada yalnız kalmıştı.

Yapılması gereken tek şey vardı: Hemen evlenmek! Evlendikten sonra da çocuğun yatılı okula gönderilmesini sağlayacaktı. Evden uzakta sıkı bir eğitim işe yarar, diye düşündü.

"Ne istiyorsunuz?"

Hizmetçi elinde bir tepsiyle girmişti içeri.

"Çikolata ve kremalı gofretleri getirdim. Küçük kız nerede?"

"Defol başımdan!"

Orkestra şefi Bay Palfy, operada orkestrayı yöneteceği için akşam yemeğine gelmemişti. Yemekte küçük kıza Resi eşlik ediyordu.

"Bugün hiçbir şey yemiyorsun," diye sitem etti Resi. "Ayrıca bakışların da ruh gibi, insanı korkutuyor. Neyin var senin?"

Lotte, bir şey yok anlamında başını salladı; susuyordu.

Çocuğun eline dokunan yardımcı kadın, korkuyla çekti elini. "Senin ateşin var! Hemen yatağa!" diye bağırdı. İyice kendinden geçen Lotte'yi oflaya puflaya, soluk soluğa odasına taşıdı, giysilerini çıkarıp yatağına yatırdı.

"Babama anlatma!"

Küçük kız sayıklıyor olmalıydı. Dişleri birbirine vuruyordu. Hastanın başının altına yastık koyup üzerini örten Resi, telefona koşup Bay Strobl'ı aradı.

Hemen yola çıkacağını söyleyen Bay Strobl da Resi gibi heyecanlanmıştı.

Sonra devlet operasının numarasını çevirip Bay Palfy'i istedi telefona. Yetkililer, "Tamam!" dediler. "Ara verilince Bay Palfy'e aradığınızı söyleriz."

Resi yatak odasına koştu. Çocuk, deli gibi çırpınıp anlaşılmaz bir şeyler kekeliyordu. Yastıklar, örtüler, hepsi yerdeydi.

Bay Strobl bir an önce gelse bari diye düşündü

kadıncağız! Ne yapması gerekiyordu? Kompres mi? İyi de soğuk mu sıcak mı? Islak mı? Kuru mu?

Ara verilmişti. Orkestra şefi üzerinde frakıyla sopranonun odasındaydı; birer kadeh şarap içip sohbet ediyorlardı. Tiyatrocuların sohbeti her zaman tiyatroyla ilgilidir. Böyledir işte. O sırada kapı çaldı.

"Girin!"

Gelen kontrolördü.

"Nihayet sizi bulabildim Bay Palfy!" dedi eli ayağı ayrı oynayan yaşlı adam. Bağırarak konuşuyordu. "Evden aradılar. Kızınız ansızın hastalanmış. Bay Strobl'a haber verilmiş, sanırım kızınızın yanındadır şimdi."

Orkestra şefinin yüzü solgun görünüyordu. "Teşekkür ederim, Bay Herlitschka," dedi yavaş sesle. Yaşlı adam odadan çıktı.

"Umarım kötü bir şey değildir."

Sopranoydu konuşan.

"Ufaklık kızamık çıkarmış mıydı?"

"Hayır."

Orkestra şefi ayağa kalktı. "Özür dilerim Mizzi!"

Arkasından kapı kapanınca adımlarını hızlandırdı.

Telefon etmeye gitmişti.

"Alo, Irene!"

"Efendim, sevgilim? Bitti mi işin? Ama ben henüz hazır değilim!"

Bay Palfy, Bayan Gerlach'a kızının hastalandığını söyleyip, "Maalesef bugün görüşemeyiz!" diye bitirdi sözlerini.

"Elbette görüşemeyiz. Umarım kötü bir şey yoktur. Çocuk kızamık çıkarmış mıydı?"

"Hayır," diye yanıtladı soruyu orkestra şefi; sabırsızlandığı belliydi. "Yarın sabah seni ararım," deyip kapattı telefonu.

Zil sesi duyuldu; ara bitmişti. Opera ve hayat devam ediyordu.

Nihayet perde indi! Eve gelen orkestra şefi merdivenleri koşarak çıktı. Kapıyı Resi açmıştı. Nöbetçi eczaneden yeni geldiği için şapkası hâlâ başındaydı.

Bay Strobl yatağın kenarına oturmuştu.

Bay Palfy fısıltıyla, "Durumu nasıl?" diye sordu

"İyi değil," yanıtını verdi Bay Strobl. "Yüksek sesle konuşabilirsiniz. Biraz önce bir iğne yaptım."

Küçük Lotte'nin yüzü kıpkırmızıydı, zor soluk alıyordu. Sanki yaşlı doktorun zoruyla daldığı yapay uyku canını çok acıtıyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Kızamık mı?"

"İlgisi yok," diye homurdandı doktor.

Odaya giren Resi, burnunu çekerek ağlıyordu.

"Artık şu başınızdaki şapkayı çıkarsanız," dedi orkestra şefi, sinirliydi.

"Ah evet, elbette! Kusura bakmayın!"

Şapkasını çıkarıp elinde tutmaya başladı.

Aynı zamanda şehir meclisi üyesi olan Bay Strobl, ikisine soran gözlerle bakıyordu.

"Çocuk ağır bir ruhsal kriz geçiriyor," dedi. "Nedenini biliyor musunuz? Hayır mı? Herhangi bir tahmininiz de mi yok?"

"İlgisi var mı bilemem ama... Bugün öğleden sonra Luise dışarıya çıktı," diye söze başladı Resi. "Biriyle konuşması gerekiyormuş! Gitmeden önce de benden Koblenzlallee'ye nasıl gidebileceğini sordu."

"Koblenzlallee mi?"

Bay Strobl merakla orkestra şefine bakıyordu.

Hızlı adımlarla odadan çıkan Bay Palfy, Irene Gerlach'ı arayıp, "Luise bugün sana geldi mi?" diye sordu.

"Evet," yanıtını verdi genç kadın. "İyi de bana geldiğini neden söyledi ki sana?"

Yanıt vermeyen orkestra şefi, başka bir soru sordu:

"Peki, ne istiyordu?"

Bayan Gerlach öfkeyle güldü.

"Onu da kendisi anlatsın!"

"Yanıt ver lütfen!"

İyi ki şu an Bayan Gerlach orkestra şefinin yüzünü göremiyordu!

"Doğrusunu istersen senin karın olmayı bana yasaklamaya geldi!"

Sesi sinirliydi. Bay Palfy, bir şeyler mırıldanıp kapattı telefonu.

Bayan Gerlach, "Çocuğun nesi var?" diye sormuştu ki konuşmanın kesildiğini fark etti. "Seni küçük canavar," dedi duyulur duyulmaz bir sesle. "Bütün silahlarıyla savaşıyor! Şimdi de hastalık numarasında sıra!"

Bay Palfy, birkaç talimat verdikten sonra hastanın yanından ayrılan meclis üyesi Bay Strobl'ı kapıdan çıkmak üzereyken durdurup, "Kızımın nesi var?" diye sordu.

"Tifo. Yarın sabah erkenden gelirim bakmaya. İyi geceler diliyorum."

Çocuk odasına dönen orkestra şefi, kızının yatağının kenarına oturup Resi'ye:

"Size ihtiyacım yok. Siz de gidip yatın," dedi.

"Ama başında ben kalsam daha iyi..."

Kadının yüzüne öyle bir baktı ki...

Kadın hemen çıktı odadan; şapkası hâlâ elindeydi.

Bay Palfy, alev alev yanan küçük yüzü okşayınca yüksek ateşe bağlı derin uykuda olan küçük kız, korkuyla irkilerek kenara atmıştı kendisini.

Baba, kızının odasına göz gezdirdi. Okul çantası hazır halde sandalyenin üzerine konmuştu, yanında da oyuncak bebek Christl oturuyordu.

Yavaşça yerinden kalktı, oyuncak bebeği aldı, lambayı söndürüp yeniden yatağın kenarına oturdu.

Orkestra şefi Bay Palfy, karanlıkta oturmuş, kendi çocuğuymuş gibi -ama babasının elinden ürkmeyen bir çocuk- oyuncak bebeğin saçını okşuyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Şaşırtan Fotoğraflar • Lotte Gerçekten Lotte mi? Bayan Körner Öğretmene Açılıyor • Yanan Domuz Kaburgaları ve Kırık Tabaklar • Luise'nin İtirafları • Lotte Mektuplara Neden Yanıt Vermiyor?

Derginin genel yayın yönetmeni Doktor Bernau, derin derin iç geçirdi.

"Ölü mevsim, azizim! Birilerinden yürütmeden güncel kapak resmi nereden bulacağız?"

Bayan Körner, genel yayın yönetmeninin masasının hemen yanında ayakta dikiliyordu.

"Neopress, kurbağalamada dünya şampiyonu olan kadın yüzücünün resmini göndermiş."

"Güzel mi bari?"

Genç kadın gülümsedi.

"Yüzmek için yeter."

Yılgın bir tavırla öneriyi reddeden Doktor Bernau, masanın üzerindeki yığının içinde bir şeyler aradı.

"Geçenlerde şu tuhaf köy fotoğrafçılarından biri bana bazı fotoğraflar yollamıştı! İkiz fotoğraflarıydı!" Dosyaların ve gazetelerin arasında aramaya devam etti. "Dünya güzeli iki küçük kız! Birbirinin aynı! Hey, nereye kayboldunuz, sizi küçük kadınlar? Böyle şeyler her zaman okurun ilgisini çeker. Siz de güzel bir altyazı döşenirsiniz. Eğer aktüel bir şey bulamıyorsak biz de sevimli ikizlerin fotoğrafını koyarız kapağa! İşte buldum!"

Aradığı zarfı bulmuştu. Fotoğraflara bakıp beğeniyle başını salladı. "Dediğimi yapın, Bayan Körner!" Fotoğrafları Bayan Körner'e uzattı.

Bir süre sonra, Bayan Körner hiçbir şey söylemeyince, başını kaldırıp baktı. "Hey!" diye seslendi. "Bayan Körner! Lut'un taş kesilen karısı gibi donup kaldınız! Uyanın! Kendinizi iyi hissetmiyor musunuz yoksa?"

"Bir an başım döndü, Bay Doktor!" Sesi titriyordu. "Şimdi iyiyim."

Gözlerini fotoğraflara dikmişti. Gönderenin adını okudu. "Josef Eipeldauer, fotoğrafçı." Adres kısmında, kızını gönderdiği tatil köyünün ismini gördü.

Beyninde bin bir düşünce uçuşuyordu.

"Uygun fotoğrafı seçin ve öyle bir altyazı kaleme

alın ki okurlarımızın yürekleri titresin! Bunu en iyi siz yaparsınız!"

"Belki de bu fotoğrafları hiç kullanmamalıyız," sözleri döküldü kadının ağzından

"Peki, neden sevgili meslektaşım?"

"Fotoğrafların gerçek olmadığını düşünüyorum."

"Fotomontaj diyorsunuz, öyle mi?" Doktor Bernau güldü. "Böyle söyleyerek Eipeldauer'i hak ettiğinden fazla onurlandırıyorsunuz. Düşündüğünüz kadar rafine biri değil o! Hadi, işe koyulun bakalım! Altyazının yarına kadar zamanı var. Baskıya gitmeden önce metni görmek istiyorum."

Başını sallayıp başka bir işle ilgilenmeye başladı.

Odadan el yordamıyla çıkıp odasına giren Bayan Körner, koltuğa çöküp önüne koyduğu fotoğraflara bakmaya başladı; başını ellerinin arasına almıştı.

Bir sürü düşünce dönüp duruyordu beyninde. İkiz kızları! Tatil köyü! Tatil! Tabii ya! Peki, ama Lotte neden söz etmedi bundan? Neden fotoğrafları getirmedi? Bu fotoğrafları, öylesine, hiçbir amaç gütmeden çektirmemişlerdi herhalde. Kardeş olduklarını öğrenmiş, bu konu hakkında kimseye bir şey söylememe kararı almış olmalılardı. Şimdi anlaşılıyor, evet, tabii ya! Tanrım birbirlerine ne kadar çok benziyorlar! Anneleri bile... Ah, ikizlerim benim, sevgili ikizlerim!

Eğer şu an Doktor Bernau, başını kapıdan içeri

uzatsaydı genç kadının, mutluluk ve acıyla bakan gözlerinden sel gibi yaşların aktığını görürdü. Gözyaşları, hızla akıp giden hayatın kendisiymiş gibi yuvarlanıyordu yanaklarından; yüreğini yorup bitkin düşüren hayatın ta kendisiymiş gibi.

Neyse ki Doktor Bernau, başını kapıdan içeri uzatmadı.

Bayan Körner kendisini toparlamaya çalışıyordu. Şu an başını dik tutma zamanıydı! Ne yapmalı? Ne olacak, ne olmalı? Lotte ile konuşacağım!

Bayan Körner bir an donup kaldı! Aklına gelen düşünce, görünmez bir el gibi ileri geri sarsıyordu vücudunu. Konuşmak istediği gerçekten Lotte miydi?

Bayan Körner, öğretmen Bayan Linnekogel'ı evinde ziyaret etmişti.

"Bana sorduğunuz bu soru çok tuhaf," dedi Bayan Linnekogel. "Kızınızın sizin kızınız değil, başka bir kız olmasını olanaklı bulup bulmadığımı soruyorsunuz, değil mi? Ama izin verin..."

"Hayır, ben deli değilim," diye üsteledi Bayan Körner. Bu arada masaya bir fotoğraf koymuştu.

Bayan Linnekogel fotoğrafa baktı. Sonra ziyaretçisinin yüzüne, sonra yeniden fotoğrafa çevirdi gözlerini.

"Benim iki kızım," var dedi Bayan Körner; çok sessiz konuşuyordu. "Diğeri, boşandığım eski ko-

camla birlikte Viyana'da yaşıyor. Bu fotoğraf birkaç saat önce tesadüfen elime geçti. Çocukların tatilde karşılaştıklarını bilmiyordum."

Bayan Linnekogel, balık tezgâhına konmuş sazanbalığı gibi açıp kapıyordu ağzını. Önüne konan fotoğrafı, sanki ısırılmaktan korkuyormuş gibi, başını iki yana sallayarak itti önünden. Sonunda:

"Peki, şimdiye kadar iki kardeşin birbirinden haberi yok muydu?" diye sordu.

Genç kadın başını hayır anlamında salladı.

"Yoktu. Kocam ve ben, daha iyi olacağını düşündüğümüz için böyle karar almıştık."

"O zamandan beri eski kocanız ve kızınız hakkında hiçbir şey duymadınız mı?"

"Hiçbir şey."

"Yeniden evlendi mi acaba?"

"Bilmiyorum. Zannetmem. Kendisinin aile hayatına uygun olmadığını söylerdi."

"Macera dolu bir hikâye," dedi öğretmen. "Gerçekten çocuklar yer değiştirme gibi saçma bir düşünceye kapılmış olabilirler mi? Lotte'nin karakterindeki değişikliği düşününce tabii bir de yazısını Bayan Körner, yazısını! Pek inanasım gelmiyor! Ama bazı şeylerin açıklaması bu olabilir."

Başını sallayan anne, donmuş gibi önüne bakıyordu.

"Sizinle açık konuştuğum için bana kızmayın,"

diye söze başladı Bayan Linnekogel. "Ben hiç evlenmedim. Eğitimciyim, çocuğum da yok. Ama hep şöyle düşündüm: Kadınlar yani evli kadınlar, kocalarını fazla önemsiyorlar! Oysa önemli olan tek şey çocukların mutluluğudur!"

Bayan Körner acıyla gülümsedi.

"Kocamla uzun ve mutsuz bir evlilik sürdürseydim sizce çocuklarım daha mı mutlu olurdu?"

Bayan Linnekogel düşünceliydi.

"Sizi suçlamıyorum. Bugün bile bu kadar genç olduğunuza göre evlendiğinizde yarı çocuk sayılırdınız, sanırım. Siz benim hiçbir zaman olmadığım kadar gençsiniz. Birinin doğrusu, başkası için yanlış olabilir."

Bayan Körner ayağa kalktı.

"Ne yapacaksınız şimdi?" diye sordu öğretmen.

"Keşke bilebilseydim!" dedi genç kadın.

Luise, Münih postanelerinden birindeydi. Postaneden alınmak üzere gönderilen mektuplara bakan memur üzülerek, "Yok," dedi. "Hayır, küçük hanım, bugün de posta kutunuza mektup gelmedi."

Memurun yüzüne baktı; kararsızdı. "Bunun anlamı ne olabilir ki?" diye mırıldandı üzüntü içinde.

Memur şaka yaparak hafifletmeye çalıştı durumu. "Belki de 'Beni unutma' anlamına gelen posta kutusu adresi, 'Beni Unut'a dönüşmüştür?"

"Kesinlikle böyle olmamıştır," dedi içinden küçük kız. "Yarın yine sormaya gelirim."

Memur gülümsedi:

"Tabii, beklerim."

Eve gelen Bayan Körner'in yüreğinde, şiddetli merakla dondurucu korku mücadele içindeydi; öyle ki nefes almakta bile zorlanıyordu.

Çocuk mutfaktaydı; büyük bir gayretle iş yapıyordu. Tencere kapaklarının sesi geliyor, tavada bir şeyler kızarıyordu.

"Nefis kokuyor!" dedi annesi. "Hıımm, ne pişirdin bakalım?"

"Domuz kaburgası, salamura lahana ve tuzlu suda haşlanmış patates," diye seslendi küçük kız gururla.

"Yemek pişirmeyi ne çabuk öğrendin!"

Aslında hiçbir amaç gütmeden, öylesine söylenmiş gibi duyuluyordu.

"Değil mi?" yanıtını verdi küçük kız neşe içinde. "Bende yemek pişirmeyi bu kadar çabuk öğrene..."

Dehşet içinde susup dudaklarını ısırdı. Şu an annesinin yüzüne bakmaması gerekiyordu!

Annesi kapıya yaslanmıştı, yüzü bembeyazdı; duvar gibi bembeyaz.

Küçük kızın açık mutfak dolabından çıkardığı tabaklar, deprem olmuş gibi zangır zangır titriyordu elinde.

O sırada konuşmak için ağzını açmakta zorlanan Bayan Körner'in dudaklarından ürkek bir sözcük döküldü:

"Luise!"

Aynı anda bir çatırtı koptu!

Tabaklar yerde paramparçaydı. Luise öyle sarsılmıştı ki gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı.

"Luise!" dedi kadın bir kez daha; sesi yumuşaktı. Kucaklamaya hazır kollarını açmıştı.

"Anne!"

Çocuk, boğulmaktan kurtulmak ister gibi sarıldı annesinin boynuna. Annesi diz çökmüş Luise'nin saçlarını okşuyordu.

"Yavrum, canım yavrum!"

Paramparça olmuş tabakların arasında dizlerinin üzerine oturmuşlardı. Kızaran domuz kaburgalarından et kokusu yayılıyor, tencerelerden ocağın alevine su damlıyordu.

Anne ile kızı hiçbir şeyin farkında değillerdi. Çok kullanılan ama ve pek seyrek gerçekleşen durumda yani sanki "bu dünyada değil" gibilerdi.

Saatler geçti. Luise her şeyi itiraf etmiş, annesi de onu bağışlamıştı. Sözcüklerin yağmur gibi aktığı uzun bir itiraftı bu. Ardından da işlenmiş bütün günahların kısa sözlerle bağışlanması geldi. Bir bakış, bir öpücük... Daha fazlasına gerek yoktu zaten.

Sonra kanepeye oturdular. Çocuk, annesine iyice sokulmuştu. Ah, sonunda gerçeği söylemek ne kadar güzeldi! İnsan kendisini nasıl da hafiflemiş hissediyordu; tüy gibi hafif! Ansızın uçup gitmemek için anneye iyice kenetlenmişti!

"Sizi gidi kurnaz küçük kadınlar sizi!" dedi anne.

Luise gururla kıkırdadı. (Ancak hemen belirtelim: Luise'nin itiraflarında, Lotte'nin mektuplarında kaygı ve korkuyla söz ettiği, son zamanlarda ortaya çıkan Bayan Gerlach diye biri geçmiyordu!)

Anne iç geçirdi.

Luise kaygıyla baktı annesine.

"Evet," dedi annesi. "Şu an bundan sonra ne yapmamız gerektiğini düşünüyorum! Hiçbir şey olmamış gibi davranabilir miyiz?"

Luise, hayır anlamında başını salladı.

"Lotte seni çok özlemiştir. Sen de onu özlüyorsun değil mi, anne?"

Kadın başını salladı.

"Tabii ben de özlüyorum," diye açıkladı çocuk. Lotte'yi ve..."

"Babanı, değil mi?"

Luise hem büyük bir hevesle hem de biraz çekinerek salladı başını.

"Lotte neden bir süredir mektup yazmıyor acaba?"

"Evet," dedi anne. "Ben de çok kaygılanıyorum."

Onuncu Bölüm

Münih'ten Gelen Telefon ▪ Rahatlatan Sözcük ▪ Artık Resi de Hiçbir Şey Anlamıyor ▪ Viyana'ya İki Uçak Bileti ▪ Peperl'e Yıldırım Çarpmış Gibi ▪ Kapıları Dinleyen Kafasını Kırar ▪ Yatmak için Atölyesine Giden Orkestra Şefi ve Davetsiz Konuğu.

Yatakta hiç kıpırdamadan yatıyordu Lotte. Uyuyordu. Çok uyuyordu. Bugün hastaya bakmaya gelen Bay Strobl, sürekli uyumasının nedenini "güçsüzlük" diye açıklamıştı. Yatağın kenarında oturan orkestra şefi, kaygılı gözlerini, kızının küçük, ince yüzüne dikmişti. Günlerden beri odadan çıkmıyor, küçük kızın başucundan ayrılmıyordu. Orkestradaki görevini başkasına devretmiş, tavan arasından kendisi için bir karyola indirtmişti.

Yan odada telefon çaldı. Parmak uçlarında odaya giren Resi:

"Size Münih'ten telefon var," diye fısıldadı. "Konuşacak mısınız diye soruyorlar!"

Oturduğu yerden yavaşça kalkan Bay Palfy, Resi'ye, kendisi gelene kadar çocuğun yanında kalmasını işaret ettikten sonra yan odaya geçti usulca. Münih'ten mi? "Acaba kim?" diye düşündü. Büyük olasılıkla konser direktörüydü arayan. Aslında şu an kimse tarafından rahatsız edilmek istemiyordu.

Ahizeyi kulağına götürüp adını söyledi.

"Ben Palfy!"

"Ben Körner," dedi karşı tarafta bir kadın sesi.

"Ne?"

Bay Palfy şaşırmıştı.

"Kim? Luiselotte sen misin?"

"Evet!" dedi Münih'ten arayan ses. "Telefon ettiğim için kusura bakma. Ama çocuk için kaygılanıyorum. Umarım hasta falan değildir?"

"Evet."

Neredeyse fısıltıyla konuşuyordu.

"Çocuk hasta!"

"Ah!"

Kadının sesinden çok endişelendiği anlaşılıyordu.

Bal Palfy, kaşlarını çatarak sordu:

"Anlamıyorum. Sen nasıl?"

"İçimize doğdu; benim ve Luise'nin!"

"Luise'nin mi?"

Adam güldü; sinirleri bozulmuştu. Sonra ahizenin diğer ucundaki kadın sesinin anlattıklarını dinledi şaşkınlık içinde. Şaşkınlığı giderek artıyordu. Başını salladı iki yana. Elini saçlarında gezdirdi, çok tedirgindi.

Telefonun diğer ucundaki kadın, olup biteni hızla özetlemiş, kısa sürede ne kadar anlatılabilirse o kadarını anlatmıştı.

"Görüşmeye devam ediyor musunuz?" diye sordu postanede görevli bir genç kadın.

"Evet, kahretsin!" diye bağırdı orkestra şefi. Bay Palfy'nin bu davranışının nedeni elbette yaşadığı iç karmaşaydı.

"Çocuğun nesi var?" diye sordu eski karısı; sesi kaygılıydı.

"Tifo," yanıtını verdi eski koca. "Krizi atlattığını söylüyor doktor. Fakat fiziksel ve ruhsal olarak çok bitkin düşmüş."

"Doktor iyi mi bari?"

"Elbette iyi! Şehir meclisi üyeliği de yapan Bay Strobl ilgileniyor. Luise'yi bebekliğinden beri tanır." Güldü ama rahatsız olduğu belliydi. "Özür dilerim söz konusu olan Lotte, değil mi? Yani bebekliğinden beri tanıması olanaksız!"

Adam iç geçirdi.

Münih'teki kadın da iç geçirdi. Çaresizlik içinde çırpınan iki yetişkinin yürekleri ve dilleri felç olmuş gibiydi. Tabii beyinleri de; evet, beyinleri de aynı durumdaydı.

Bu yürek burkan, tehlikeli suskunluk sürerken delişmen bir çocuk sesi duyuldu.

"Baba! Canım, canım babam!" diye yankılandı ses. "Ben Luise! Merhaba baba! Viyana'ya gelelim mi? Hemen gelelim mi?"

O söz söylenmişti işte. İki yetişkinin sıkıntısı ılık rüzgârda eriyen kar gibi yok olup gitti.

"Merhaba Luisecik!" diye seslendi babası özlemle. "Bunu iyi düşündün!"

"Öyle değil mi?"

Çocuk mutlulukla gülümsüyordu.

"Ne zaman burada olabilirsiniz?" diye sordu adam yüksek sesle.

Telefonu yine eski karısı almıştı.

"Hemen şimdi, yarın ilk trenin kaçta kalktığını soracağım."

"Uçakla gelsenize!" dedi Bay Palfy, yine bağırmıştı. "Daha çabuk burada olursunuz!"

Bir an, niye bağırıyorum ki diye düşündü. Çocuğun uyanmaması lazım!

Kızının odasına geri dönünce Resi, Bay Palfy'nin yerinden kalkıp parmak uçlarında yürüyerek odadan çıkmak istedi.

Bay Palfy fısıltıyla, "Resi!" dedi.

İkisi de ayaktaydı.

"Yarın karım geliyor."

"Karınız mı?"

"Pıssst! Yavaş ol! Eski karım! Lotte'nin annesi."

"Lotte'nin mi?"

Bir yandan gülerken bir yandan eliyle boş ver işareti yaptı. Kadıncağız nereden bilsin?

"Yanında Luise'yi de getiriyor!"

"Nasıl yani? Luise şu an yatakta değil mi?"

Başını salladı.

"Hayır, şu an yataktaki Luise'nin ikizi."

"İkizi mi?"

Zavallı kadının, bay orkestra şefinin aile ilişkilerine akıl sır erdiremediği belliydi.

"Yemeklerle ilgilenin de aç kalmayalım. Kimin nerede yatacağını daha sonra konuşuruz."

"Aman Tanrım!" diye mırıldandı kadın kapıdan çıkarken.

Bitkin bir halde uyuyan çocuğu izleyen Bay Palfy, çocuğun alnında parıldayan ter damlacıklarını özenle kuruladı.

Diğer kızı buydu demek! Onun kızı! Hastalık ve umutsuzluk tarafından yere yıkılmadan önce, ne büyük bir cesaret ne büyük bir irade gücü göstermişti bu çocuk! Korkusuzluğunu babasından almadığı kesindi. Kimden almıştı peki?

Annesinden mi?

Yine telefon çaldı.

Resi, kapıdan içeri başını uzatıp, "Bayan Gerlach!" dedi.

Bay Palfy, arkası dönük hayır anlamında salladı başını.

Doktor Bernau'dan "çok acil ailevi bir mesele" nedeniyle izin alan Bayan Körner, havaalanını arayıp yarın sabah saatlerinde Viyana'ya uçacak ilk uçakta iki kişilik yer ayırttıktan sonra bavulu hazırlamaya koyuldu. Yanlarına en gerekli eşyaları alacaklardı.

Gece kısaydı, oysa ikisine de hiç bitmeyecekmiş gibi uzun gelmişti. Ama sonsuz gibi görünen gecelerin de sonu vardır.

Ertesi sabah, Bay Strobl, yanında köpeği Peperl ile birlikte hastayı ziyaret edip çıkarken evin önünde bir taksinin durduğunu gördü.

Önce küçük bir kız çocuğu indi taksiden. Peperl, ansızın delirmiş gibi atladı kızın üzerine! Hayvan var gücüyle havlıyor, topaç gibi dönüyor, zıplıyordu!

Küçük kız çocuğu, Bay Strobl ve köpeğini selamladı:

"Merhaba Peperl! Merhaba Bay Strobl!"

Şaşkınlıktan selama yanıt vermeyi unutan Bay Strobl, köpeği kadar kendinden geçmese de çocuğa doğru atılıp bağırdı:

"Delirdin mi sen? Gir içeri! Hemen yatağına dön!"

Luise ve köpek eve koştular.

O sırada taksiden genç bir kadın indi.

"Ölmek mi istiyor bu kız?" diye bağırıyordu Bay Strobl; öfke içindeydi.

"Hasta olan o değil," dedi genç kadın güler yüzle. "İkizi."

Resi kapıyı açınca karşısında Peperl'i gördü; soluk soluğaydı. Yanında da bir kız çocuğu vardı.

"Merhaba Resi!" diye bağıran küçük kız, köpekle birlikte çocuk odasına daldı.

Çocuğun arkasından bakakalan evin yardımcısı Resi, az daha şaşkınlıktan dilini yutacaktı. Haç çıkarmaya başladı.

Bir süre sonra da oflaya puflaya merdivenlerden çıkan meclis üyesi Strobl göründü kapıda. Yanında çok güzel bir kadın vardı; bir elinde bavul taşıyordu.

"Lotte nasıl oldu?" diye sordu telaşla.

"Sanırım daha iyi," yanıtını verdi Resi. "Size çocuğun odasını göstereyim."

"Teşekkür ederim. Yolu biliyorum!"

Yabancı kadın, çocuk odasına girip gözden kayboldu.

Bay Strobl'ın keyfi yerine gelmişti. Resi'ye dönüp:

"Biraz kendinize gelebildiyseniz paltomu çıkarmama yardım edebilirsiniz belki. Ama acele etmeyin!" dedi.

Resi irkilmişti.

"Çok... çok özür dilerim," diye kekeledi.

"Sanırım bugün burada acilen doktor bekleyen kimse yok," dedi Bay Strobl sabırla.

Tam o sırada, Lotte'nin fısıltıyla, "Anne!" dediği duyuldu. Kocaman ve parlak gözleri, düş ve sihir karışımı bir tabloya bakar gibi annesinin yüzüne takılı kalmıştı. Genç kadın, hiçbir şey söylemeden, çocuğun ateş gibi yanan elini okşadı uzun uzun. Sonra yatağın kenarına oturup titreyen küçük kızını kollarına aldı..

Bu arada Luise, kimseye fark ettirmeden babasına göz atmıştı. Sonra Lotte'nin yatağıyla ilgilenmeye koyuldu; yastıkları kabartıp çarşafı düzeltti. Şu an hamarat ev kadınlarına benziyordu. Artık bu işleri öğrendiği belliydi!

Orkestra şefi kaçamak bakışlarla izliyordu anne ve iki kızını. Bu iki küçük kızın babasıydı o! Yanlarındaki genç kadınla bir zamanlar evliydi! Derinlere gömülmüş günler, unutulmuş saatler yeniden çıkıyordu gün yüzüne. Uzun, uzun zaman önceydi...

Yatağın ucunda yıldırım çarpmış gibi hareketsiz yatan Peperl, sık sık bir Luise'ye, bir Lotte'ye bakıyor, hatta burnunun küçük siyah parlak ucu bile, iki kızın arasında gidip geliyordu. Çocukları çok seven böylesine sevimli bir köpeği bu kadar sıkıntıya sokmanın ne gereği var? Kapı çaldı.

Odadaki dört kişi tuhaf bir yarı uyku halinden uyanmış gibiydiler. Neşeyle ve her zamanki gibi biraz gürültüyle odaya giren Bay Strobl, yatağın yanında durdu.

"Hastamız nasıl bakalım?"

Lotte, "İyiii," diye yanıt verirken bitkin gülümsedi.

"Bugün iştahımız yerinde mi bari?" diye homurdandı Strobl.

"Eğer yemeği annem pişirecekse evet!" diye fısıldadı küçük kız.

Genç kadın başını salladı. Bu arada orkestra şefinin durduğu pencereye doğru yürümüştü.

"Ancak şimdi merhaba diyebildiğim için kusura bakma, Ludwig!"

Orkestra şefi, eski karısının uzattığı eli sıktı.

"Geldiğin için binlerce kez teşekkürler."

"Rica ederim! Bundan daha doğal ne olabilir? Çocuk..."

"Elbette çocuk," diye yanıtladı onu eski kocası. "Yine de!"

"Günlerden beri gözünü kırpmamış gibi görünüyorsun," dedi genç kadın, biraz kararsızdı.

"Daha sonra uyurum. Ben çok... çok korktum çocuk için!"

"Yakında iyileşecek," dedi genç kadın; kesin bir ifadeyle söylemişti. "Bunu hissediyorum."

Yatağın orada yoğun fısıldamalar oluyordu. Luise Lotte'nin kulağına iyice eğilmiş.

"Annemin Bayan Gerlach'tan haberi yok. Ona bunu kesinlikle söylememeliyiz!" dedi.

Lotte, korkuyla salladı başını.

Bay Strobl, dikkatle termometreye baktığı için kızların konuştuklarını duymuş olamazdı. Gerçi Lotte'nin ateşine kulaklarıyla bakmıyordu ama bir şeyler duymuş olsa bile, örnek bir davranış sergileyerek, öğrendiklerini aklına yazmaması gerektiğini hemen anlamıştı.

"Ateşin neredeyse normal," dedi. "Hastalığı atlattın! Tebrik ederim Luisecik!"

"Teşekkür ederim Bay Strobel."

Luise'nin yerine geçen Lotte değil, gerçek Luise yanıt vermişti kıkırdayarak:

"Yoksa beni mi kastettiniz?" diye sordu gerçek Lotte; bu arada sakınarak gülmüştü. Çünkü gülerken başı hâlâ ağrıyordu.

"Sizi gidi düzenbazlar," diye homurdandı Bay Strobl. "İkiniz de tehlikeli düzenbazlarsınız! Köpeğim Peperl'i bile kandırdınız!"

İki kolunu da uzatıp kocaman ellerini kızların başına koydu şefkatle.

Birden öksürmeye başlamıştı; şiddetli bir öksürük krizine tutulmuş gibiydi. Sonra ayağa kalkıp:

"Hadi Peperl gidiyoruz," dedi. "Şu iki düzenbaz küçük kızdan kurtulma zamanı!"

Peperl veda niyetine kuyruğunu sallayıp sahibinin pantolonunun kocaman paçalarına sokuldu. O sırada Bay Strobl, orkestra şefiyle konuşuyordu:

"Çocuk için anne, koşup eczaneden alamayacağınız en önemli ilaçtır!"

Genç kadına dönüp sürdürdü sözlerini:

"Luise yani Lotte demek istiyorum, kendisini iyice toparlayana kadar kalabilecek misiniz?"

"Sanırım kalabilirim Bay Strobl, kalmak istiyorum!"

"İşte böyle," dedi yaşlı adam. "Eski eşiniz de buna uymak zorunda kalacak."

Palfy, bir şeyler söylemek için ağzını açmıştı.

"Boş verin," dedi Bay Strobl alay ederek. "Sanatçı yüreğiniz şu an kanıyordur sanırım. Baksanıza ev ne kadar kalabalık! Ama sabredin; nasılsa yakında yine tek başınıza kalacaksınız."

Bay Strobl, bugün gerçekten iyi günündeydi! Kapıyı o kadar hızla itti ki kapının hemen arkasında konuşulanları dinleyen Resi'nin kafasında anında bir balon oluştu. Kadın homurdanarak tutuyordu başını.

"Şişen yerin üzerine temiz bir bıçak bastırın!" tavsiyesinde bulundu yaşlı adam. İşte size tepeden tırnağa bir doktor!

"Tamam, önemli değil. Bu değerli tavsiye için para istemez!"

Dünyaya akşam inmişti; Viyana'ya da. Çocuk odasında hiç ses yoktu. Luise uykudaydı. Lotte uykudaydı. Hasta yavaş yavaş iyileşiyordu.

Bayan Körner ve orkestra şefi, birkaç dakika önceye kadar yan odada oturuyorlardı. Birçok şey konuşmuş ama çoğunlukla susmuşlardı. Sonra orkestra şefi aniden ayağa kalkıp, "Evet! Benim artık gitmem gerekiyor!" dedi. Aslında kendisi de gülünç bulmuştu bu sözleri; haksız da sayılmazdı. Genç ve güzel eski karısı karşısında otururken dokuz yaşındaki ikiz kızları yan odada uyurken, atlatılmış bir dans öğretmeni gibi kuyruğunu kısıp kaçıyordu işte evden hem de kendi evinden! O an, eski güzel zamanlarda varlığına inanılan görünmez cinler olsaydı evde, kıkır kıkır gülerlerdi bu duruma.

Bayan Körner eski kocasını koridor kapısına kadar götürdü.

Bir an duraksayan orkestra şefi:

"Eğer çocuğun durumu kötüleşirse bana haber ver, ben atölyedeyim," dedi.

"Kaygılanma!" Kadın kendinden çok emindi.

"Bir güzel uyuman gerektiğini düşünsen daha iyi edersin."

Başını salladı adam.

"İyi geceler."

"İyi geceler."

Bal Palfy, merdivenlerden yavaşça inerken arka-

sından, "Ludwig!" diye seslendi kadın; sesi çok yavaştı. Adam merakla döndü.

"Yarın kahvaltıya gelir misin?"

"Gelirim!"

Bayan Körner kapıyı kapatıp zinciri takınca bir süre olduğu yerde kaldı; bir şeyler düşündüğü belliydi. Eski kocası gerçekten de yaşlanmıştı biraz!

Sonra başını arkaya atıp kızlarının odasına girdi, uyurken başlarında bekleyecekti.

Bir saat sonra, Bay Palfy'nin atölyesinin önünde arabadan inen genç ve şık bir kadın, aksi mi aksi kapıcıyla konuşuyordu.

"Bay orkestra şefi mi?" diye homurdandı kapıcı. "Yukarıda olup olmadığını bilmiyorum!"

"Atölyenin ışığı yanıyor," diye karşı çıktı kadın. "Demek ki içeride! Burada!"

Adamın eline bir miktar para sıkıştırdıktan sonra önünden geçip merdivenlere yöneldi.

Kapıcı eline sıkıştırılan paraya bir göz atıp dairesine sıvışmıştı.

"Sen miydin?" diye sordu Ludwig Palfy, karşısında Bayan Gerlach'ı görünce.

Irene Gerlach, iğneleyici bir tonda, "Bildin!" diyerek girdi atölyeye. Koltuklardan birine oturup bir sigara yaktıktan sonra karşısındaki erkeği merakla süzmeye başladı.

Bay Palfy'nin ağzını bıçak açmıyordu.

"Neden telefonda kendine yok dedirtiyorsun?" diye sordu Irene Gerlach. "Bu yaptığın hoş mu sence?"

"Ben kendime yok dedirtmedim."

"Eee, yaptığın ne?"

"Seninle konuşabilecek durumda değildim. Bunu yapabilecek gibi hissetmiyordum kendimi. Çocuk ağır hastaydı."

"Ama artık sağlığı daha iyiye gidiyor olmalı. Aksi halde yanında olurdun."

Başını salladı.

"Evet daha iyi. Ayrıca karım da evde şu an."

"Kim?"

"Karım. Eski karım. Diğer kızım da yanında."

"Diğer kızın mı?" diye tekrarladı genç ve şık kadın.

"Evet, kızlarım ikiz. Benim yanımdaki Luise'ydi. Tatil dönüşü ise Luise'nin yerine diğeri gelmiş yanıma. Ben hiç fark etmedim. Daha dün öğrendim."

Kadın kötü kötü güldü.

"Eski karın çok iyi düzenlemiş her şeyi!"

Bay Palfy'nin sabrı tükenmek üzereydi.

"O da dün öğrenmiş."

Irene Gerlach, özenle boyanmış dudaklarını büzmüştü; ironik bir ifade vardı yüzünde.

"Epeyce garip bir durum, öyle değil mi? Şu an

evinde artık evli olmadığın, atölyende ise henüz evlenmediğin bir kadın oturuyor!"

İyice öfkelenen Bay Palfy:

"Daha pek çok evde henüz evlenmediğim pek çok kadın var!" diyerek yanıt verdi Bayan Gerlach'a.

"Ooo!" Kadın ayağa kalkmıştı. "Espri de yapıyorsun demek?"

"Kusura bakma Irene, sinirliyim!"

"Kusura bakma Ludwig, ben de sinirliyim!"

Küt! Kapı kapandı. Bayan Gerlach gitmişti!

Hiç hareket etmeden bir süre kapıya baktıktan sonra, Böserdorfer marka piyanosuna yönelen Bay

Palfy, bestelediği çocuk operasını yazdığı nota kâğıtlarına göz gezdirdi ve birini alıp piyanonun önüne oturdu.

Bir süre notalara bakarak çaldı; kilise makamında eski ve basit bir kanondu bu. Sonra makam değiştirdi. Doryen modundan do minöre, do minörden mi bemol majöre geçti. Bilinen bir parçayı uyarlayarak yavaş yavaş, çok basit ve insanın yüreğini ısıtan yeni bir melodi çıkarmıştı ortaya. Sanki iki küçük kız, ince ve tertemiz sesleriyle, yaz çayırlarında söylüyorlardı melodiyi. Her türlü akıldan daha yükseklerdeki gökyüzünün mavisine boyanmış soğuk bir dağ gölünün kıyısından geliyordu sanki sesleri; bağrında açan güneşin, iyileri, kötüleri, iyilikle kötülük arasında gidip gelenleri, hiçbir ayrım yapmadan ısıtıp aydınlattığı o gökyüzünün mavisine boyanmış dağ gölünün kıyısından.

On Birinci Bölüm

İki Doğum Günü ve Bir Doğum Günü Dileği ▪ Anne ve Baba Görüşmek Üzere Odaya Çekiliyorlar ▪ Bol Şans! ▪ Anahtar Deliğinin Önünde Yığılma Var ▪ Yanlış Anlamalar ve Anlaşma

Bilindiği gibi yaraları sağaltan zaman, hastalıkları da sağaltır. Lotte sağlığına kavuşmuştu; yine saçlarını iki yandan örüp uçlarına kurdele takıyor, Luise de eskisi gibi lüle saçlarını açıp istediği gibi sallıyordu.

Annelerine ve yardımcı Resi'ye gerek alışverişte, gerekse de mutfakta yardım eden iki kız, çocuk odasında birlikte uyuyor, bazen Lotte, bazen de babaları piyano çalarken birlikte şarkı söylüyorlardı. Hemen yan dairede oturan Bay Gabele'yi ziyaret ettikleri de oluyordu. Bay Strobl, muayenehanesinde çalıştığı za-

manlar, Peperl'i gezdiriyorlardı. Köpek, iki Luise'nin varlığına alışmıştı; küçük kızları sevme yeteneğini önce ikiyle çarpmış, sonra ikiye bölerek başarmıştı bunu. Gördüğünüz gibi çare tükenmez.

Zaman zaman göz göze gelen iki kardeş, birbirlerinin gözlerinde korkuyu görüyorlardı. Bu işin sonu ne olacaktı? 14 Ekim küçük kızların doğum günüydü. Anne babalarıyla birlikte çocuk odasında oturuyorlardı. İki ayrı mum ağacında on mum yanıyordu. Ev yapımı hamur işi çeşitleri ve dumanı tüten sıcak çikolata vardı. Baba, "İkizler İçin Doğum Günü Marşı" çalmıştı, harikaydı. Sonra piyano taburesinden kalkmadan çocuklara dönüp sordu:

"Size doğum günü hediyesi almamıza neden izin vermediniz?"

Önce derin bir nefes alan Lotte:

"Çünkü parayla satın alınamayacak bir şey dilemek istiyoruz!" dedi.

"Ne diliyorsunuz peki?" diye sordu anne.

Derin nefes alma sırası Luise'deydi. Heyecandan titreyerek konuşmaya başladı:

"Lotte ve ben, doğum günümüz için sizden, hep birlikte kalmamızı sağlamanızı istiyoruz!"

Sonunda söylemişti işte! Anne ve baba susuyorlardı.

Lotte, Luise'nin bıraktığı yerden sürdürdü konuşmayı, sesi çok yavaş çıkıyordu.

"Bu dileğimizi yerine getirirseniz hayat boyu bize hiçbir hediye almanız gerekmez! Ne doğum günümüz için ne de Noel için!

Anne ve baba susmayı sürdürüyorlardı.

"En azından deneyebilirsiniz!" Luise'nin gözleri yaşla dolmuştu. "Sözünüzden çıkmayacağımıza emin

olabilirsiniz. Sözünüzü daha çok dinleyeceğiz. Her şey çok, çok daha güzel olacak!"

Lotte başını salladı.

"Söz veriyoruz!"

"Hatta şeref sözü," diye ekledi Luise aceleyle.

Piyano taburesinden kalkan baba:

"Eğer uygun bulursan yan odada biraz konuşabilir miyiz?" dedi eski karısına

"Tabii, Ludwig," yanıtını verdi genç kadın. Yan odaya geçip kapıyı kapadılar.

"Şans dileyelim!" diye fısıldadı Luise heyecan içinde. Bu arada iki küçük kız, başparmaklarını avuçlarının içine alıp iyice sıkmışlardı. Lotte, hiç ses çıkarmadan dudaklarını kıpırdatıyordu.

"Dua mı ediyorsun?" diye sordu Luise.

Lotte başını salladı.

Luise'nin de dudakları kıpırdamaya başlamıştı. "Tanrım, bizi gör ve verdiklerini kutsa!" diye bir şeyler mırıldandı.

Lotte, hayır anlamında başını salladı.

"Bu uygun bir dua değil."

Kardeşinin fısıltıyla söylediği bu sözler Luise'nin cesaretini kırmıştı.

"Ama başka bir dua gelmiyor aklıma," dedikten sonra devam etti. "Tanrım bizi gör ve verdiklerini..."

O sırada yan odada Bay Palfy konuşmaya başlamıştı. "İkimizi bir yana bırakırsak," dedi gözlerini

yerden kaldırmadan, "çocuklar için en iyi çözüm bu; böylece birbirlerinden ayrılmamış olurlar."

"Kesinlikle," dedi kadın. "Onları hiç ayırmamalıydık."

Bay Palfy hâlâ yere bakıyordu.

"Onarmak zorunda olduğumuz çok şey var." Boğazını temizledi. "Yani çocukların ikisi de... İkisi de sen de kalabilir, ikisini de Münih'e götürebilirsin."

Kadını kalbinden vurmuştu.

"Belki," diye sürdürdü konuşmasını, "yılda dört hafta bana gelmelerine izin verirsin, değil mi?"

Kadın yanıt vermeyince devam etti:

"Ya da üç hafta? En azından iki hafta? Çünkü sen inanmasan da ikisini de çok seviyorum."

"Neden inanmayayım ki?" dedi kadın

Adam omuzlarını silkti:

"Çünkü onları sevdiğimi gösterdiğim söylenemez!"

"Gösterdin! Lotte hastalanınca günlerce başucunda beklediğin zaman gösterdin," diye karşı çıktı kadın. "Peki, yanlarında babaları yokken kızların mutlu olabileceğini nereden biliyorsun?"

"Asıl sen olmadan olmaz!"

"Ah, Ludwig! Çocukların aslında ne istediklerini anlamadın mı gerçekten? Sadece bu isteklerini dile getirmeye cesaret edemiyorlar."

"Elbette anladım!"

Bay Palfy pencerenin önünde dikiliyordu. "Ne istediklerini biliyorum elbette!" Hızla pencere kolunu çekti.

"İkimizin birlikte olmasını istiyorlar!"

"Çocuklarımız anne ve babalarıyla birlikte yaşamak istiyorlar! Aşırı bir istek mi bu?" diye sordu genç kadın. Adamın yüzüne dikmişti soran bakışlarını.

"Aşırı olmamakla birlikte yerine getirilemez olan istekler de var!"

Camın önünde, köşeye sıkıştırılmış ve sadece inatçılığından dolayı gerçek duygularını göstermek istemeyen bir erkek çocuğu gibi duruyordu.

"Neden gerçekleşebilir olmasın?"

Şaşarak kadına döndü!

"Bunu bana sen mi soruyorsun? Yaşanmış bunca şeyden sonra?"

Eski kocasının yüzüne ciddi bir ifadeyle bakan kadın belli belirsiz başını salladı.

"Evet, bütün yaşanmışlardan sonra!"

Luise kapıdaydı; gözünü anahtar deliğine iyice yapıştırmıştı. Yanında dikilen Lotte, iki küçük başparmağını avucunun içine almış sıkıyor, bütün ailesi için şans diliyordu.

"Ooo, ooo,ooo!" diye mırıldandı Luise. "Babamız annemize öpücük veriyor!"

Lotte, hiç alışkanlığı olmamasına rağmen kardeşini pek de yumuşak olmayan bir biçimde itip gözünü anahtar deliğine yerleştirdi.

"Eee," diye sordu Luise. "Devam ediyor mu öpücük faslı?"

"Hayır," diye fısıldadı Lotte, doğrulurken yüzü ışıl ışıldı. "Şimdi de annemiz babamızı öpüyor!"

İkizler sevinç içinde sarıldılar birbirlerine!

On İkinci Bölüm

Bay Grawunder Şaşkın • Müdür Kilian'ın Komik Hikâyesi • Luise ve Lotte'nin Evlilik Planları • Dergi Kapağı • Eski Kapıda Yeni İsim • İyi Komşuluğa, Bay Orkestra Şefi! • Kaybedilmiş Mutluluk Yeniden Kazanılabilir • Çocuk Kahkahaları ve Bir Çocuk Şarkısı • Bir Sürü İkiz!

Viyana birinci bölge evlendirme dairesinin tecrübeli memuru Bay Benno Grawunder, son derece rutin bir iş yapıyor olsa da zaman zaman, tuhaf nikâhlar da kıyıyordu; bugünkü de bunlardan biriydi. Gelin damadın eski karısıydı. Çiftin, birbirinin kopyası on yaşında iki kızları vardı. Şahitlerden biri olan ressam Bay Anton Gabele, kravat takmamış, diğer şahit profesör Doktor Strobl ise yanında köpeğini getirmişti! Bekleme odasına kapatılan köpek, kıyameti kopa-

rınca nikâh törenine katılmasına izin verildi! Nikâh şahidi bir köpek, olacak iş değildi!

Sandalyelerinde saygılı biçimde oturan Lotte ve Luise, kar kraliçeleri gibi mutluluktan uçuyorlardı. Sadece mutlu değil, aynı zamanda gururlulardı; çok gururlulardı! Çünkü bu inanılmaz, bu harika mutluluğun mimarıydı onlar! Eğer çocuklar bu işe el atmasalardı zavallı anne babanın durumu hiç iç açıcı olmayacaktı? Gördünüz değil mi? Kimseye fark ettirmeden yazgı rolünü oynamak, o kadar da kolay değil! Macera, gözyaşı, korku, yalan, umutsuzluk, hastalık;

yaşamadıkları hiçbir şey kalmamıştı, gerçekten hiçbir şey!

Törenden sonra Bay Gabele ile Bay Palfy, bir süre fısıldadılar. Bu arada birbirlerine göz kırpmışlardı oldukça gizemli bir durum vardı ortada. Fakat neden fısıldadıklarını, neden işaretleştiklerini kendilerinden başka kimse bilmiyordu.

Kızlık soyadı Körner, eski soyadı Palfy olan, şimdi yine Palfy soyadını alan genç kadın, eski ve yeni kocasını sadece, "Daha erken değil mi?" diye mırıldanırken duymuştu. Sonra Bay Palfy karısına dönerek aklına o an gelmiş gibi, "Ne düşündüm biliyor musun?" dedi. "Önce okula gidip Lotte'nin kaydını yaptıralım!"

"Lotte mi? Ama Lotte haftalardır... Kusura bakma, haklısın tabii!"

Bay orkestra şefi karısına şefkatle baktı:

"Elbette haklıyım!"

Kız okulunun müdürü Bay Kilian, orkestra şefi, karısı, okulun eski öğrencisi Luise ve onun kopyası Lotte'yi karşısında görünce çok şaşırmıştı. Fakat eski bir eğitimci olarak birçok tuhaf olaya tanık olduğu için kendisini toparlaması uzun sürmedi.

Yeni öğrencinin kaydını yaptıktan sonra koltuğuna yaslanıp konuşmaya başladı:

"Sizlere, çok eskiden başımdan geçen bir olayı

anlatmak istiyorum. Daha çok gençtim, yardımcı öğretmen olarak çalışıyordum. Paskalya döneminde sınıfa bir erkek öğrenci geldi. Yoksul olmasına rağmen üstü başı pırıl pırıldı. Ayrıca kısa süre içinde derslerde de çok gayretli olduğunu fark ettim. İyi ilerleme kaydediyordu. Hatta aritmetikte sınıfın en iyisiydi. Ama her zaman değil! Önce kendi kendime, mutlaka bir nedeni vardır, diye düşündüm. Çok tuhaftı! Bazen kafası tıkır tıkır işliyor, bütün problemleri hızla çözüyordu. Bazı günler ise iyice yavaşlıyor, bir sürü de yanlış yapıyordu!"

Müdür konuşmasına ara verip Luise ile Lotte'ye dostça göz kırptı.

"Sonunda aklıma bir yöntem geldi. Çocuğun aritmetikte ne zaman kötü ne zaman iyi olduğunu bir deftere not edecektim. Ortaya çılgın bir sonuç çıktı.

Pazartesi, çarşamba ve cuma günleri aritmetikte iyi olduğu günlerdi. Salı, perşembe ve cumartesileri ise performansı önemli ölçüde düşüyordu."

"Olamaz, şu işe bak!" dedi Bay Palfy. İki küçük kız, oturdukları yerde merakla hareketlendiler.

"Altı hafta boyunca izledim," diye devam etti yaşlı adam konuşmasına. "Değişen bir şey olmadı! Pazartesi, çarşamba ve cuma günleri iyiydi! Salı, perşembe ve cumartesi günleri kötü! Bir gün akşam saatlerinde çocuğun evine gidip gözlemimi anne ve babasına anlattım. Adamla kadın, yarı utanarak yarı eğlenerek baktılar birbirlerine. Baba, 'Gözleminiz doğru!' dedikten sonra iki parmağını ağzına sokup ıslık çalar çalmaz, yan odadan iki çocuk geldi zıplayarak. Aynı boyda, birbirinin aynısı iki çocuk! 'İkizler,' dedi kadın. 'Aritmetikte iyi olan Sepp, diğerinin adı da Toni!' Biraz toparlandıktan sonra, iyi de sevgili dostlar, neden okula ikisini de göndermiyorsunuz diye sordum. Baba, 'Biz yoksuluz, bayım. İki çocuk için okula giyilebilecek tek bir giysi var!' yanıtını verdi."

Bay ve Bayan Palfy gülüyorlardı.

Luise bağırdı:

"İyi fikir! Aynısını biz de yapalım!"

Bay Kilian parmağını sallayarak uyardı kızları. "Sakın denemeyin! Bayan Gstettner ve Bayan Bruckbauer, sizi ayırt edebilmek için zaten zorlanacaklar!"

"Özellikle de," dedi Luise coşku içinde, "saçlarımızın modelini ve yerlerimizi değiştirdiğimiz zaman!"

Müdür ellerini başına götürüp umutsuzluğa kapılmış rolü oynarken, "Korkunç!" diye bağırdı.

"Peki büyüyüp genç kız olunca ne yapacaksınız? Örneğin evlenme yaşına geldiğinizde?"

"Büyük olasılıkla çok eğleneceğiz," dedi Lotte düşünüyormuş gibi yaparak.

"Bizimle evlenmek isteyenleri bol bol kandırırız!" diye bağırdı Luise. "Kandırma sırası pazartesi, çarşamba ve cuma günü benim olur! Salı, perşembe ve cumartesi günleri de Lotte, numaralarını sergiler."

"Eğer zavallılar aritmetik testi yapmayı akıl etmezlerse bir türlü kandırılmaktan kurtulamazlar," diyerek şakaya katıldı orkestra şefi.

Müdür Kilian ayağa kalkarken, "Zavallı adamlar," dedi.

Bayan Palfy gülümsüyordu: Yine de adamların şansları varmış, hiç olmazsa pazar günleri boş!

Yeni evli çift, daha doğrusu yeniden yeni evlenen çift, ikizleriyle birlikte okul bahçesinde yürürken öğrenciler kahvaltı teneffüsüne çıkmıştı. Bir anda etraflarını yüzlerce küçük kız sardı; öne geçmek için itişip kakışıyorlardı. Luise ve Lotte'yi gören herkes hayretler içindeydi.

Nihayet Trude dirsekleriyle kalabalığı yara yara ikizlerin yanına gelmeyi başardı. Soluk soluğaydı; bir Luise'ye, bir Lotte'ye baktıktan sonra, "Vay canına!" dedi. Sonra gücenmiş gibi Luise'ye çevirdi gözlerini:

"Önce ikizin olduğunu okulda anlatmamı yasaklıyorsun, şimdi de ikiniz birden geliyorsunuz okula, öyle mi?"

"Sana bu yasağı koyan bendim," diye düzeltti Lotte kızı.

Luise, "Artık istediğin gibi anlatabilirsin," derken sanki önemli bir şey bağışlıyormuş gibiydi. "Çünkü yarından itibaren okula ikimiz birlikte geliyoruz!"

Bay Palfy, buz kırıcı gibi kalabalığı yarıp ailesini okul kapısından çıkardı. Bu arada Trude'nin etrafını saran meraklı küçük kızlar, onu, çeke çeke üvez ağacının yanına götürmüşlerdi. Kızcağız yüksekçe bir dala çıkıp kulak kesilmiş kalabalığa bildiklerini anlattı.

O sırada zil çalmış, teneffüs sona ermişti. En azından sona ermiş olmalıydı.

Sınıflara giren öğretmenler, sıraları boş görünce hemen pencerelere koştular. Bahçe öyle kalabalıktı ki iğne atsan yere düşmezdi. Öğretmenler müdüre gidip şikâyette bulunma kararı aldılar.

Müdür onları:

"Lütfen oturun, hanımlar!" diyerek karşıladı. "Okul hizmetlisi bir derginin yeni sayısını getirdi.

Derginin kapağı okulumuz için çok ilginç. Bir bakın lütfen, Bayan Bruckbaur?"

Dergiyi öğretmene uzattı. Artık öğretmenler de okulun bahçesindeki küçük kızlar gibi teneffüsün çoktan bittiğini unutmuşlardı.

Bayan Irene Gerlach, her zamanki gibi şıktı. Operanın yakınlarındaki gazete bayiinin önünde durmuş bir derginin kapağındaki saçları örgülü iki kız çocuğunun fotoğrafına bakıyordu; üzüntülü olduğu her halinden belliydi. Gözlerini dergiden ayırınca bu kez başka bir görüntüye takılıp kaldı. İçinde iki küçük kız, çok iyi tanıdığı bir bey ve hiç tanımak istemediği bir hanımın bulunduğu bir otomobil kavşakta durmuştu!

Lotte, Luise'ye bir çimdik attı.

"Hey, şu karşıdakine bak!"

"Ah! Ne?"

Lotte, "Bayan Gerlach!" diye fısıldadı.

"Nerede?"

"Sağda! Büyük şapkalı! Elinde de bir dergi var."

Luise karşıdaki şık kadına göz ucuyla baktı. İçinden zafer kazanmışların edasıyla dil çıkarmak geçiyordu.

"Neyiniz var sizin?"

Kahretsin, yoksa anneleri bir şey mi fark etmişti? Neyse ki taksinin yanında bekleyen otomobilden

kibar, yaşlı bir bayan eğilip anneye bir dergi uzattı ve gülerek, "Size uygun bir hediye verebilir miyim?" dedi.

Dergiyi alan Bayan Palfy, kapağına baktıktan sonra yaşlı kadına gülümseyerek teşekkür ederken dergiyi kocasına uzattı.

Bu arada geç işareti verilmiş arabalar hareket etmişti. Yaşlı bayan ayrılırken el salladı. Küçük kızlar koltuğa tırmanıp kapağa baktılar hayretler içinde.

"Bay Eipeldauer'e de bak!" diye söylendi Luise. "Bizi nasıl da kandırdı!"

"Bütün fotoğrafları yırttığımızı düşünüyorduk!" dedi Lotte.

"Fotoğrafçılar çektikleri fotoğraflardan yüzlerce basabilirler!" diye açıklama yaptı annesi.

"Ama sizi kandırması çok iyi oldu," dedi Bay Palfy. "Eğer Bay Eipeldauer bu fotoğrafı dergiye göndermeseydi anneniz sırrınızı öğrenemeyecekti. Bugün evlenmiş olmamızı Bay Eipeldauer'e borçluyuz."

Luis, ansızın arkasını dönüp operaya doğru baktı. Ama Bayan Gerlach ortalıkta görünmüyordu.

Lotte annesine, "Bay Eipeldauer'e bir mektup yazıp teşekkür edeceğiz!" dedi.

"Yeni evli" çift, ikizlerle birlikte evin merdivenlerinden çıkarken Resi onları dairenin kapısında bekliyordu. Pazar giysilerini giymişti, ağzı kulaklarındaydı.

Köylü yüzüne yayılan geniş sırıtışını bozmadan Bayan Palfy'e epeyce büyük bir buket uzattı.

"Çok teşekkür ederim, Resi," dedi genç kadın. "Bizimle birlikte kalmak istediğiniz için çok sevindim!"

Resi, kukla tiyatrosunun kukla kahramanları gibi sert ve sarsılarak salladı başını. Sonra kekeleyerek konuştu:

"Aslında çiftliğe, büyükbabanın yanına dönmeliydim. Fakat Lotte'yi öyle çok seviyorum ki!"

Bay orkestra şefi güldü:

"Lotte için kaldığını söylerken diğer üçümüze kabalık ediyorsun, Resi!

Resi, omuzlarını kaldırdı ne diyeceğini bilemiyordu.

Kadıncağızı zor durumdan Bayan Palfy'nin müdahalesi kurtardı:

"Sonsuza kadar merdivenin başında dikilip duramayız sanırım!"

"Buyurun!"

Resi, daire kapısını iyice açtı.

"Bir dakika!" dedi orkestra şefi, hiç acele etmeden. "Önce öteki eve bir uğramam gerekiyor!"

Bay Palfy'nin dışında herkes donup kalmıştı. Evlendikleri gün hemen atölyesine mi gitmek istiyordu yoksa? (Donup kalanlar arasında Resi yoktu! O, için için gülüyordu!)

Orkestra şefi, Bay Gabele'nin daire kapısına yönelmişti. Cebinden çıkardığı anahtarı anahtar deliğine sokup yavaş hareketlerle açtı kapıyı!

Babasının yanına koşan Lotte, kapıda "Palfy" isminin yazılı olduğunu gördü. Mutluluktan uçan küçük kız, "Ah babacığım!" diye bağırdı.

Luise de kardeşinin yanına gelmişti. Tabelayı okuyunca kardeşini yakasından yakalayıp deli gibi dans etmeye başladı. Eski apartmanın bütün ek yerleri sarsılıyordu.

"Bu kadar yeter!" diye bağırdı orkestra şefi. "Siz ikiniz derhal Resi'yle birlikte mutfağa girip ona yardım ediyorsunuz!"

Saatine baktı.

"Bu arada ben de annenize yeni evimi göstereceğim. Yarım saat sonra yemek yiyeceğiz. Masa hazır olunca zili çalarsınız!"

Genç kadının elini tuttu.

Karşı dairenin kapısında Luise reverans yaparak, "İyi komşuluğa, Bay Orkestra Şefi!" dedi.

Genç kadın şapkasını ve mantosunu çıkarırken dudaklarından, "Ne sürpriz ama!" sözleri dökülmüştü.

"Peki, hoş bir sürpriz mi?" diye sordu kocası.

Kadın, evet anlamında başını salladı.

"Benden önce Lotte istedi böyle olmasını," diye

anlatmaya başladı Bay Palfy. "Bu operasyonu Bay Gabele, en ince ayrıntısına kadar planladı. Nakliye kamyonu savaşlarını da bizzat o yönetti."

"Önce okula uğramamızın nedeni buydu demek?"

"Evet. Piyanonun taşınması, mobilya devlerinin savaşını biraz geciktirdi."

Çalışma odasına girdiler. Piyanonun üzerinde, genç bir kadının, uzun yıllar geçmesine rağmen unutulmamış zamanlara ait bir fotoğrafı duruyordu. Yazı masasının çekmecesinden çıkartılarak yeniden hayat verilen bir fotoğraftı bu. Adam karısının omzuna attı kolunu.

"Üçüncü katta soldaki dairede dördümüz mutlu olacağız, üçüncü katta sağdaki dairede ise ben, gerektiğinde, sanatsal yaratı için ihtiyaç duyduğum yalnızlığımı yaşayarak mutlu olacağım. Ama ailemin yanı başımda hemen bu duvarın arkasında olduğunu bilerek."

"Ne büyük mutluluk!"

Kadın kocasına sokuldu iyice.

"Hak ettiğimizden fazla," dedi adam ciddiyetle. "Ama taşıyamayacağımız kadar da fazla değil."

"Böyle bir şeyin olabileceğine hayatta inanmazdım!"

"Neyin olabileceğine inanmazdın?"

"İnsanın yitirdiği mutluluğu, yeniden bulabileceğine."

Bay Palfy duvarda asılı bir tabloyu gösterdi. Bay Gabele tarafından çizilmiş küçük, ciddi bir çocuk yüzü bakıyordu onlara.

"Yeniden bulduğumuz mutluluğun her saniyesini," dedi adam, "çocuklarımıza borçluyuz."

Önüne bir mutfak önlüğü bağlamış olan Luise, sandalyenin üzerine çıkmış, Lotte'yle fotoğraflarının olduğu dergi kapağını duvara sabitlemeye çalışıyordu.

"Güzel," dedi Resi; dalıp gitmişti.

Lotte -onunda önünde mutfak önlüğü vardı- ocağın başında bir şeyler yapıyordu.

Resi, gözpınarlarındaki yaşı silip yavaşça burnunu çektikten sonra, fotoğrafın önünden ayrılmadan sordu:

"Söyleyin bakalım, bu fotoğrafta kim?"

Küçük kızlar şaşkın baktılar birbirlerine. Duvara raptiyelenmiş fotoğrafa çevrilen bakışları tekrar buluştu.

"Şimdi..." diye söze başladı Lotte ama kararsız olduğu belliydi.

"Bay Eipeldauer bu fotoğrafı çekerken sanırım ben solda oturuyordum," dedi Luise düşünceli.

Lotte başını hayır anlamında sallarken biraz kuşkuluydu.

"Hayır, solda ben oturuyordum. Yoksa..."

İki küçük kız, duvardaki fotoğrafı iyice görebilmek için boyunlarını iyice yukarıya kaldırmışlardı.

"Şu işe bak!" diye bağırdı Resi, "Kimin kim olduğunu kendiniz bile bilmiyorsunuz!"

Kahkahayla gülüyordu.

"Hayır, gerçekten bilmiyoruz!" diye bağırdı Luise coşku içinde. Artık üçü birden gülüyordu. Öyle yüksek sesle gülüyorlardı ki kahkahaları yan daireden duyuluyordu.

O sırada kocasının yeni atölyesinde olan Bayan Palfy, Bay Palfy'e, biraz korkuyla:

"Bu gürültüde çalışabilecek misin?" diye sordu.

Piyanonun başına giden adam kapağı açtı:

"Sadece bu gürültüde çalışabileceğim!"

Yan daireden gelen kahkaha sesleri yavaşlarken adam karısına, yazdığı çocuk operasından bir parça çalmaya başladı. Piyano sesi yan daireden duyuluyordu. Lotte, Luise ve Resi, tek bir ton bile kaçırmamak için gürültü yapmadan çalışıyorlardı mutfakta.

Lotte, şarkı bitince Resi'ye utanarak sordu:

"Ne dersin, Resi? Anne ve babamız artık birlikteler. Bu durumda Luise ve benim kardeşimiz olabilir mi?"

"Evet, elbette!" dedi Resi, kendinden emin. "Kardeşiniz olsun istiyor musunuz?"

"İstiyoruz," diye bağırdı Luise.

"Erkek kardeşiniz mi olsun istersiniz, kız kardeşiniz mi?"

Resi, öylesine sormuştu bu soruyu.
"Hem erkek hem kız!" dedi Lotte.
Luise, yüreğinin derinliklerinden bağırdı:
"Ve bir sürü ikiz!"

Kitapla ilgili düşüncelerim:

.....

.....

.....

www.cancocuk.com
cancocuk@cancocuk.com